

— Nguyễn Bảo —

Chuyện như chưa bắt đầu



CHUYỆN NHƯ CHƯA BẮT ĐẦU

—★—

Tác giả: **Nguyễn Bảo**

Thể loại: **Truyện vừa**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **Waka**

LỜI TỰA CỦA NGUYỄN BẢO

Một ngày, chuyện cũ bay theo mây. Đó là một buổi sáng sớm mình thức dậy và nhận ra cuộc đời quá ngắn ngủi.

Chúng ta còn lại gì sau tất cả những vui buồn, yêu ghét đã qua?

Tôi viết “Chuyện như chưa bắt đầu” cho buổi sáng sớm của bạn, của tôi và của chúng mình. Ngày chúng ta nhìn lại những thứ đã qua.

Đó là những câu chuyện được gom nhặt trong thanh xuân của tôi, từ những điều tôi nhìn thấy hoặc ghi lại từ những lời kể của nhiều người khác nhau. Ba phần như ba đoạn cảm xúc nối tiếp trong bản nhạc tôi muốn viết, đó là nỗi cô đơn hoang mang trong “*Có những ngày chỉ muốn tự yêu lấy mình*” là những nhớ mong hoài niệm trong “*Em bây giờ tốt chứ*” và là những niềm tin thấp lên trong “*Áo mặc lại*”.

Tôi thích một triết lí mô tả cách sống của những đứa trẻ vì chúng bắt đầu như chưa từng. Chúng hồ hởi với mọi thứ để nhận ra thứ mình cần. Chúng không vì những kinh nghiệm khổ đau mà quên cách khóc. Tôi mong mỗi chúng ta đều biết bùng bột yêu, mong ai trong chúng ta cũng biết tĩnh lại để nhìn vào đôi mắt người đối diện.

Có một sớm thức dậy bạn nhận ra mọi chuyện hôm qua như chưa từng bắt đầu. Những người mà tháng ngày cũ mình từng thương đến nao lòng nay bỗng đi khỏi cuộc sống của mình không vết dấu. Buổi sáng hôm đó, bạn buồn và tiếc nuối? Hãy tìm đến cuốn sách của tôi.

Có một điều tôi muốn chia sẻ với bạn. Chúng ta, ai rồi cũng sẽ có một lần yêu, một lần quên và một lần bắt đầu lại những cảm giác xưa cũ. Mưa trong bạn không đọng lại thành nỗi buồn rơi rớt trong đêm mà sẽ thấm xuống lòng đất tạo thành những mạch nước ngầm

ngọt ngào cho sự sống đơm kết. Khoảng cách về thời gian và không gian ngăn con người ta chạm vào nhau như một thực thể thể nhưng những xưa cũ luôn để lại cho bạn một vài hình dung. Nó làm bạn giàu có. Nó dạy bạn bài ca của lòng trân trọng.

Cuối cùng, trước khi bắt đầu cuốn sách, tôi xin tặng bạn vài dòng thơ mà tôi viết trong nhật kí của chính bản thân tôi:

*“Nói anh nghe, em không vội vàng tuổi hai mươi
Những lần chọn sai chỉ để mình học những bài ca về lòng trân
trọng*

*Và đôi mắt đừng như biển khơi dậy sóng
Tuổi còn xanh, buồn làm gì vì chiếc lá lìa cành.*

*Tuổi trẻ nào cũng một lần bước qua
Sao cứ buồn khi người hoài dỗi theo em góc phố
Chiều mình nắm tay, chiều hôm nay lá đổ
Hoàng hôn đẹp nhất là hoàng hôn phượng bay...”*

Nói anh nghe - Nguyễn Bảo

PHẦN MỘT

CÓ NHỮNG NGÀY CHỈ MUỐN TỰ YÊU LẤY MÌNH

Có những ngày vắng nhau không thấy nhớ. Những hình ảnh ghé qua đời cũng chỉ là sự lặp lại nhàm chán của một số cảm xúc thoáng qua.

Tự yêu trở thành phản xạ của sự an toàn.

Đó là những ngày ở lưng chừng tuổi đôi mươi. Trái tim vẫn nồng nàn với muôn nỗi vui buồn hờn giận. Thế nhưng song song với nó là sự lớn lên của lí trí và trải nghiệm. Người ở tuổi đôi mươi chẳng nhắm mắt mà yêu, mà thương nhau. Người ở tuổi đôi mươi đã trải qua một vài vấp ngã, tổn thương. Họ, đồng thời cũng bước đầu phải đối mặt với những lo lắng về cuộc sống. Và tình yêu chẳng còn là nơi chốn thuần túy chứa đựng những ngày thơ bồng bột nữa.

Người ở tuổi đôi mươi, uống nhầm một ánh mắt, đi tới một nửa cơn say lại ngoảnh lại ngật ngưỡng trở về. Về với thế giới nhỏ của riêng mình, với sự tự yêu, tự thương.

Có những tháng ngày, cố gắng kiếm tìm chính mình giữa đám đông.

Là những ngày tháng ở tuổi đôi mươi đó. Ta khao khát được hòa nhập. Khao khát trở thành một ai đó mới mẻ. Tuổi trẻ này sẽ lại thấp lên những tình yêu, đam mê vào mỗi buổi sáng, khi mặt trời vừa thức giấc.

Thế nhưng bản thân ta lại là một thế giới riêng. Thế giới của người trẻ với ý muốn khẳng định mình, với những niềm yêu chưa tỏ, những ý niệm còn mơ hồ nhưng rất giàu nhiệt huyết về một chân trời xa xôi. Người ở tuổi đôi mươi muốn nói, nhưng lại ngại đám

đông không chấp nhận tiếng nói của trái tim. Họ đành cất giấu tiếng nói ấy đi. Tệ hại thay. Đôi khi họ a dua, họ dẫm đạp lên những cá tính riêng muốn được sống thành thực. Dẫm đạp lên một phần của con người mà họ thấy mỗi khi soi gương.

Đôi lần như thế, những người ở tuổi đôi mươi đánh mất một phần bản năng đáng quý nhất của tuổi trẻ: Bản năng sống như là chính mình, với những ước mơ hoang sơ cần được khai phá.

Hai mươi tuổi, người ta tìm kiếm bản thân mình giữa đám đông. Nhưng, tìm hoài không thấy. Những tháng ngày đó, con người ta chẳng thể nào mà tìm cách sống cho đơn giản được. Nỗi cô đơn cứ thế lớn dần trong tâm hồn...

Có những ngày, cố gắng kiếm tìm hơi ấm người dưng. Một người không biết gì về ta, hoặc có biết, nhưng là trong một lát cắt rất mỏng manh của tâm hồn.

Ta gặp người dưng ấy. Những cảm mến chợt nảy sinh từ xúc cảm người lạ. Và ta đành lòng sẻ chia cho nhau những muộn phiền. Hoặc có khi là đưa những ngón tay gạt giọt nước mắt đang lăn vội trên má con người xa lạ ấy. Hai thế giới nhỏ tiệp cần. Vừa gần gũi lại vừa mỏng manh quá đổi!

Thế rồi người dưng ấy đi. Sự ra đi nhẹ bẫng như chưa từng. Là bởi vì ta với người vốn dĩ chẳng có lấy một sợi dây gắn kết. Và rõ ràng là, chẳng thể tìm ra cái lí mà níu giữ nhau.

Trong niềm chờ vô vọng, hoang mang cứ thế sản sinh.

Có những ngày thương nhau chỉ để đó. Đường còn dài, tim còn khao khát. Chỉ muốn giữ nguyên những tươi vui khi đứng trước nhau mà chẳng đành lòng tiến thêm một bước nữa để thay đổi mối quan hệ sang một hình thái mới. Ta an lòng với tình yêu một nửa kia.

Người ở tuổi đôi mươi có những tháng ngày như thế. Ngõ chậm, ngõ nhanh. Mãi miết kiếm tìm. Niềm tin lụi chùng, thấp giữa con

tim nồng cháy. Ta loay hoay trong niềm thương nỗi nhớ, để rồi chọn lấy sự tự yêu như một giải pháp.

Cứ nói thế, rằng: Bây giờ chỉ có thể tự yêu lấy mình. Nhưng, âm thanh cuộc sống vẫn rộn rã lắm...

NGƯỜI CHUNG GIÁC

Tôi gọi Uyên là người chung giấc. Điều ấy có nghĩa là, mỗi khi muốn lên giường đi ngủ tôi lại cảm thấy cần có Uyên. Cần để ôm. Để hôn nếu muốn, hoặc nhiều hơn nữa.

Nhưng quan trọng hơn cả, tôi cần Uyên cho những giấc ngủ ngon. Không nơm nớp lo sợ, không trống trải và chẳng mông lung suy nghĩ.

Tôi ở chung phòng với một cậu bạn thân tên Thế. Mỗi lần biết Uyên đến chơi, cậu ấy lại gọi tôi ra một góc và hỏi:

- Tí nữa có mượn phòng không?

Nếu tôi trả lời “có”, tự động Thế sẽ giả vờ với Uyên như đang có việc gì bận lắm phải đi ngay.

Đôi khi tôi với Uyên hẹn nhau ở khách sạn. Chúng tôi không có lịch hẹn trước, cứ mỗi khi cả hai rảnh, khi cô ấy hoặc tôi buồn là gặp. Ở khách sạn, tôi với Uyên quên hết mọi thứ. Đôi khi gặp chỉ là để ôm nhau ngủ một giấc.

Sẽ kì lạ và nhớ nhộp nhộp lắm, nếu nhìn chúng tôi theo cách của những con người già cỗi. Hoặc đôi khi người ta bất ngờ. Con người vẫn thường bất ngờ với những thứ bấy lâu vốn dĩ vẫn như thế. Bạn hãy thử nhìn ra những người xa lạ và hình dung của họ về bạn mà xem. Họ không bao giờ nghĩ rằng bạn có những hoài bão riêng đáng trân trọng. Họ không nghĩ rằng lỗi lầm là điều gì đó cần thiết cho bạn - họ nghĩ đó là sự ngu dại. Họ cũng chẳng màng nhìn nhận việc bạn cần một bờ vai để tựa, giữa những chông chênh của tháng ngày. Giữa áp lực sản sinh từ guồng quay của cuộc sống.

Và người lạ bất ngờ trước những hành động của bạn theo kiểu:

“Không hiểu thằng đấy nghĩ gì mà lại làm thế nhỉ.”

Và con người ta sẽ mãi cười khẩy, cho đến khi những trắc trở xảy đến với mình. Cái ngã đầu trở nên lạ lẫm như thể đến từ một hành tinh khác. Nhưng rồi khi họ được ngồi cạnh người mà họ tin cậy, những vòng tay bắt chợt luồn vào eo nhau, họ ngã vào nhau chẳng may may tới thế giới ngoài kia nữa.

Cuộc sống rất cần sự đơn giản. Sự đơn giản đôi khi quan trọng hơn thứ đạo đức thuộc về xưa cũ.

Và từ sâu trong trái tim, tôi biết tôi cần Uyên.

Mất cô ấy có thể là tôi sẽ khóc, dù chẳng hiểu lí do. Và, nếu ngày mai tôi có lấy Uyên làm vợ thì cũng chẳng có gì là lạ lẫm cho lắm. Chúng tôi cần nhau cơ mà! Hoặc nếu chia xa, tôi mong cả hai sẽ mất tăm khỏi đời nhau. Quên cái thế giới cũ kĩ về người chung giấc ngày xưa, để sống trọn vẹn, đàng hoàng bên con người sẽ cùng mình trong cái gọi là “tổ ấm”.

Có lẽ, mối quan hệ của tôi với Uyên sẽ mãi tiếp diễn như thế nếu không có một đêm, Uyên tìm đến tôi, kể cho tôi nghe về một thế giới khác mà tôi với Uyên đang tồn tại.

Cô ấy cho tôi xem một file ảnh trong máy điện thoại. Rất nhiều, những tấm ảnh Uyên chụp cùng một người con trai khác. Hai người họ ngồi cạnh nhau nơi những góc quán, những con đường mà với tôi là xa lạ. Hoặc có nhận ra, nhưng chỉ là thoáng. Uyên bảo:

- Đó là người Uyên thương! Tôi cười và hỏi:

- Cậu ấy được không?

Uyên không đáp nhẹ ôm và hôn tôi. Có lẽ cô ấy không cảm nhận được chút lo lắng trong tôi vào lúc này. Thứ lo lắng mơ hồ, không đủ lớn để cất thành tiếng. Lớn vồn trong mùi thơm của Uyên, trong xúc cảm của tôi. Tôi định hỏi Uyên: “Nếu cậu ấy là người Uyên thương thì Tú là gì?” Nhưng rồi thôi. Những điều không thể nói, chưa thể đoán định thì tốt hơn nên im lặng mà cảm nhận.”

Đêm hôm ấy, cả tôi với Uyên đều cảm thấy cần được yêu. Chúng tôi lao vào một cơ thể quen thuộc và làm những điều chưa bao giờ là cũ cho sức trẻ.

Mỗi lần chúng tôi đến với nhau xong, chúng tôi thường nằm thì thầm với nhau và nói những câu chuyện đôi khi đứt đoạn rời rạc nhưng ẩn chứa bên trong luôn là những lời thành thật. Uyên bảo tôi rằng người con trai trong những file ảnh vừa rồi tên Đức. Uyên kể, cô ấy quen Đức chưa lâu, hơi thích nhưng chắc cũng không đi tới đâu. Hôm ấy, Uyên đã nói với tôi rất nhiều. Nói rằng tôi mới thực sự là người mà Uyên cần.

Điều ấy khiến tôi tự hỏi:

“Người mà ta cần với người mà ta thương sẽ khác nhau nhiều chứ?”

Bỗng nhiên tôi thấy niềm tin của bản thân về con người đang nằm trọn trong vòng tay vơi bớt đi hẳn.

Những mơ mộng cũng biệt tích đi đâu mất. Uyên hôm nay lạ đi rất nhiều.

Những ngày sau đó, tôi thường xuyên vào trang cá nhân của Uyên hơn, ngay cả khi không rảnh. Đôi khi tôi tìm cách kết nối với những người bạn mà tôi nghĩ có thể sẽ cho tôi thêm nhiều thông tin về Uyên. Ngày trước, tôi không tò mò như thế. Chỉ đôi lúc bỗng dừng nghĩ đến thì ghé qua. Mà “ngày trước” đâu có xa xôi gì. Mới cách đây hai hôm thôi tôi còn đứng đứng trước những tấm ảnh Uyên chụp cùng người khác.

Bởi vì quan hệ giữa tôi với Uyên, nó gần giống như thứ gì đó mà mọi người hay gọi là “người tình”. Nghĩa là tôi chưa đủ sức lo cho Uyên giống những gì mà những người đang yêu nhau vẫn làm thế. Nghĩa là, chặng đường phía trước của cả tôi và Uyên còn dài. Nhưng tôi cảm Uyên, tôi cần cô ấy.

Tình yêu đến với chúng tôi, đã từng và có lẽ. Nhưng là đến trong một hình hài chẳng trọn vẹn. Tại sao tôi lại khẳng định như thế ư? Thì bây giờ, tôi cảm thấy buồn, thấy đau.

Và tôi không gượng gạo cười được nữa. Giọt nước mắt ấm nóng lăn thành một vệt dài trên má từ bao giờ. Tôi soạn một tin nhắn gửi Uyên:

- Đừng đi Uyên ơi, Tú thương Uyên! Đợi một lát, tôi thấy Uyên trả lời:

- Lại đùa rồi. Ha ha...

Và tôi đáp:

- Ừ...

Có mấy tin nhắn mà buồn khô buồn khóc.

Khi bạn tìm thấy một người, bạn quyết định dừng lại nơi họ, an lòng ở bên họ và cảm thấy bình yên, ấm áp thì đó là niềm thương. Nhưng nẻo đường của một mối quan hệ rõ ràng bao giờ cũng nhiều đòi hỏi, và nhiều khi tình bỗng chốc thành hư vô khi ta cố làm cho nó rõ ràng hơn. Và người ta sợ. Từ sâu trong những mối quan hệ nửa vời nhiều khi vẫn tồn tại khao khát giữ lấy nhau - lâu hơn một chút.

Thì ra tình yêu của tôi với Uyên chỉ như vậy. Chỉ lẳng lặng nhìn nhau cười. Chỉ là những an yên vui trong đêm. Và bây giờ, nó chỉ còn là giọt nước mắt của tôi đang rơi xuống.

Tôi hỏi Thế rằng cậu ấy thấy Uyên thế nào. Thế bảo tôi:

- Cũng được, nhưng đó không phải là người để yêu.

- ...

- Mà hiểu ý tao chứ? Tôi lặng lẽ gật đầu.

Tôi đưa cho Thế những tấm ảnh tôi âm thầm ghi lại từ máy Uyên khi cô ấy say ngủ. Những tấm ảnh đủ sức gọi dậy nơi chốn còn cào nhát trong phần bản chất yếu đuối của tôi.

Cậu ta lặng lẽ xem như một sự đồng cảm ngầm. Hơi nhăn mặt. Cậu ta bảo tôi:

- Bỏ con Uyên đi! Tôi lắc đầu:
- Những thứ này, chính Uyên chủ động cho tao xem...
- Bây giờ mày nghĩ thế nào?
- Không biết. Có lẽ tao yêu Uyên.

Cậu bạn tôi im lặng. Tôi nghĩ nó đang hiểu cho những cảm xúc của tôi. Cả hai chúng tôi đều đã lớn và lòng còn mới mẻ. Chúng tôi có thể tha thứ nếu nhận ra được những chân thành. Cái chính nằm ở chỗ, ngay từ đầu những gì mà tôi với Uyên có chưa bao giờ là sự sở hữu. Ngay từ đầu, tôi chỉ là người mà Uyên cần chứ chẳng phải người cô ấy thương.

Ừ, có bao giờ Uyên thương tôi chưa?

Tôi viết đơn xin Sếp cho nghỉ phép một tuần lễ vì công việc gia đình. Sếp đồng ý ngay vì bản thân tôi vốn dĩ là một nhân viên chăm chỉ và trách nhiệm.

Nhưng gia đình tôi nào có chuyện gì. Là tôi muốn trốn khỏi thế giới một thời gian ngắn. Tôi mua rất nhiều bia nhét vào tủ lạnh. Ban ngày ngủ và đêm leo lên sân thượng để uống tới say. Thế hỏi tôi tại sao phải tự làm khổ bản thân như vậy. Cậu ta nói tôi điên, nhưng rốt cuộc kết thúc cơn say vẫn là Thế dọn dẹp những gì tôi gây ra. Những vỏ bia lăn lóc và đôi khi là một vài bãi nôn. Sau bốn ngày, trông tôi có lẽ thảm hại không khác gì con chuột chết. Và cơ thể yếu đi hẳn. Thế đặt tay lên trán tôi và nói:

“Ôm rồi đây này”.

Đêm hôm đó Uyên đến không báo trước.

Thú thực, tôi không hề muốn cô ấy thấy tôi trong bộ dạng thế này. Nhưng, nếu như Uyên đến thì cũng tốt, cô ấy sẽ có thêm lí do để tin rằng: “Việc rời bỏ một tên như tôi là điều xác đáng hết sức. Người vô hình trong nhau, có gì đâu mà.”

Nhưng, tôi nhớ Uyên.

Tôi lao vào khi thấy Uyên đến theo thói quen. Quên cả những rã rời của cơ thể. Và tôi nhận ngay một cái tát thật đau khi những ngón tay vừa đặt lên chiếc khuy quần của Uyên. Tôi ngơ ngác, ngồi thụp xuống. Sức sống bỗng dừng bay đi đâu hết.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy và nghe thấy một giọng nói thật nhẹ. Là Uyên.

- Ra bàn ngồi ăn sáng xong uống thuốc đi. Tú cũng sắp hết hạn nghỉ phép rồi đó.

Tôi cảm động nhưng không hề khóc, mặc dù vẫn còn hơi mơ hồ trong cái cảm giác của người vừa bước ra từ cơn say.

Trước khi ra về Uyên nói với tôi:

- Tú đừng bao giờ như thế nữa nhé. Phải hứa với Uyên! Tôi không khóc cười, hiền lành. Nụ cười có lẽ đã bình yên hơn trước. Tôi hỏi Uyên:

- Đức đâu rồi? Uyên bảo tôi:

- Không có Đức nào cả.

Chưa bao giờ tôi thấy Uyên lạnh lùng như thế. Buổi tối Thế nói với tôi trong bữa cơm:

- Hôm nay là tao gọi Uyên đến đấy!

- Mà gọi?

- Ừ, khi ấy Uyên đang đi cùng một thằng nào đó tên Đức. Nhưng tao thấy cần phải gọi.

Tôi lặng im. Thế nói tiếp:

- Mấy phút sau thì thấy con Uyên đi xe của nó sang đây. Hôm qua nó thức nguyên đêm “canh” mày đấy.

- Thế à...

Giọng lạc đi vì có thứ gì nghèn nghẹn...

Đêm hôm qua, Uyên đến không phải để tìm tôi cho một giấc ngủ. Cũng không phải để trốn chạy cảm giác trống trải mông lung. Tôi xa xăm nhìn ra mảng trời mới vào đêm. Đâu đó trong bóng đêm thật

sâu, giấc mơ vừa mới chết của tôi sống lại.

Đó là giấc mơ khi người ta bước xuống giường, mặc quần áo cho nhau. Ở đó những con người thuộc về màn đêm sẽ nắm tay nhau đi dưới ánh nắng buổi sớm. Bởi vì họ vừa trải qua những giấc ngủ. Bởi vì họ biết, ánh nắng ban mai rất cần cho sự trân trọng và tin cậy. Ở dưới ánh nắng này, con người sẽ không đi lướt qua nhau, không mất tích khỏi đời nhau như chưa từng xuất hiện.

Tôi yêu Uyên từ độ ấy!

SAU MỘT TÌNH YÊU

Tôi còn tình cảm với em, rất nhiều. Mỗi khi chạm tay vào ngực trái tôi lại nhận thấy điều ấy. Bởi vì tim tôi đập rất nhanh.

Đó là những ngày phía sau một tình yêu. Gọi là tình yêu, chứ không phải là cuộc tình. Một tình yêu có hai người với rất nhiều hồ hởi. Những ngày ấy, tôi với em quan tâm nhau trong những giấc ngủ, những giấc mơ bé. Động viên nhau bước qua những khó khăn.

Đó là những tháng ngày khi tôi vừa bước qua khoảng thời gian yên bình và yên vị bên một người là em. Bước qua khoảng thời gian nhìn về nhau và tha thiết muốn cho nhau thêm những yên ổn. Khẽ bảo nhau: “Nào, có buồn thì hãy đưa bàn tay lại đây tôi nắm. Tim đập những nhịp chậm rãi, êm đềm.”

Những tháng ngày cũ kĩ. Ta biết tha thứ bao dung. Nhìn về quá khứ nơi nhau, nhìn về những run rẩy của cơn gió mùa mới, cũng chỉ với một nụ cười ấm áp.

Một ngày, tâm ý ai đó thay đổi. Lời cũ như gió thoảng. Một người níu một người mết mỗi phủ nhận.

Những ngày tháng về sau, cuộc tình loanh quanh trước ngã rẽ của niềm thương, trách nhiệm và sự tự do. Không nghe được nhịp con tim nơi nhau giữa muôn vàn sóng âm rồi bời. Tất cả những nồng nàn bỗng dưng xô lệch, đổ hết về nơi chốn của sự dằn vặt.

Những ngày phía sau một tình yêu đêm trong tôi chỉ có nỗi buồn,

đọng lại và lăn dài trên má. Nước mắt vẫn còn ấm những nhiệt huyết và cầu mong.

Con đường hôm nay đôi lần thoáng về phía xưa. Phía có em, bên tôi.

Con đường hôm nay là những ngày tôi phải tập cho quen với việc trở lại với trạng thái “một mình”. Đêm trước khi đi ngủ, tự nhủ một tin chúc mình ngủ ngon. Chủ Nhật một mình đi xem phim đặt hai vé. Những niềm vui tôi vẫn hay mỉm cười một mình. Những áp lực một mình giải quyết.

Cứ bảo, rồi sẽ quen nhanh thôi. Nhưng mà nhanh là tới bao giờ?

Những ngày phía sau tình yêu. Đôi lần ta thử chạm vào chuyện cũ và rồi nhanh chóng chìm trong đó. Đôi lần ta gọi cho nhau, nói nhau nghe bây giờ mình đang thế nào. Và đôi lần niềm thương ngỡ trở về, vẹn nguyên như chưa từng đánh mất. Đôi mắt nhìn nhau gần đến ngỡ ngàng nhưng cũng vừa xa như khoảng xa của tuyệt vọng.

Đúng là, khi nhớ uống nhầm một ánh mắt ta sẽ say. Người say sẽ chẳng giữ được lí trí để mà biết dừng lại. Đôi lần phía sau một tình yêu, ta quên mất mình đã từng một lần buông bỏ, quên mất rằng niềm tin của bản thân đã hơn một lần vụn vỡ. Nỗi thương là không đủ cho sự chấp vá. Nhưng buồn chẳng thể buông. Say chẳng thể dừng.

Bước về phía không có nhau. Cầu mong cho tim mình thôi không còn thổn thức. Đừng thổn thức trong khoảng trống.

Những ngày tháng sau một tình yêu, hãy tập cho mình những thói quen mới. Hãy tiếp tục sống như khi người kia còn chưa đến. Để biết, tình yêu không phải là để khổ đau. Nỗi buồn không phải là để gục ngã.

Cầu cho chúng mình đủ bình yên, để gặp nhau có thể mỉm cười không gượng gạo. Không có niềm hận tồn tại nơi những cặp mắt. Nước mắt chẳng bao giờ về nữa.

Đặt tay lên ngực trái, nhận ra một niềm thương đã từng tồn tại. Mà hôm nay, tim thôi không đập nhanh. Đó cũng là ngày nỗi đau chịu ngủ. Để sẵn sàng làn gió bắt đầu thổi trên thềm ngày mới...

NGƯỜI CỦA QUÁ KHỨ

Tôi cố lục tìm một chút hiện thực về H trong đêm. Nhưng không thấy. Tất cả chỉ còn lại trong cảm giác về kí ức. Những tin nhắn, cuộc gọi. Những cái nắm tay và giây phút tưởng chừng nghe được cả nhịp thở của nhau, giờ đã cũ kĩ quá chừng.

Nhưng, kí ức ấy không ảm mốc mùi thời gian.

Nó về, dào dạt hơn khi tôi nhận được dòng tin H gửi:

- Em nhớ anh nhiều lắm.

Lúc chiều vô tình gặp, tôi còn thoáng nghĩ “rồi cả hai sẽ lại im lặng để qua đi.”

H vẫn gầy như trước. Đôi vai ấy, thương lắm. Và nhớ, những tháng ngày hứa hẹn cùng nhau đi tới hết những gian khó của cuộc đời. Đôi bàn tay có gì đâu, mà những mộng ước ngây thơ cứ dào dạt mãi. Chúng tôi giờ là hai con người rất khác. Nhưng, hẳn là H cũng như tôi vẫn còn nhớ những gì tồn tại trong tình yêu cũ kĩ mà cả hai đã từng.

Tại sao lại nhớ, bởi vì chúng tôi khao khát một tình yêu như thế. Cứ lớn lên mãi, phản xạ đầu tiên của con người dành cho nhau là những toan tính thiệt hơn. Vậy thì làm thế nào để tìm thấy hạnh phúc, bình yên và chở che trong đôi mắt người đối diện.

Nhưng ai có thể trẻ mãi bây giờ?

Thành ra việc gặp lại H mang cho tôi những cảm giác rất lạ. Đúng là người ta có thể khắc ghi hình ảnh của bản thân vào não bộ một người bằng những ngọt ngào và êm ái, những lời chưa kịp nói hết. Và cơn mưa đêm nay bất chợt làm tôi hỏi lòng: “Trở về được không?” Rồi theo một cách nào đó, những yêu thương trong tôi thức dậy sau những tháng ngày ngủ quên.

Chính H là người đánh thức.

Tôi hẹn gặp mặt H trong một rạp chiếu phim. Đó là bộ phim Giả tưởng Việt Nam nói về tình cảm gia đình, về tình yêu và tuổi thanh xuân. Những chủ đề cũ kĩ được thể nghiệm trong một cốt truyện mới mẻ và nhân văn. Tuy là cái tên hơi khó cảm: “Em là bà nội của anh.”

Chốn mới và người cũ. Tôi không dám đặt bàn tay mình lên bàn tay của H... tôi khá bất ngờ khi em hỏi:

- Chuyện cũ lặp lại thì sẽ nhàm chứ?

- Không. Bộ phim này rất hay. - Không biết ý H muốn hỏi về điều gì nhưng trong tâm trí tôi thoáng nghĩ tới chuyện của mình và H, chứ không phải bộ phim. H cười. Trái tim tôi chậm mất vài nhịp.

- Chia lia người cũ, gặp lại người cũ thì nỗi đau có lớn gấp nhiều lần không?

Tôi bảo “không”.

Mất một lúc rất lâu, tôi với H chẳng ai nói gì. Tôi chỉ đơn giản nghĩ “H với tôi tại sao lại là nỗi đau cho được”. Chia li bao giờ cũng là nơi chốn tận cùng của nỗi buồn, nỗi trống vắng. Hai cảm giác đó dễ biến thành dần vật, khi chúng ta còn ở trong cơn yêu. Thế nhưng, tận cùng của nỗi đau luôn có hi vọng. Cái chính là chúng ta phải vượt qua.

Chẳng phải thế sao. Ngày H trở về đó có những tươi vui lạ lẫm cất tiếng trong tôi. Tôi với cô ấy chẳng ai trách móc một lời về những nỗi buồn đã cũ.

Người lớn cô đơn không có tâm trạng để trách móc họ muốn tìm nhau.

Không biết liệu H có thấy tôi rất cô đơn.

H nói với tôi rằng ngày mai em muốn về trường cũ một chút. Vào kí túc xá thăm lũ em khóa dưới.

Tôi bảo, thế để anh đi cùng em.

Tôi với H cùng học một trường đại học trên Thái Nguyên, tôi hơn em một khóa. Trường đại học cũ cũng chính là nơi chúng tôi đã gặp nhau. Tình cảm tôi với H bắt đầu ở đó. Những con người bây giờ đã mới tới mức chẳng nhìn ra mặt. Tuy vậy, Thái Nguyên vẫn lưu trữ một phần kí ức của chúng tôi. Tuy giờ đây chúng tôi đã dạt về Hà Nội cùng với tiếng gọi của tuổi trẻ và lao động.

H bảo:

- Em vẫn chưa quen với Hà Nội đâu. Ở đây khá lâu nhưng trong em ít đọng lại được thứ gì.

H làm trưởng đội bán cho một nhà hàng hạng trung ở Nguyễn Khang. Em có kể tôi nghe về những con người trong nhà hàng đó. Họ đa phần là những người lao động thuần túy, đa phần đến từ các tỉnh miền Trung, từ bé đã ra ngoài kiếm sống. Một số ít trong đó là người Hà Nội chính gốc.

Những con người ấy đẹp trong lao động. Trên bếp vào giờ đông khách, những anh chàng, ông chú áo trắng mới thực sự là chính mình, họ bộc lộ hết kĩ năng xử lí, những thông minh nhanh nhẹn của bản thân. Mỗi người trên bếp lại có một con dao thái riêng. Muốn làm nhanh được thì phải mài mỗi ngày. Còn nhân viên bàn đa phần là những người trẻ. Họ nhớ Oder rất giỏi, ứng xử rất nhã nhặn.

- Đó là một khía cạnh của Hà Nội thời Nguyên ạ.

H bảo tôi.

Lối sống của những con người ở đó rất khác. Em biết những thanh niên Hà Thành coi việc chơi đá, chơi cở như một thứ sinh hoạt thường xuyên. Chất kích thích gây ảo giác trở thành gia vị cho những cuộc vui. Hoặc đôi khi là nơi làm tan đi những áp lực công việc và cuộc sống đang đè nặng. Bên cạnh đó, những người trung tuổi có gia đình ấy, họ có ý niệm trong đầu kì lắm, rằng “sống xa nhà mà không cặp kè thì là chuyện... bất bình thường”. Ngay cả một bà

già trên năm mươi cũng nghĩ thế. Nhưng họ đều có lí do riêng.

Một thành phố lâu đời đâu chỉ có mỗi văn hiến. Một thành phố lớn đâu chỉ có những phồn hoa. Hà Nội vốn dĩ phức tạp như chính tốc độ thay đổi của nó.

H bảo, nếu được chọn cô ấy vẫn thích Thái Nguyên hơn.

Không biết hai từ “Thái Nguyên” H nhắc đến có hàm chứa những yên bình mà chúng tôi đã từng. Thái Nguyên trong niềm thương của H có hay không những ngày chúng tôi quên ngày mai, nắm tay nhau cho cuộc sống dễ thở. Có hay không những tháng ngày chúng tôi lẳng lặng trước nhau, cho tới lúc thông tin về người còn lại tắt ngấm.

Ngày trở về, Thái Nguyên chưa lạ đi nhiều. Đêm hôm ấy, chúng tôi dẫn nhau ra dãy đường kéo từ ngã ba tới cổng trường Công nghệ thông tin. Đó là nơi có nhiều xóm trọ dành cho sinh viên. Có lẽ vì thế mà nó cũng có nhiều cửa tiệm, nhiều quán ăn vặt. Một phần của Thái Nguyên đọng lại trong dãy đường này rất nhỏ và rất đủ.

Kí ức của chúng tôi cũng rất nhỏ nhưng không đủ cho tôi.

Mùa đông lạnh, chúng tôi ngồi bên chiếc lò than của một quán ăn vỉa hè, ăn những món cũ kĩ. Rồi mai đây, sau khi tôi với H lao đầu vào công việc để kiếm tìm một điều gì đó ổn hơn cho tương lai, liệu chúng tôi có còn thấy được những ấm áp rất nhỏ này. Cái ấm áp của những tháng ngày khó khăn, chập chững bước vào đời. Và đôi mắt tôi với H nhìn người đối diện liệu sẽ còn bao nhiêu trong trẻo?

Chẳng ai có thể dừng chân nơi quá khứ cho dù nó đẹp và đáng yêu như thế nào. Tôi biết điều đó chứ!

Nhưng, ta hoàn toàn có thể khơi dậy những tin yêu cũ nơi một con người cũ. Khi mà cảm mến ngày xưa sống dậy trong cả hai, lại giữa nỗi cô đơn rộng ngát như thế này.

- Trở lại được không. Em.

Đó là khoảnh khắc tôi với H chia tay ở bến xe. Bây giờ, chúng tôi

đã về với Hà Nội.

H nhìn tôi. Ánh mắt ấy thật nhiều tha thiết như thể niềm thương trong em chưa bao giờ cũ. Bỗng nhiên, H che mặt khóc. Hình như cô ấy đã kìm nén thật lâu những cảm xúc ấy H bảo:

- Em có thể quên hết những dang dở của chúng mình được không?...

Tôi chưa hiểu hết câu nói của H, hình như có điều gì đó bất ổn.

Một lúc sau có người đàn ông rất lạ đến đón H, tôi với người đàn ông đó chào nhau một cách xã giao H với người ấy nắm tay nhau. Anh ta hỏi H:

- Em đi chơi với bạn về rồi hả, có vui không? Mà em đang làm sao vậy...

Dù không muốn biết nhưng tôi phải nhận ra, hai con người ấy hình như là một đôi. Bản thân tôi bỗng chốc đâm ra thừa thãi.

Nắng mùa đông không gắt nhưng trong tôi hình như có thứ gì đang thiêu đốt. Tôi không khóc được, một mình tôi chờ vợ giữa bến xe không người đón đưa.

Nhìn H bước ra về, rời bỏ niềm thương vẫn còn trong tim tôi cảm giác trong tôi rất lạ. Chẳng thể trách nhau một lời. Cũng chẳng đành lòng nhìn theo. Giờ tôi mới hiểu tại sao hồi nãy H khóc. Hóa ra, chúng tôi vẫn còn lại điều gì đó cho nhau nhưng lại hoàn toàn chẳng thể giữ nhau lại.

Và tôi với H còn thương Thái Nguyên của quá khứ, thương luôn Thái Nguyên ngày hôm nay. Hẳn là thế rồi.

Bất giác tôi nhớ tới người đàn ông mình vừa gặp ngoài bến xe. Hình dung ra cả những ngón tay anh ta lau những giọt nước mắt lăn trên má H ấm nóng. Phải rồi H sẽ hạnh phúc. Bởi bên em có một niềm vui đang chờ đợi để lấp đầy những khoảng trống sản sinh từ ký ức.

Riêng tôi lại về, không người chung lối. Tôi không nhìn thấy ánh

nắng mùa đông nữa, bởi vì tôi khóc.

Đi một quãng xe về tới nhà. Tôi nhận ra mắt mình không hề ướt. Nắng hong khô những giọt nước mắt yếu mềm kia.

Tôi tự hỏi lòng:

- Quá khứ yên vị, thì sẽ vô nghĩa chứ. Rồi tự trả lời: “Không đâu!”

CHỜ MỘT NGƯỜI KHÔNG TRỞ VỀ

Chúng ta, đều biết tuổi xuân là rất ngắn nhưng đôi khi vẫn đợi.

Sự chờ đợi sản sinh từ những lỡ làng, những lời chưa nói hết. Cả hạnh phúc lẫn khổ đau đều ẩn chứa trong đó. Nơi chốn của sự đợi chờ, có hai con người lặng lẽ đối về nhau. Thương nhau như thói quen, nhưng không từ bỏ được một hình bóng cũ kĩ. Và tình yêu là nơi ý niệm sở hữu bao giờ cũng rõ rệt nhất.

Tay không thể nắm, đó là nguyên do của những đêm buồn và thức. Đối với những đêm như thế, không có gì tốt hơn là cafe đen và khói thuốc. Không phải chúng ta đang cố tìm quên nhau nơi làn khói hư ảo hay nơi những mùi hương tan trong đêm. Chúng ta đơn giản muốn xua đi cái trống trải của đêm, khi mà ta chẳng thể dễ dàng giấc ngủ. Đợi, một hình bóng thân quen mà sao quá xa.

Chúng ta nói “giá mà”.

Giá mà cũng một đêm như thế này, cách đây hai năm, tôi gạt bỏ hết tự ái và kiêu hãnh để cất lên một lời xin lỗi thì liệu rằng tôi có mất chừng ấy thời gian để nhận ra chính mình?

Giá mà con người cũng có rễ như thực vật, đứng yên một chỗ, để tìm thấy nhau khi quay về. Và những giả định trở nên bất khả. Niềm thương thì vẫn còn. Ta đợi một người không đến. Cuối con đường, chỉ có nỗi tiếc nuối là chờ ta.

Rồi cuộc đời ngang trái, chẳng biết sau sẽ trao về ai. Nhưng cứ đợi đi, tuổi xuân có ngắn, sống thắm hết tình mình.

Đừng hỏi “làm thế có gốc không?”. Và đừng buồn khi không tìm thấy người thấu hiểu. Màn đêm chỉ cất tiếng hát cho những câu

chuyện riêng và một vài tâm hồn đi lạc. Dưới ánh nắng ban ngày, người ta sống vì những điều “có lí”. Mà tình yêu thì như chiếc đồng hồ cát, khi tình cảm đông đầy cũng là lúc lí trí bị lu mờ. Mà ta cứ tin mình đúng. Ta đúng thật. Yêu một người chỉ cần cho hết đi thôi. Bình yên chẳng bao giờ đến với những người mãi tự thương bản thân cả. Hạnh phúc chỉ có hẹn với những ai biết cho đi bằng tất cả chân thành và dịu dàng.

Nếu may mắn, phía cuối con đường ấy ta sẽ tìm thấy nhau. Là nơi kết nối những con người lại với nhau bằng những gì tồn tại nơi đáy mắt. Nước mắt vẫn còn.

Là sau bao ngày xa cách, người ta nhận ra sự quan trọng của một ai đó, nhận ra những chân thành mà kẻ đối diện đang hướng về mình. Và trái tim bị thuần hóa. Thoát khỏi những bản năng nguyên sơ.

Sau tất cả, ta vẫn muốn trở về với con người của xưa cũ. Chờ đợi khi ấy hóa niềm tin. Và trở thành một câu hứa không lời, đầy tin cậy.

Hay như hôm nay ta biết mình đang chờ đợi một người không về nhưng buồn không thể buông. Thì cứ tạm quên đi những tuyệt vọng hụt hẫng. Hãy cứ tin, với một trái tim chân thành, hạnh phúc rồi sẽ đến, làm mờ những khổ đau đã từng...

CÓ CHÀNG TRAI HÁT KHÚC TÌNH CA

- Chúng mình có duyên phải không?

Tuyển mạnh dạn bấm nút “gửi” trên khung tin nhắn Facebook.

- Ừ.

Mai đáp một cách nhanh chóng.

Khung tin nhắn hiện dấu ba chấm báo hiệu phía bên kia đang có người nhập kí tự.

- Buổi tối hôm đó cậu hát rất hay.

Tuyển mỉm cười trước lời khen từ cô gái chân phương tên Mai ấy.

Buổi tối hôm đó quả thực Tuyền đã rất vui. Thứ niềm vui chẳng cần lí do khi ai đó bắt gặp một người làm cho họ thích. Tuyệt vời hơn là, người ấy lại ở ngay cùng một dãy trọ với mình. Có chút gì giống như sự bối rối xảy đến. Tuyền đã ngồi lại cùng cô gái đầu xóm, bởi vì cô ấy đang cười nheo.

- Cậu tên Mai nhỉ.

- Ừ Mai...

- Ở trọ năm đầu có buồn không?

- Buồn mãi cũng thành quen cậu ạ!

- Phải rồi. Nghe tớ hát, có lẽ sẽ bớt buồn đi một chút đấy.

Tuyền hát cho cô gái ấy những bài tình ca rất mới. Có ai đó đợi nhau trong lời bài hát. Có ai đó nhớ một người đi xa. Có ai lẻ loi nơi đất khách quê người. Những bài hát Tuyền thường hát khẽ khi đi một mình trên đường vắng tan ca. Đêm nhỏ Thái Nguyên mang một nỗi buồn rất riêng. Có bóng những con người cặm cùi quét rác. Đèn nhật vờn bóng người, có những ngọn đèn xuyên qua tán lá cảm chừng khiến con người ta nghe được cả tiếng lao xao của va chạm trong đêm.

Mai bằng tuổi Tuyền, nhưng thi lại một năm vậy nên học sau Tuyền một khóa. Từ ngày Mai đến, rõ ràng là xóm trọ nhỏ vui hơn trong Tuyền. Cô gái ấy trọ đầu xóm. Căn phòng cô gái ấy ở, Tuyền hay nhìn mỗi lúc dậy sớm đi học, hoặc những hôm tan ca làm muộn.

Không cần nói nhau nghe một câu mùi mẫn. Chỉ là đôi khi những ánh mắt nhìn nhau rồi khẽ nheo cười. Từ trong sự chân thành, những câu chuyện nhỏ nhặt với những cái nhìn xa cũng trở nên muôn phần thú vị.

Tuyền ngược lên trần nhà hồi tưởng góc phòng có dán những bức tranh trên tường bằng giấy. Tuyền nhớ ra những ngón tay Mai thon. Đột nhiên, cậu nhận ra lòng mình mong có một điều gì tốt đẹp sẽ xảy đến với cô gái ấy. Gió hôm nay lao xao tiếng lá rơi nghe sao

mà xào xạc...

Mai là chị cả trong gia đình có hai chị em. Cô nàng nấu ăn có vẻ khá ngon, cô nuôi một con nhím nhỏ màu muối tiêu và đặt tên cho nó trùng với cái tên màu lông nó khoác. Muối Tiêu! Muối Tiêu có vẻ được Mai khá cưng nựng, cô gọi con vật là “con” và xưng “mẹ”.

Chúng ta không thể ôm lấy một con nhím cảnh như cách mà ta làm với một chú cún hoặc chú mèo cưng nhưng bù lại, nuôi một chú nhím cảnh ta lại được tận hưởng cảm giác vuốt ve những sợi lông cứng của nó. Nhìn cái cách nó thu gọn mình trong một chiếc cốc hoặc thu mình để hở mỗi cái đầu để tìm một giấc ngủ.

- Thế giới của mỗi người nên có cái gì đó làm của riêng Tuyền ạ.
- Mai nói - không phải để ích kỉ, mà để ta thương hơn những thứ khác, thương theo một cách khác. Con người ta vẫn hay nói những điều lớn lao, nhưng rồi lại chỉ tìm được yên bình trước một vài thứ bé nhỏ. Như tớ vui sống vì Muối Tiêu, vì cái cảm giác mỗi lúc bước từ giảng đường về phòng, đi một mình nó lạ lắm.

- Tớ hiểu mà.

Cả Tuyền và Mai cùng nhìn ra phía ngoài ô cửa sổ vừa vào tối. Những cánh cửa phòng Mai mở hết. Gió hôm nay lạnh se lạnh sắt.

Hai người họ chưa bao giờ ngồi cạnh nhau quá lâu. Người lớn muốn ngồi cạnh nhau thì phải kiếm có công việc, trong khi cả hai lại theo đuổi những thứ rất khác. Chỉ biết, trong Tuyền có một bóng hình đang lớn dần, lớn dần qua từng câu chuyện nhỏ. Có những trù mền chẳng buồn cất lời, đó là khi con người ta mãi đứng từ xa để nhìn rõ hơn thế giới của nhau. Rồi vì trân trọng mà nâng giữ cái thế giới ấy. Dịu dàng như một ngón tay vuốt nhẹ nhẹ những sợi lông cứng của một chú nhím bé nhỏ.

Nhiều khi Tuyền với Mai thức để nghe người còn lại kể chuyện. Những cuộc gọi điện không hồi kết. Nhớ đêm hôm ấy, nhà Mai báo

tin chẳng vui, người đàn bà hay ẵm bế Mai lúc nhỏ qua đời - như một lẽ tự nhiên phải thế. Chính đêm hôm đó, Mai đã nói hết Tuyền nghe. Người ta có thể an lòng khi ai đó cùng mình trong những câu chuyện vu vơ, phần nhiều là bởi vì đằng sau những câu chuyện ấy có một sự quan tâm rộng hơn. Có một đôi mắt đang dõi nhìn và biết ta không ổn.

Mai cũng dần hiểu Tuyền và công việc mà cậu làm. Chẳng cần nói nhiều, chỉ thi thoảng bảo nhau: “Cố lên”, “sếp cậu quả là một người tâm lý đấy”, “tin tớ đi, chuyện ấy rất nhỏ với cậu mà!”... Cuộc sống chậm lại trong chính những ngược xuôi vốn có của nó.

Dạo này Tuyền ít về xóm. Công việc hướng dẫn viên của Tuyền đang đứng trước những cơ hội phát triển mới - Mai mơ hồ hiểu thế. Tuyền đi nhiều, những cuộc nói chuyện cứ thế thừa thớt. Chỉ có thói quen Tuyền mỗi lần về xóm là không đổi. Tuyền hay nhìn sang phòng Mai.

Một ngày tan tầm vội vội, Tuyền về xóm và nhìn thấy phòng Mai có một người con trai lạ. Những hôm sau đó, rất nhiều lần như thế.

Trong một đêm nghe thấu lòng mình, Tuyền đã ôm đàn ra góc hồ và hát. Những bài hát rất mới, có ai đó đợi nhau trong lời bài hát. Có ai đó nhớ một người đi xa. Có ai lẻ loi nơi đất khách quê người. Những bài hát Tuyền thường hát khế khi đi một mình trên đường vắng tan ca.

Có điều gì đó không ổn. Tuyền muốn nghĩ nhiều thêm, nhưng lớp sóng của công việc cứ tấp đi. Khó khăn trong cuộc sống làm cho con người ta rõ hơn bài học về việc chịu áp lực và lòng kiên nhẫn. Ấy là những giờ thức đêm học kiến thức, những buổi đi dẫn hào hứng, những buồn vui yêu ghét trong nghề.

Những buổi tối về phòng với Tuyền bây giờ cô đơn quá. Muốn vu vơ gọi một người, nhưng không biết gọi ai. Lại giở sách ra học. Học

xong, muốn vu vơ gọi một người nhưng rồi sợ phiền. Và nỗi nhớ làm trái tim chàng trai ấy thức. Những câu hát bây giờ không bền đỗ...

Sáng nay ra công ty, sếp đặt vào tay Tuyền một sấp tiền và bảo:

- Dạo này Tuyền tiến bộ rất nhiều. Chương trình Gala Dinner vừa rồi em dẫn khá tốt. Anh chỉ nói thế thôi, cái gì chưa được em chủ động lắng nghe mọi người rồi tiếp tục cố gắng. Cứ thế nhé.

Sếp bao giờ cũng tâm lí như thế. Tuyền cầm trên tay sấp tiền. Đây là khoản tiền kiếm được từ ba tour dẫn dài ngày vừa rồi, cả ba tour đều có chương trình Gala Dinner. Đây là lần đầu tiên Tuyền được dẫn một chương trình kiểu như thế. Đối với một cậu sinh viên du lịch năm hai, đó quả là một điều đáng tự hào.

Thứ tự hào có thấm lắm mồ hôi và công sức của Tuyền.

Tuyền dự tính một phần số tiền này gửi về cho mẹ lo việc nhà. Một chút trích ra mua cho em trai đôi giày mới. À, Tuyền còn nhớ vài hôm nữa là sinh nhật Mai. Mấy hôm trước Tuyền còn định chuẩn bị tổ chức cho Mai một buổi sinh nhật nhỏ. Rồi cậu sẽ nói Mai nghe điều gì đó thuộc về tình cảm của mình dành cho Mai, hoặc có thể sẽ tiếp tục im lặng.

Cuộc sống là vậy, điều cần thiết là tấm lòng cầu mong và những điều con người ta làm cho nhau, chứ không phải những tuyên ngôn. Có phải thế không, những người đã trót để lạc mất nhau?

Có một ngày sau những ngày im lặng, Tuyền nhìn thấy ánh mắt Mai buồn. Cậu lại muốn ngồi cạnh Mai.

- Tớ hát cậu nghe nhé.

Tuyền ôm đàn và cất tiếng hát. Lần này cậu không hát tình ca, mà hát về Mai. Có cô gái nhà bên, cô ấy nuôi một chú nhím be bé. Cô có đôi mắt biếc vẽ nền trời, thâu thế giới trong những nốt nhạc tìm vui.

Tuyển thấy Mai khóc:

- Tớ xin lỗi.

Đó dường như là giọt nước mắt của những lời chưa nói. Khi con người ta cùng chung một dây trố, tưởng đối phương sẽ mãi yên vị ở đó và những buổi chia tay, chẳng ai màng hẹn sẽ gặp lại. Rồi cuộc sống tiếp diễn đưa người ta đến những lựa chọn. Phải lựa chọn một ngã rẽ cho cuộc sống của mình.

Tuyển cầm tờ giấy nhỏ giấu trong tay nhét vội vào túi quần, bởi vì Mai đang khóc. Một lần nữa Tuyển giấu điều mình muốn nói. Để ngồi lại gần nghe câu chuyện về cặp tình nhân ấy.

Tuyển giờ tờ giấy đọc lần cuối trước khi châm lửa đốt:

- Anh đơn phương hát khúc tình ca mang tên em nhé! Chờ một sớm mai...

CÔ GÁI NHÀ BÊN

- Bao giờ tớ hút thuốc thì cậu nhắc tớ, bảo tớ không được hút nữa nhé...

Hoàng quay sang phía cô bạn gái thì thầm bảo.

- Ừ. Tớ sẽ nhắc. Cậu sẽ bỏ được mà.

Cô gái vẫn trả lời như thế, mặc dù Hoàng đã nhiều lần hứa bỏ thuốc nhưng không làm được. Luôn có một sự kiên nhẫn lạ kì nơi niềm tin của một người bạn.

Cô gái đó là Vân Anh. Năm ấy, cả Hoàng và Vân Anh đều học lớp chín, hai người học chung một lớp, đường về chung lối.

Có một độ, Hoàng cứ thắc mắc là tại sao Vân Anh cứ bệnh vặt mình mãi. Cậu nhận ra sự bệnh vặt ấy trong một câu chuyện phiếm với bạn học, trong những lần vu vơ nhắc tên nhau.

“Các cậu không thấy phần tốt đẹp đang lớn bên trong con người cậu ấy.”

Đó là lời đáp của Vân Anh, khi có một nhóm bạn nhận xét rằng Hoàng dạo này khá hư. Chẳng có gì cảm hóa trái tim nhanh chóng

bằng một sự đồng cảm chân thành như hơi thở. Khi sự chân thành được lặp lại, nó sẽ giống như những hơi thở gần. Đó là lúc người ta muốn nắm tay nhau nhưng lại không buồn nói ra.

- Sao cậu chơi với tớ.

Hoàng hỏi, khi đó Vân Anh vừa mới yên chỗ trên yên sau của chiếc xe đạp. Vân Anh đặt chiếc cặp sách buông thõng của Hoàng vào lòng rồi đáp.

- Vì thương cậu đấy. Ha ha...

- Đừng trêu...

- ...

- Tớ muốn chờ cậu thế này mãi.

Vân Anh cài một bên tai nghe vào tai Hoàng. Khi ấy, nhạc chạy tới bài Ngã tư đường.

Năm lớp chín, có một người con gái cùng ta nghe bài hát Ngã tư đường. Khi ấy, nỗi buồn không ngập lòng. Vì ngày thơ không vướng sầu. Ta chỉ nghe trong những câu từ giản đơn trong bài hát có gì giống với niềm cảm mến đang lớn dần giữa lòng ngực mình.

Bố Hoàng nói rằng cậu bây giờ như một con diều đứt dây vậy. Dĩ nhiên, trong câu nói ấy, ông đóng vai người thả diều, đứng dưới mặt đất và nhìn, chân trời của người trẻ xa tắp. Những ngày cuối cùng ở nhà, hai bố con ít ai nói được với ai câu nào. Hoàng muốn đi xa, băng qua cánh đồng để xem phía sau nó là bờ vực, là một thung lũng hay một miền đất hứa.

Những người mới chập chững lớn bao giờ cũng phải học cách để sẵn sàng cho một cuộc đổi rời. Khi Hoàng đề nghị muốn lên thành phố làm vài năm, bố thức nhiều đêm. Ông ít nói hẳn đi thậm chí không nhìn Hoàng.

Buổi chiều Hoàng đi, cánh đồng làng không đủ sức giữ chân người. Bố vẫn trầm ngâm không nói, tất cả đều chỉ một màu ảm

đạm.

Chỉ có mẹ là hỏi Hoàng, duy nhất một câu:

- Không sang nhà bên chào Vân Anh à con?

Khi ấy, Hoàng đang xách chiếc ba lô lên vai đi về phía cửa. Cậu quay lại cười trừ, chưa kịp nói gì thì đã thấy Vân Anh đứng ở đó.

- Cậu ra ngoài nhớ lo sức khỏe bản thân. Nhất định tớ sẽ lên thành phố thăm cậu!

Vân Anh đặt vào tay Hoàng cuốn sổ nhỏ. Chàng trai lặng lẽ nói cảm ơn, khẽ chào mọi người rồi đi. Kéo dài làm gì những giây lưu luyến.

Con gà mẹ nuôi cất tiếng gáy muộn. Vẳng phía sau là giọng nói của mẹ: “Chỉ có cháu là bảo được nó. Nó đi xa, cháu thường xuyên dặn nó không được chơi bời hư hỏng giúp bác.”

Mẹ Hoàng đang nói chuyện với Vân Anh. Còn bố có lẽ đã vào phòng từ rất lâu.

Hoàng của năm hai mươi tuổi vẫn hút thuốc và Vân Anh của hôm nay vẫn đứng cạnh Hoàng, không phải để nắm tay. Thi thoảng, Hoàng hay tỉnh dậy lúc nửa đêm. Những lúc như thế Hoàng hay viết thứ gì đó. Cho vui đi hoặc cho những xốn xang dịu lại.

Vân Anh là người duy nhất biết thói quen ấy. Vân Anh biết đêm thành phố rất buồn.

Những ngày này, hai người họ ít gọi cho nhau hơn dù chỉ cách nhau có một cái nhấp chuột hoặc bấm máy. Vì Hoàng tan ca vào lúc mười giờ tối. Khi đó thì cũng muộn rồi. Rất có thể lúc ấy Vân Anh vừa mới được nghỉ ngơi sau khi giã bánh giày cho mẹ. Hoặc cô ấy đang nói chuyện, đang đi chơi cùng một chàng trai nào đó.

Hoàng còn lưu giữ những ấn tượng về đôi bàn tay chưa bao giờ nắm của Vân Anh. Ấy là một trưa nắng chỗ Vân Anh đi học về. Là lần duy nhất những ngón tay Vân Anh gạt nhẹ mồ hôi trên trán

Hoàng đầy vội vã và bối rối.

Lên thành phố, Hoàng có thử yêu vài người. Cũng tặng quà, rồi hẹn nhau quán cóc ven đường. Cũng đợi cũng chờ. Nhưng rồi nhớ thương chỉ một gọn, rất ngắn. Điều đặc biệt Hoàng nhận ra, đó là ở những người con gái ấy đều có một nét giống Vân Anh. Mà chỉ một nét thôi. Có người giống chiếc răng khểnh, có người giống mái tóc mây. Nhưng tuyệt nhiên không ai trong số những cô gái Hoàng quen và từng hẹn sở hữu đôi bàn tay như đôi bàn tay của Vân Anh.

Tan ca làm việc, Hoàng viết sổ, những dòng chữ dài thêm.

Có một sự thay đổi rõ rệt trong mối quan hệ giữa Hoàng với Vân Anh, đó là giữa hai người đã chẳng còn những cuộc gọi dài nữa. Thời gian không khớp nhau. Họ sợ nhau bận, sợ phiền nhau trong những thiết thực khác của cuộc sống hằng ngày.

Thời gian giữa lòng phố trôi chậm hay nhanh? Tiếng mưa mái phố ồn ào hay thê thiết?

Đêm nay, những sợi khói của thuốc tan vào mưa. Chàng trai lớp chín năm nào miết ngón tay lên lòng bàn tay còn lại, thấy những vết chai nhiều thêm. Ngón tay Hoàng khác những ngón tay của Vân Anh nhiều quá! Giờ thì nó ngày càng khác, càng thô đi. Những chiếc quyết nhẹ tự lau lên trán không thể nào mang lại cảm giác lành lạnh như tay Vân Anh được!

Nếu ở giữa lòng phố mà nhớ nhau quá thì có được gọi không?

Hoàng nhận được cuộc gọi từ một người bạn thân báo tin Vân Anh sẽ cưới vào cuối tháng sau. Chồng sắp cưới của Vân Anh là một anh chàng có học hiện đang làm cho một hãng truyền thông cỡ trung bình trong thành phố Hà Nội.

Cùng một khoảng cách đó mà Vân Anh với chàng trai ấy có thể kết nối được với nhau. Còn Hoàng, Hoàng lại nghĩ mình không nên gọi - cho người mà mình thương.

Hoàng nhớ ra Vân Anh còn nợ mình một lời hứa, rằng sẽ lên thành phố thăm Hoàng.

Đêm hôm đó Hoàng xếp lại sổ tiền tiết kiệm, nghĩ về những dự tính tiếp theo của mình. Một khoản lớn nhất để cùng hai anh em trong xưởng đầu tư vào cửa hàng bán thực phẩm tươi phía đông thành phố. Đó là cửa hàng dự tính làm theo mô hình liên kết trực tiếp với nguồn thực phẩm sạch của trang trại mà mấy anh em đã suy tính rất kĩ trước khi quyết định mở. Một khoản chi tiêu trong tháng tới. Chút nữa Hoàng ra tiệm trang sức mua tặng Vân Anh một đôi bông tai hồi môn. Người quê mình có thói quen tặng đồ hồi môn cho những người con gái đi lấy chồng, khi mà mối quan hệ của người tặng với người con gái đó là đặc biệt thân thiết.

Không phải chiếc nhẫn đeo lên ngón tay thon và lạnh của Vân Anh, mà là một chiếc bông tai để cất đi, mãi không đeo...

Vừa lúc từ tiệm trang sức về thì có cuộc gọi từ Vân Anh tới. Chẳng cần nghe Hoàng cũng biết Vân Anh định nói điều gì!

Nhưng Hoàng nhầm, Vân Anh không gọi để mời cưới. Hoặc nói cách khác, mục đích duy nhất của cuộc gọi không phải là để mời cưới. Vân Anh nói rằng ngày mai cô ấy sẽ đi một mình đến thăm Hoàng.

“VẬY LÀ CÔ ẤY CÒN NHỚ LỜI HỨA...”

Hoàng nghĩ.

Thành phố Hoàng sống đón Vân Anh bằng một trận mưa xối xả. Hai người ngồi cùng nhau bên ô cửa kính, bên ngoài, nước mưa thì nhau tấp những vệt mờ nhoài.

Lúc ra về, Vân Anh mới đưa Hoàng tám thiệp mời.

Có những cuộc gặp đầy con người ta đến tận cùng của sự thâm lặng. Phút cuối, Hoàng vội vã đưa đôi bàn tay đã nhiều vệt chai của mình nắm chặt bàn tay Vân Anh. Những ngón tay Vân Anh vẫn mát và thon như thế. Nó đúng là bàn tay đẹp nhất mà Hoàng biết. Cảm

giác của va chạm ấy khiến Hoàng không kịp rời hẫng, khi Vân Anh cố gắng rút tay mình ra khỏi tay Hoàng. Hay vì Hoàng vốn dĩ chỉ muốn va vào cảm giác của những bàn tay chạm một lần cuối, không cố gắng giữ lại.

Cũng có thể, những mắt mát trong Hoàng đến muộn hay được giấu vào trong.

Hoàng tiến Vân Anh một đoạn đường, chiếc ô rẽ những hạt mưa. Mưa lặng dần. Phía trên rặng cây là những vạt nắng. Hoàng mơ hồ nhìn về phía đông thành phố không người đợi.

Ngày cưới Vân Anh, Hoàng sẽ về.

Đêm Hoàng viết những dòng cuối cùng vào cuốn sổ.

“Cô gái nhà bên ấy đã từng thương bạn. Nhưng buông nhau đi, nếu không hứa đợi. Tuổi xuân cô ấy ngắn. Nào, yêu người mới, cuộc sống không phải để buồn. Chúng ta phải hạnh phúc từ một chia xa. Phải hạnh phúc trên những nẻo khác nhau.”

PHẦN HAI

EM BÂY GIỜ TỐT CHƯ?

Khất lâu sau cái buổi chúng ta quay lưng đi. Ngày hôm qua, vô tình thấy bóng em đang tan vào đường chiều. Nghe thấy giọng nói từ trong đám đông.

Đó là giọng nói nhắc nhở.

Tối về, vô thức lục tìm những tấm ảnh cũ. Lại mò mẫm vào tường Facebook xem con người thuộc về xưa cũ ấy bây giờ ra sao. Chẳng thể ngờ, sau chùng ấy lặng im, nhỡ nhàng và hiểu nhầm mọi thứ vẫn còn. Nhưng, còn trong ngăn tiếm thức. Hôm nay mở, mùi hương của cũ xưa nồng nàn như chưa từng bay mất.

Tự hỏi lòng: Em bây giờ tốt chứ? Lại ngỡ như em đang ở đâu đây.

Hình như là chúng ta đã để mất nhau, để mất những dịu dàng. Em không nhìn thấy tôi như một phản xạ. Hình dung em về tôi không còn là một bờ vai có thể tựa vào lúc buồn. Bỗng dưng nhớ tha thiết những tháng ngày cũ kĩ của chúng ta. Đó là những lúc em buồn, những lúc em say và những lần em vấp ngã. Em tìm đến tôi, nghe lấy vài câu mắng yêu. Để cảm nhận chút chân tình còn sót lại bên nếp ngày vội vã trôi. Để biết chúng mình thương nhau, cần nhau và ý nghĩa có nhau.

Ngày gặp lại, là em không nhìn thấy hay cố tình im lặng? Như tôi.

Chúng ta còn nhau đâu đó trong nỗi nhớ. Nhưng, nỗi nhớ ấy cũng chỉ để giấu đi. Chúng ta gọi nhau là “người cũ”. Người cũ lâu ngày gặp lại, tim không còn đau. Thế nhưng, những bồi hồi cứ cuộn lấy.

Dĩ nhiên tôi nhận thức được sự thật. Rằng những đôi tay từng chạm vào chai sạn của nhau trong ngày hôm qua sẽ chẳng màng nắm lại nữa. Nhìn thấy nhau, gót chân không xích vào gần.

Âm thanh ngày cũ vẫn còn đấy. Âm thanh đó nhẹ rơi không gian của ngõ ngàng. Khoảng cách phản chiếu trong những cặp mắt.

Chúng ta bây giờ đều giỏi giả vờ. Niềm thương vẫn còn nhưng đôi môi đã khô chẳng nói ra lời nữa. Vì không kịp nói hay vì ngại ngần việc kết nối trở lại?

Những cảm giác lúc này không thể trả hết cho ngôn từ được.

Chẳng thể định vị được. Đành lặng im. Không ai muốn một câu chuyện đẹp phải lỡ làng sang lần thứ hai cả.

Em bây giờ có tốt không?

Đôi lúc, tôi vẫn nhớ về em cùng những lo toan. Đằng sau đôi môi em cười, những suy nghĩ đã phần nào yên ổn? Cởi bỏ lớp áo ra, trong em trái tim và thân xác sẽ trở về tươi mới chứ... em bây giờ có tốt không? Có còn vu vơ nghĩ ngợi về những gì “người ta nói”.

Ngày trong em có khi nào trôi về hướng có tôi, hướng của cũ kĩ. Em thấy vui không, sau những gì đã trải qua. Từ trong những lặng im lúc này, tâm trí em yên ổn chứ?

Em bây giờ có tốt không?

Những kí ức đẹp, mong rằng em vẹn nguyên trong lòng. Để bảo tổ thôi về. Để biết trông chờ những điều tốt đẹp nơi một con người mới. Và để nhận ra, chuyện tình cảm, đến đi, hợp tan không chỉ đọng lại trong lòng chúng ta những đau thương và mất mát. Những người nối tiếp nhau ngang qua đời mình đều đã từng hết sức đặc biệt. Chỉ là thời gian luôn trôi. Nhưng em thấy không, dáng mưa trên những chiếc ô ngoài phố. Đó là dáng chúng mình lúc tay còn trong tay. Và em sẽ nhớ lại cảm giác hạnh phúc ấy. Tự dưng em sẽ mỉm cười. Hoặc là tiếc nuối.

Bản nhạc của mưa sẽ cất lên trong em những lời lẽ tốt đẹp. Rồi

một ngày gặp lại, em sẽ nói với tôi rằng:

“Em ổn”.

Là yên ổn thật sự, bình yên thật sự. Hai chúng mình sẽ chẳng phải im lặng nữa...

BƯỚC RA KHỎI THẾ GIỚI CỦA NHAU

Ngày hôm nay, tình yêu giữa anh và em được xem xét lại. Những thói quen hôm qua còn nồng nàn nay bỗng làm ta ghen ngào. Có phải mình đã ngộ nhận quá nhiều về nhau? Có phải phút giây ban đầu ấy, mình bước đến bên nhau chỉ vì cảm giác vội vã muốn tìm quên một nỗi đau, muốn lấp đầy một khoảng trống?

Hôm nay, chúng ta lỡ một nhịp, để rồi áp ôm muôn nỗi hụt hẫng. Nhận ra người đang tay trong tay không phải mảnh ghép còn thiếu của mình.

Ngoảnh đầu nhìn lại. Khoảng trống sản sinh nhiều thêm, không cách nào vá víu.

Sẽ có lúc, mình chẳng còn nhận ra nhau nữa. Kí ức không lang thang những gót chân trên nẻo đường nối liền hiện tại với quá khứ. Sẽ có lúc, anh dừng đứng trước em. Không còn khóc. Không còn bồi hồi. Tim không đập nhanh. Và em, cũng sẽ vội vã lướt qua anh trên con đường quen. Mình lặng im trước nhau mặc kệ cho những vệt rêu xanh đang mời gọi những hoài niệm thức giấc.

Sẽ có lúc ta lặng im trong muôn cảm xúc. Ngăn đôi bàn chân không tiến lại phía nhau. Ta sợ những hoang mang cũ kĩ lại tái hiện. Không muốn trở về sống trong sự nghi ngờ, bởi lòng vẫn nhớ những dối lừa của ngày hôm nay.

Là bởi anh với em đã chẳng vì nhau. Chúng ta xích lại bằng những tử tế ban đầu, bằng những ngón tay tìm nhau và bằng những nụ hôn nồng nàn vội vã. Ở giữa môi hôn, niềm tin rơi xuống mặt đất. Để rồi hỏi lòng: “Mình là gì trong nhau.”

Giấc mơ ngập nắng. Anh phát hiện ánh mắt em có màu hoài nghi.

Nhận ra dấu chân em trên lối về người lạ.

Anh nghe những chấp vá từ trong giấc mơ em.

Nhận ra em còn thả trôi những thương nhớ đến một người khác nữa.

Bước qua nhau sẽ rất buồn. Nhưng đó là cách cuối cùng, một khi ta buộc phải lựa chọn để ứng xử với người ta thương. Giờ phút này, ở bên nhau chẳng còn vui nữa. Ngày hôm nay, mỗi phút chạm mặt chỉ làm cho bầu không khí trở nên ngột ngạt hơn. Anh biết em cũng chẳng vui gì nhưng không thể ủi an như trước.

Bởi lẽ, anh không đoán định nổi hai chúng mình đang còn lại gì trong nhau.

Yêu thương đánh rơi, ta vội vàng đón nhận. Yêu thương lạc lối, ta chẳng thấy điểm tựa cho những niềm tin. Đành lẳng lặng quay đi, dù biết rằng lạc nhau sẽ mất.

Yêu, đó là bản năng của con người. Một lời chúc trước khi đi ngủ. Một bàn tay kéo nhẹ chiếc áo. Một nụ cười tỏa nắng hay một mái tóc như mây. Tất cả đều có thể là nơi để bắt đầu những yêu thương. Và tích tụ dần. Rồi mở lòng, dặt dứu nhau ra khỏi thế giới lẻ loi. Tựa lưng vào nhau, quên những giông gió ập đến.

Nhưng bản năng hay đi liền với niềm tin tạm thời.

Thích nhau là để bước ra khỏi thế giới của nhau. Vạn sự tùy duyên. Người đến rồi sẽ đi, khi mà duyên hết. Người thương rồi sẽ cũ, khi mà nhiệt huyết bị đánh rơi.

Mỗi lần như thế, anh lại phải tự sắp xếp lại cái thế giới vốn dĩ cũ kĩ của mình. Lại gom vào lòng nhiều day dứt. Cúi xuống nghẹn ngào bước, che những vạt nắng có nụ cười em tự nhủ:

- Không có người ấy mình vẫn ổn mà.

Hai chúng ta rồi sẽ ổn thôi có phải không?

ĐỪNG TRỞ VỀ THEO CÁCH THỨC CỦA MƯA

Diệp nói rằng cô ấy nhớ tôi. Tôi nghĩ mình cũng thế, cũng nhớ cô

ấy. Đêm đó trời có mưa. Mưa mùa đông đọng lại thành những giọt buồn.

Tôi khoác trên mình chiếc áo của mùa cũ. Đâu đó trong màn mưa là làn hơi của kí ức đang nhắc nhớ. Tôi với Diệp đã từng thương nhau. Qua giọng nói và nhịp thở ở đầu dây bên kia điện thoại, tôi đoán rằng Diệp đang không được vui.

Với một con người đến từ quá khứ, nếu như ta còn thương, chỉ một chút tín hiệu bé nhỏ cũng đủ làm cho mọi xúc cảm vẹn nguyên trở lại.

Và hình dung Diệp trong tôi chưa rời cạn. Tôi nhận ra trong hồi ức, vẹn nguyên những đêm buồn. Đã từng là cả thế giới của nhau, từng giận hờn chẳng muốn nhìn. Từng khóc cạn nước mắt. Và mãnh liệt hơn cả, trong lúc này, là nỗi nhớ về những đêm tan trong vòng tay nhau.

Trời thì lạnh. Chúng tôi thì cô đơn. Người lớn cô đơn cần lắm một vòng tay cho gió mùa thổi về.

Tôi tìm Diệp, chúng tôi tìm nhau. Dù có nhiều lí do nhưng không thể phủ nhận, lí do lớn nhất cho cuộc hội ngộ trong đêm đó là: Giải quyết những trống vắng người lớn đang cuộn lên trong cái rét đầu đông.

Quán cũ, chúng tôi nhìn nhau bằng đôi mắt ngày xưa, tuy rằng những ngày thơ mộng mơ đã chẳng còn.

Diệp gầy hơn nhiều so với trước. Những niềm thương trong tôi hình như cũng vì dáng hình trước mặt mà xanh xao. Ngày ấy, cô chọn rời tôi để bước đi cùng một người con trai khác. Tay tôi không níu những bước chân Diệp đi lạc. Những đêm dài, tâm trí tôi vẫn hay dõi theo cô ấy, bằng cả nỗi thương lẫn hận thù. Tình cảm trong khoảnh khắc đó vẫn còn tồn tại trong cả hai ta, nhưng đứng trước ngã rẽ, tình cảm đó biến thành lỡ làng, thành giận hờn hay là thương yêu.

Ngày ấy, lí trí đẩy Diệp về phía một người không phải tôi. Người đàn ông mà tôi vẫn nghĩ là sẽ đem đến cho cô ấy hạnh phúc. Anh ấy có nhiều tiền, có hoài bão. Về bề ngoài cũng rất bảnh bao.

Nhưng tôi nhầm.

Xa nhau, tổn thương trong Diệp nhiều thêm. Chúng tôi thì vẫn im lặng giữa nhau. Những ngày sau chia tay cô ấy, tôi thường nghe những bài Rap buồn. Tôi thấy mình trong đó, đôi khi khóc, yếu đuối như không phải đàn ông. Rồi khi biết được cuộc chia tay vội vã giữa Diệp và người đó tôi mới thấy đâu là nỗi buồn thật sự.

Buồn đến độ trống rỗng. Xúc cảm lơ lửng về miền chân không.

Ngày gặp lại, tôi với Diệp không cần rượu để say, chúng tôi say nhau. Những day dứt chúng tôi vùi trong im lặng bao ngày qua phả vào nỗi nhớ cũ kĩ. Ướp hương vị của sự đứt đoạn, hơi men ủ vùi nhiều ngày được mở ra, nồng nàn hơn bao giờ hết.

Chúng tôi quện vào nhau trong hơi thở gấp gáp.

Bờ vai nhỏ của Diệp vẫn là mùi hương xoa xuống từ mái tóc.

Yêu xong. Diệp buông tôi ra, bước ra khỏi giường tìm thuốc uống. Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy cô ấy lững thững bước ra ban công châm thuốc hút.

- Em hút thuốc từ bao giờ thế? - Tôi hỏi.

- Từ khi xa anh. - Diệp trả lời giọng nói vừa mang chút lạnh lùng, vừa như cọt nhả.

Diệp nói thêm:

- Đó là những tháng ngày vừa buồn vừa cô đơn. Bên cạnh em chỉ còn những khoảng trống. Chỉ có thể lấp đầy nó bằng rượu và khói thuốc.

Tôi hơi sợ những điềm nhiên hiện hữu bên trong con người Diệp vào lúc này.

An tâm làm sao được. Diệp cố gắng bảo vệ bản thân. Tự mình bước đi trong kiêu hãnh, không cần một ai thương hại. Tôi nhận ra

được cô ấy cần mình nhưng không hề yên lòng ở cạnh mình như trước nữa, trái tim Diệp có lẽ chẳng thể chịu nổi thêm những tổn thương.

Bản thân tôi cũng thế. Không thể nhắm mắt mà yêu như ngày xưa. Vì tình yêu chẳng thể giữ chân chúng tôi lại một đoạn đường có nhau, khi mà chồng chênh ở đôi mắt là quá nhiều.

Là chúng tôi chọn xa nhau, ngày hôm ấy. Bây giờ, niềm thương và khao khát trở về, biết chôn vùi vào đâu.

Tôi bỗng cảm thấy mình có lỗi với Mẫn. Không hiểu sao lại như thế.

Mẫn là cô gái nhà ở đầu con hẻm, cùng nơi tôi sống. Rất nhiều ngày, những gì tồn tại trong quan hệ giữa tôi với Mẫn chỉ đơn giản là ngôn từ của ánh mắt. Nghĩa là chúng tôi chạm mắt. Để rồi vẫn vờ nghĩ ngợi một điều gì đó. Khi nhận ra ánh mắt có ngôn từ, những người mà nhận thấy nhau trong đám đông cũng sẽ tồn tại trong nhau dưới một mối quan hệ nhất định.

Một ngày, tôi xin được cậu bạn số của Mẫn. Tôi nói: “Anh là Phong, nhà ở cuối hẻm”. Tự dưng buổi tối hôm đó tôi cảm thấy rất vui. Có lẽ Mẫn cũng thế, hai chúng tôi nói chuyện với nhau mãi đến sáng, bỏ mặc mùa xuân đang ngân nga khúc hát mưa phùn.

Tôi với Mẫn cứ thế nói chuyện với nhau. Mãi đến bây giờ.

Có những lúc tôi thầm nghĩ: Nếu như không có sự xuất hiện của Mẫn thì hẳn là nỗi cô đơn Diệp để lại sẽ sản sinh thêm nhiều lắm. Và mùa đông sẽ trở thành bão tố. Mùa xuân cũng thế. Hoặc mùa hạ, mùa thu, có lẽ cũng không hơn gì.

Nhưng mà cái câu hỏi “giữa tôi với Mẫn là gì?” Thì chính tôi chưa bao giờ tìm cách trả lời. Tôi chỉ muốn mọi thứ yên ả thế thôi.

Có những buổi sáng Chủ Nhật, tôi với Mẫn gặp mặt chỉ để ngồi bên nhau. Ngồi thật lâu. Đôi khi vu vơ những câu chuyện đứt quãng.

Đôi khi là im lặng, chìm vào những công việc đang còn dở. Tôi với Mẫn hay chúc nhau ngủ ngon mỗi tối. Nhiều lúc em gặp chuyện không vui, gặp áp lực từ công việc, bản thân tôi cũng hay vỗ về em.

Nhiều lần, Mẫn đến phòng tôi chơi, tự động mở cửa đi vào khi tôi còn đang ngồi bên bàn làm việc. Lâu dần tôi quen luôn cả tiếng gót chân của Mẫn. Quen luôn cả việc em hay dọn lại những cuốn sách ngổn ngang bên chiếc ghế cạnh ô cửa sổ. Có lần, Mẫn cầm lấy khung ảnh tôi đặt trên kệ sách và hỏi tôi:

- Cô gái này xinh quá, ai vậy ha anh Phong?

- Người yêu cũ của anh.

Mẫn để tấm ảnh đó về lại chỗ cũ. Tối hôm đó chúng tôi không nói gì với nhau cả. Có những xúc cảm khó hiểu đang trù lên không gian giữa tôi với Mẫn.

Buổi sáng Chủ nhật đầu đông.

Tôi bảo với Mẫn rằng hôm nay mình sẽ đi Đà Nẵng gặp khách hàng. Nhưng thực ra cả ngày hôm đó tôi chết dí ở quán rượu. Cứ uống mãi cho đến khi say chệnh choáng.

Say, tôi nhớ Diệp. Bao giờ thì Diệp ổn, như lời cô ấy vẫn hay nói?

Bao giờ thì Diệp tìm thấy hạnh phúc, sau những ngày giông bão toi bời. Tôi nhớ cổ tay Diệp chẳng chịt vết sẹo. Đó là một ngày rất lâu sau những ngày cha mẹ Diệp quyết định đưa nhau ra tòa. Rất lâu sau những năm tháng lặng lẽ của tuổi thơ, sống với cá tính mà Diệp cho là “mạnh mẽ”. Diệp vẫn thường im lặng mỗi lần bị chúng bạn chặn đánh, bắt nạt. Vì không ai bảo vệ nữa. Vì bản thân khác biệt so với phần còn lại của lớp học, là chuyện cha mẹ bỏ nhau.

Những kí ức buồn bã luôn có thể biến thành nỗi buồn chán trong hiện tại bất cứ lúc nào.

Tôi biết, còn rất nhiều điều Diệp chưa kể. Những lần quan hệ, đôi khi tôi thấy Diệp kinh hoàng ghì xiết, cào cấu tấm lưng tôi như thể

đang hồi tưởng lại một kí ức ghê gớm. Những lần như thế, tôi chỉ nhẹ nhàng thì thầm hỏi cô ấy:

- Em sao thế?

Diệp nhìn tôi, ánh mắt thương rất thương:

- Em xin lỗi.

Diệp bây giờ đã khác rồi. Mạnh mẽ và tự chủ hơn.

Những khoảng trống bên trong cô ấy có lẽ cũng vì thế mà nhiều thêm. Đôi môi tôi chạm môi Diệp, tôi không biết là vì còn thương hay đơn thuần vì chúng tôi muốn vá víu một nỗi đau nào đó. Không biết được.

Chỉ thấy nước mắt chảy dài. Giữa cơn say.

Khi tỉnh dậy tôi thấy mình đang nằm ở nhà. Trên bàn nghi ngút khói của một tô cháo nóng.

- Hôm qua ai đưa anh về thế?

Tôi cất tiếng hỏi khi ngược mắt nhìn lên và trông thấy Mẫn.

- Em. Anh đỡ mệt chưa, dậy ăn cháo đi.

Mẫn nhìn tôi. Im lặng một lát, Mẫn hỏi tiếp:

- Anh Phong, Diệp là ai thế? Tôi ngây người.

Mẫn gượng cười, vội bảo:

- À, không có gì đâu anh.

Có lẽ hôm qua, tôi đã nhắc tới Diệp trong khi say.

Mẫn ngồi nhìn tôi ăn như thể đang ngắm một thứ hạnh phúc vô cùng bé bỏng. Em không trách tôi đã nói dối. Tôi không tài nào nghĩ ra cách mà Mẫn tìm ra quán rượu tôi ngồi. Hay vì những người quan tâm tới ta, họ luôn biết cách tìm ra nơi chốn ta đến - trong nỗi buồn, nỗi trống vắng cùng cực.

Và họ sẵn sàng sẻ chia hạnh phúc cho một người rất lạ...

Mắt tôi bỗng cay cay. Hay là những làn khói bốc lên từ bát cháo còn nóng làm cho mắt cay cay?

Sẽ thế nào, nếu như Mẫn biết được những đêm mùa đông, tôi với

Diệp tìm nhau. Mùa đông liệu có lạnh thêm trong đôi mắt long lanh của em?

Mẫn bảo với tôi rằng mẹ em khen tôi nhiều lắm. Mẹ bảo anh “còn trẻ mà có chí, chịu bươn chải xã hội”. Mẫn bảo mẹ cô ấy cứ giục lấy chồng mãi.

Tôi chỉ cười khẽ. Nói với Mẫn:

- Em xinh lắm!

Diệp gọi điện cho tôi. Cô ấy hỏi tôi đêm nay có rảnh không. Tôi chỉ bảo “xin lỗi”. Tôi thoáng nghe trong điện thoại tiếng Diệp cắn nhàn.

Ngoài thêm mưa rơi nhiều lắm. Mưa rơi nhanh thật nhanh để rồi, theo một cách nào đó, những giọt nước ấy chảy ra biển. Tôi không chắc biển là bến đỗ của mưa. Có khi, những giọt mưa sẽ cứ lang thang mãi, không dừng lại.

Tôi muốn hỏi Diệp “chúng ta cần nhau để làm gì?” Nhưng rồi im lặng. Những cái ngả đầu bỗng chốc già cỗi như thể muốn chết đi.

Tôi sợ Mẫn buồn. Cảm giác đó rất giống với cảm giác ngày xưa, khi tôi nghĩ về việc Diệp sẽ âm thầm tìm một góc không người nào đó, để úp mặt vào lòng bàn tay mà khóc.

Tôi với Diệp còn lại gì nữa đâu, có chăng chỉ là một tiếng “xin lỗi” nhạt nhẽo, vô nghĩa.

Những hạt mưa sẽ còn lại gì sau khi rơi xuống lòng đất? Người trẻ sẽ còn lại gì, sau khi cho nhau hết thanh xuân? Và những niềm thương sẽ đi về đâu, khi mà mối quan hệ giữa ta với con người trước mặt đã đôi lần vụn vỡ.

Diệp sẽ đi đâu?

Lại một sáng Chủ nhật, tôi ngồi cạnh Mẫn bên ô cửa sổ gần giá sách, nơi có tấm ảnh của một người con gái đã cũ. Ngược sang phía nắng, tôi với Mẫn cùng đếm những sợi tơ trong trẻo đang buông.

Ngày của chúng tôi êm ả. Tôi hỏi Mẫn:

- Nếu anh nói, anh đã từng không phải với em rất nhiều lần, anh đã từng sai rất nhiều lần trong quá khứ thì em, liệu có còn ngồi đây với anh nữa không?

- Có chứ!

- Tại sao em lại dũng cảm như thế?

- Vì bản chất của tình yêu là phải dũng cảm. Hai con người chỉ có thể thực sự tìm thấy nhau ở dưới đáy của lòng khoan dung. Là nơi mà sự tha thứ diễn ra như những gì tự nhiên phải thế.

- Và đó cũng là cách mà hai người đặc biệt trong nhau.

- Đúng rồi.

Vô thức, tôi với Mẫn cùng nhìn về phía tấm ảnh cũ.

Tôi muốn cất tấm ảnh ấy đi. Phải cất đi.

Tôi sẽ im lặng, khi mà Diệp trở về. Cô ấy sẽ nhanh chóng bước ra khỏi những băn khoăn về tôi thôi. Sẽ có người cần cô ấy, như Mẫn cần tôi. Và tôi mong Diệp đừng làm hạt mưa đêm đông. Với tất cả sự kiêu hãnh còn lại, Diệp sẽ tìm thấy bến đậu. Với tất cả những tổn thương đã qua, Diệp sẽ biết cái giá của hạnh phúc.

Chúng tôi nhắm mắt quên nhau đi là để cùng tìm thấy một thứ gì tuyệt vời hơn. Con đường hôm nay chia đôi là để cho hạnh phúc không chia nửa, không vụn vỡ.

TẠM BIỆT, ANH YÊU EM

Cho câu chuyện của H.

Ngày người ấy trở về, anh thấy nơi đôi bờ vai em run lên. Nắng thôi động trong ánh cười. Anh với em vẫn còn ngồi cạnh, nhưng giữa những ngón tay đan, gió đã len vào. Một chút lạnh lẽo thật loãng phủ lên khoảng không giữa hai đứa.

Em vẫn còn yêu người ấy, có phải không. Người từng khiến mắt em hoen ướm. Người mà em từng nói rằng em sẽ không bao giờ

quên được.

Ngày hôm nào, anh thấy em buồn. Mong được sẻ chia cùng em những giọt nước mắt. Ngày hôm qua ấy, anh cho em mượn đôi bàn tay. Cùng em trên những con đường dài, nghe gió táp bên tai. Nói với em những lời của gió. Rằng nỗi buồn sẽ bay đi thôi. Em cần phải can đảm và bước tiếp. Phải yêu bản thân hơn. Ngày hôm ấy, anh đã nhìn những vết cắt chưa lành sẹo chằng chịt trên tay em và khóc. Nói em nghe: “Anh cần em vui. Cần em tồn tại vì những điều tốt đẹp đang chờ chứ không phải vì một con người đã hóa thành dĩ vãng.”

Có một ngày như thế, mình đến gần nhau hơn. Vô tư và đầy trân trọng.

Hôm nay, người ấy trở về. Để anh nhận ra mắt em còn chưa khô. Thương em nhiều. Nhưng hình như, thời gian qua anh không là gì của em cả. Yêu một người, có lẽ là mong người đó hạnh phúc, dấu hạnh phúc đó không phải là mình. Nhưng níu giữ một người không thuộc về mình, điều ấy sẽ làm cho cả hai thêm day dứt.

Có nhiều thứ không phải cứ cố gắng là được. Tình yêu vốn dĩ là chuyện của một người. Khi hai người đem chuyện riêng kết thành chuyện chung, đó là lúc họ có nhau. Rồi ngày đam mê hết, sẽ có một người phải lẳng lặng mang nỗi đau, tìm một góc khuất riêng để đặt xuống.

Người ấy đánh thức những hạnh phúc thực sự nơi em. Những hồi ức hôm qua anh với em cố làm dịu và chôn vùi hôm nay lại ngủ dậy như chưa từng tắt ngấm. Tim em đập. Anh vẫn đủ gần em để nghe thấy. Người ấy đưa đôi bàn tay ra mong em trở về. Anh đã đặt vào em thật nhiều hi vọng nhưng anh đủ nhạy cảm để biết em thực sự muốn gì.

Anh sẽ ra đi. Lẳng lặng hình dung về em với những hình ảnh đẹp nhất. Để cho em nhẹ lòng mà lắng nghe những điều người ấy nói, không phải nghĩ suy về những ràng buộc nơi này. Mình đến với

nhau bằng sự vô tư và trân trọng, vậy thì hãy rời xa nhau cũng theo một cách nhẹ nhàng nhất.

Để không làm nhau đau khổ, không dẫm đạp lên những ấn tượng đẹp mình từng trao về nhau. Cuộc sống là một chặng đường được chấp nối bởi những đoạn đường. Hôm nay, chúng ta còn sống, còn phải bước. Chẳng thể đứng lại nơi ngã rẽ mà nuôi dưỡng những day dứt, dằn vặt. Chúng ta phải nhìn về phía trước và bước đi, chẳng thể vì một món nợ tình cảm mà áp ôm những điều không phù hợp. Và anh đi, để hai đứa mình không chết nơi ngã rẽ.

Bên ấy, có một người đang đợi em.

Bên ấy, nếu không vui em hãy quay lại đây. Chính nơi ngã rẽ này, anh sẽ nắm tay em và bước tiếp.

Tạm biệt, anh yêu em!

BƯỚC TỪ THẾ GIỚI NHỎ RA PHỐ CHIỀU

Tôi tình cờ gặp lại Minh trên một con đường lạ. Không chắc rằng cậu ấy cũng nhìn thấy tôi vì dòng người bây giờ rất đông và khói bụi cũng thật dày. Hôm nay, Minh mặc chiếc áo thun hiệu Uniqlo. Trông cậu ấy trẻ trung hơn nhiều so với trong ảnh. Những tấm ảnh tôi vẫn thấy khi âm thầm vào tường Facebook của Minh. Minh bây giờ gầy đi nhiều nhưng đồng thời cũng có vẻ chắc chắn hơn. Không biết liệu rằng sau ngày chia tay hôm ấy, Minh có vội vã quên đi tôi không. Có thể, cậu ấy vẫn đang cô đơn, vẫn cứ độc bước trong những khát vọng của tuổi trẻ.

Tôi nhận ra niềm thương trong tim mình vẫn còn đó, hầu như nguyên vẹn. Chỉ khác là, tôi với Minh đã hoàn toàn mất tín hiệu về nhau.

Buổi tối thật trong ghé qua ô cửa chưa khép, mang theo những cơn gió nhẹ nhàng vào căn phòng nhỏ của tôi.

Có một tin nhắn Khánh gửi đến:

- Nhớ cậu! Tôi trả lời:

- Tớ đang mệt.

Khánh gọi cho tôi. Trong điện thoại, Khánh huyền thuyên kể những câu chuyện nhỏ. Giọng Khánh ấm áp. Cậu ấy có lẽ đang muốn làm cho tôi vui. Nhưng thật khó, chẳng ai trong số chúng ta có thể làm cho một người khác cảm thấy vui hơn khi mà bản thân không biết đích xác nỗi buồn của người ấy.

Tôi nhớ về một người đã cũ, với tất cả những hạnh phúc đã từng. Tâm trí tôi luôn hướng về phía xưa và dừng lại ở lưng chừng của cảm xúc. Hình như những âm thanh tưởng đã hoen màu trong ngày tôi với Minh im lặng buông tay đang tái hiện và không ngừng sản sinh nhiều thêm, âm vực cũng ngày một lớn. Giây phút này, thật khó để tôi tự nhận biết được bên trong bản thân mình là gì.

Tôi hỏi Khánh:

- Nếu tớ còn nhớ một người từng thương, cậu sẽ cảm thấy như thế nào.

Khánh trả lời:

- Tớ không sao.

Giọng Khánh lạnh lùng như người lạ. Hai chúng tôi tìm cách nói tạm biệt. Trước khi đi ngủ, cả Khánh lẫn tôi đều không buồn gửi cho người còn lại một lời chúc ngủ ngon như thường lệ. Phần tôi, tôi sợ những kí ức từng thuộc về tôi sẽ lan sang người ở hiện tại. Khánh sẽ không vui và chưa thể chấp nhận điều ấy. Còn Khánh, cậu ấy nghĩ gì. Có khi nào cậu định từ bỏ những thói quen mà tôi với cậu đã có chung trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua?

Bước qua ngưỡng tuổi đôi mươi, tôi thôi dần những hồ hởi về người lạ.

Chẳng phải tôi đang cố gắng đóng khép để cho trái tim mình chai đi. Đơn giản, tôi đã thôi không còn đủ ngây thơ nữa. Biết sẽ đau là phải dạn lòng mà buông. Thế giới cảm xúc của tôi vẫn có nhiều vu

vợ, vẫn hay ám áp trước một vài quan tâm nhỏ, nhưng việc để cho một người mới mẻ bước bên trong thế giới ấy thì thực sự chẳng còn dễ như mấy năm về trước nữa.

Vẫn biết, bản thân mình yếu đuối lắm. Nhưng cứ bước thế thôi. Tôi dặn lòng: Bao giờ cuộc sống ổn hơn thì bắt đầu yêu. Thế nhưng cuộc sống có bao giờ là ổn. Phía cuối những lo toan luôn là ngã đường của “ước mơ mới”. Bước vào những khao khát mới, những lo toan lại tiếp tục sản sinh. Tôi bây giờ, đối mặt với bao nhiêu điều mà ngày xưa chỉ nghĩ thôi chứ không phải lo. Ở lưng chừng tuổi đôi mươi, con gái phải biết lo tới chuyện việc làm, phải nhìn nhận một cách thực tế về chuyện chồng con và gia đình. Không xa đâu. Một mái ấm là nơi ta gom góp hạnh phúc yêu thương nhưng đồng thời cũng là nơi đòi hỏi rất nhiều trách nhiệm. Bước đường ngày hôm nay, công việc ngày hôm nay còn chưa ổn thì liệu rằng khi mang thêm những trách nhiệm mới vào người, bản thân ta có hạnh phúc được không?

Và tình yêu chẳng phải là nơi tôi có thể hồn nhiên yêu với thương như trước nữa. Thanh xuân của tôi còn bao nhiêu lần vội vã nữa đâu mà cứ nhắm mắt tin yêu.

Từ thế giới nhỏ âu lo bước ra phố chiều vội vã đông đúc, đoạn đường ấy tưởng như rất ngắn mà lại thật xa xôi. Chẳng đường nào có quá nhiều mơ ước và ngã rẽ thì bao giờ cũng là chặng đường xa xôi.

Hơn một tháng về trước, Khánh đến.

Có một sự thật là, sự xuất hiện của Khánh làm cho những chông chênh nghĩ suy trong tôi vơi bớt đi. Tôi gặp Khánh tại bữa tiệc sinh nhật của một người bạn chung. Hôm đó, tôi đi một mình, tiệc lại tan muộn. Khánh đề nghị chở tôi về, rồi hai đứa biết nhau từ độ ấy. Những cảm mến cứ thế lớn dần từ cái tin cậy ban đầu.

Tôi nghĩ rằng, sự cô đơn tình cờ của cả hai người trong khoảng

thời gian ấy đã đẩy chúng tôi lại gần nhau dễ dàng hơn. Bởi dẫu có thể nào thì những người như tôi, như Khánh cũng cần được sẻ chia. Và khi gặp người đồng điệu, chúng tôi như quên mất mình đã từng tổn thương như thế nào, từng yêu một người sâu đậm ra sao, để có thể lắng nghe những âm thanh từ thế giới nhỏ của người đối diện.

Cần mà, những khoảnh khắc tâm hồn đi lạc ấy. Đi lạc để khỏi chai sạn, để niềm tin không chết nơi những khổ đau hồ nghi cũ kĩ. Để biết mà thấy cái đẹp nơi một con người khác. Nhưng, việc tâm hồn đi lạc tuyệt nhiên đừng bao giờ nên hóa thành những ngộ nhận kiểu như: “Người ấy là của tôi” hay “tôi thuộc về người ấy”.

Tình cảm khác với cảm xúc, tình cảm là khía cạnh thực chất và bền vững của một mối quan hệ còn cảm xúc chỉ đơn thuần là những rung động nhất thời. Tuy nhiều khi mãnh liệt nhưng hoàn toàn không bao giờ là chân lí. Cái gì cũng cần có thời gian. Người lạ với người quen cũng chỉ cách nhau có một chút ngộ nhận mà thôi!

Khánh hẹn tôi cafe cuối tuần. Dĩ nhiên tôi đến bởi niềm thương vẫn còn.

Ở phía dãy bàn giữa, Khánh đang tươi cười nhìn tôi. Cậu ấy gọi hai thức uống quen thuộc:

- Bạn cho mình một Capuchino và một nâu đá.

Capuchino là cho tôi, còn nâu đá là cho cậu ấy, bao giờ cũng thế.

Khánh nâng cốc cafe lên che một góc của khuôn mặt. Cậu ấy từ tốn nói với tôi:

- Tớ biết cậu nghĩ gì. Về con người cũ kĩ trong cậu ấy, tớ hiểu hết.

- Cậu đang nói về Minh phải không?

- Đúng.

Tôi thoáng bồi hồi. Tôi cảm nhận được việc Khánh cố gắng kiếm tìm những gì diễn ra bên trong con người tôi và có vẻ là cậu ấy đang đi đúng hướng. Từ ánh mắt, cử chỉ cùng thái độ của Khánh đều nói

lên điều đó. Những ngày mới quen, có đôi lần Khánh cố gắng tiến thêm một bước để xác lập giữa tôi với cậu ấy một mối quan hệ xa hơn. Thế nhưng, tôi nhận ra điều ấy sẽ nhanh chóng hóa thành sai lầm nếu cứ quyết tâm thực hiện. Tôi vẫn còn chưa quên Minh. Khi đó, nếu tôi gật đầu với Khánh thì khi Minh trở về, Khánh sẽ ra sao tôi sẽ như thế nào cả ba chúng tôi sẽ làm thế nào để nhìn nhau?

Khi những nhịp tim vẫn còn thổn thức trong muôn vàn mơ hồ, con người ta không bao giờ nên buông trôi theo một nhịp cảm tính.

Tôi đã kể với Khánh về Minh là bởi vì tôi cảm thấy an tâm trước Khánh. Vì tôi có mền có thương cậu ấy. Và hơn hết, tôi cảm thấy có lỗi với những tình cảm mà cậu ấy dành cho mình.

Khánh bảo tôi:

- Tớ chờ được. Chỉ cần cậu đừng buông bỏ những tình cảm nơi tớ.

Làm sao mà tôi buông bỏ cho được. Sẽ là rất tuyệt vời nếu như ở trong cảm giác yên bình, người ta ghi nhớ việc phải thành thật với nhau. Và rồi thương nhau ngay từ trong những thành thật của hiện tại của xúc cảm. Đó là cách duy nhất để người mới thôi lạ, để một mối quan hệ có tên được hình thành.

Cứ vu vơ mãi sẽ mãi mòn mỏi!

Qua cuộc trò chuyện với một người bạn lâu năm, tôi biết được việc Minh vẫn thường hay quan tâm về tôi.

Đêm hôm nay có mưa. Tôi còn thức. Nick Facebook của Khánh đã tắt khá lâu. Tôi bấm vào mục tin nhắn chuyện trò với Minh.

- Chào cậu!

Minh trả lời ngay:

- Ủm. Cậu chưa ngủ sao.

- Tớ cũng như cậu thôi.

- Chỉ khác là bây giờ cậu hạnh phúc hơn.

- ...

- Khánh, tớ biết người con trai đó.

- Tớ... tớ xin lỗi.

- Cậu không có lỗi gì đâu chỉ là vì chúng mình đã để mất nhau.

Tớ đã bớt nhớ cậu, cậu đã đúng khi dám thương, dám yêu trọn vẹn.

Minh nói như thể cậu ấy đang ở đâu đó ngay giữa tiềm thức tôi.

Tôi như rơi trong một mớ suy nghĩ cũ kĩ. Không biết những ngày qua, Minh đã sống như thế nào? Nơi nào Minh hay tìm đến mỗi lúc cảm thấy cô đơn, mòn mỏi. Tôi muốn cất một lời cầu chúc cho Minh, rằng xin Minh đừng mòn mỏi trong chặng đường đi tới ước mơ của mình. Nếu có thể, xin đừng giận mà hãy nhẹ nhàng quên tôi đi. Tình yêu vốn dĩ không có nhiều hơn hai chỗ. Ngăn chứa của trái tim chỉ có duy nhất một, nếu nhiều hơn một thì tình cảm sẽ chỉ còn là những ngộ nhận dối trá.

Rất lâu rồi không nói chuyện. Minh cũng chẳng màng hẹn gặp tôi. Buổi tối hôm ấy cũng hoàn toàn chẳng có một lời ngọt ngào được buông ra. Cái vô tâm ấy chính là vỏ bọc của một niềm thương phải quên đi.

Làm sao mà tôi không hiểu.

Căn phòng tôi thức giấc trong tiếng chim hót, buổi sáng trong lành như bầu trời sau mưa.

Tôi ngồi bên cửa sổ tranh thủ sửa lại mái tóc trong lúc chờ Khánh tới đón đi làm. Ngày hôm nay thật rạng rỡ.

Khánh đeo quai mũ cho tôi. Ngồi sau lưng Khánh, tôi cảm nhận được những ấm áp đang lan tỏa trong cơ thể và thắp lên niềm tin.

- Trưa nay em ăn ở công ty. Chiều anh tới đón em nhé!

Ngồi sau lưng, tôi thì thầm với Khánh. Khánh nắm bàn tay tôi, nói khẽ:

- Ừ.

Cảm giác ấy nhẹ nhàng nhưng sao yên bình quá đỗi.

Tôi sẽ chờ Khánh trong một góc phố chiều. Giờ ấy, dòng người tan ca sau giờ làm việc tỏa ra đi về phía những ngã rẽ. Chiều thật đông nhưng cũng rất buồn. Thế nhưng, chiều sẽ ấm lên nhanh chóng khi ta chờ đợi một người, người đi về cùng ta.

Hóa ra, nỗi chông chênh của tuổi trẻ không nhiều như ta vẫn tưởng. Cái chính là bản thân ta phải lấy sự thành thực ra mà đối xử với nhau. Cái chính là ta phải biết nghĩ cho những gì thuộc về thế giới nhỏ của người khác. Cuộc sống quá ngắn cho sự tồn tại của gian dối và đau khổ.

Bước từ thế giới nhỏ ra phố chiều, ai cũng có quyền tin vào những hạnh phúc đang chờ đợi!

Cho Những Ngày Cũ Không Trở Về

“Chỉ có một lần thôi
Em hỏi anh im lặng
Thế mà em hờn giận
Để chúng mình xa nhau.
Nơi tình yêu bắt đầu
Cũng là điều khó nhất!
Trái tim dù biết hát
Nhưng tình đời dễ đâu!”

-Boris Kornilov-

1.

Tôi với Thắm lướt qua nhau nhẹ nhàng nhưng hằn in trong tâm trí là những đốm sáng không thể nào lụi tắt. Thắm đi xa tôi, vệt vãi như dấu chân người đi ngang phố. Thái Nguyên bây giờ ồn ào mỗi ngày một nhiều thêm. Đôi khi lại nhớ cái cảm giác được nghe những lời thủ thỉ trong đêm. Nhớ một vài giận hờn khe khẽ. Nhớ những câu dặn dò trẻ con mà tôi không thể tìm lại nơi một người con gái khác.

Cảm giác về tình đầu, đúng là một thứ kì lạ. Nó tựa hồ như một

giấc mộng mùa xuân ấm áp ủa đến trong cơn mưa vội. Với niềm tin trinh nguyên, tôi đưa tay nắm lấy cơn mưa để cảm nhận từng ngọt ngào hạnh phúc đang thấp lên tươi mát. Ở tình đầu, người ta nồng cháy trong những mơ hồ. Lửa được thấp trong mưa cùng một niềm tin son sắc người ta tin trọn vẹn và đón nhận mọi thứ cũng trọn vẹn.

Và hơn hết, người ta nghĩ rằng mình đã từng hạnh phúc. Khẽ mỉm cười khi nghĩ về nhau, nghĩ về những nỗi đau.

Cho đến hôm nay, chúng tôi đã xa nhau ngút ngàn không thể nào định vị nổi. Nỗi nhớ và dư ảnh vẫn đôi lần thổn thức trong trái tim, cũng chỉ để nhắc về nhau như một dĩ vãng.

Để biết rằng trong cuộc đời, người ta không chỉ xa nhau vì những trắc trở mà còn xa nhau vì một nhịp đập chệch của yêu thương.

2.

Hôm nay, vô tình gặp lại em trên đường chiều, cả hai đứa cùng nhìn thấy nhau. Cùng khẽ nở một nụ cười. Không biết như thế có vô duyên không nhưng tôi tin, mình có cho nhau thêm vài câu chào hỏi thì cảm giác còn lại cũng vẫn như thế, có khi là gượng gạo hơn.

Đã từ lâu, tôi giao tiếp với em bằng sự im lặng. Thi thoảng vào tường Facebook, xem những tấm hình, đọc những dòng trạng thái và đôi khi đọc hết cả những bình luận bên dưới, chỉ mỉm cười. Đôi lần nghe được thông tin về em trong một mẩu chuyện vu vơ từ người quen, tôi lại gắng hỏi thêm rồi khi người ta hỏi: “Cũng quen Thắm à” thì tôi cười trừ, “không, tò mò tẹo thôi”. Kí ức cuộn lên nhẹ nhàng.

Tôi biết là em vẫn ở đó với một tính cách cũ xưa.

Và hẳn em cũng vẫn nghe được những ồn ào của tôi khi đứng trước em. Không quá khó để đoán định việc một người đã từng thương hiện giờ có còn dõi theo mình nữa hay không. Một câu nói dễ rơi, một cái cúi đầu cười hay một nét mặt nghiêng nghiêng cũng đủ trả lại nơi nhau những cảm nhận của thực tại.

Cả hai chúng ta đều đã từng hiểu nhau. Từng là hiện thực sống động trong nhau. Nhưng hôm nay, không gian hiện thực xưa cũ đã chia đôi bờ. Ở giữa là một khoảng trống. Mà tất cả chúng ta đều biết, con người không thể chạm vào nhau trong một khoảng trống chung được nhìn từ hai bờ đối diện. Không biết cách để cho kí ức yên vị trong không gian của xúc cảm, đành đánh lừa lí trí là mình đã quên rồi.

Ai cũng có một sự lãng quên đầy giả dối như thế.

3.

Tình yêu tôi với em bắt đầu từ những ánh nhìn. Chúng mình tiến lại gần bên nhau bằng cái gượng gạo ngại ngùng khi gặp mặt, bằng những lời hỏi thăm, những lá thư nhờ người khác gửi giúp.

Khi tim mình còn mang nhiều khờ khạo và tâm hồn đang áp ôm nhiều cô đơn lạc lõng, người ta sẽ nhận ra nhau giữa hư ảo tầng không của đường chiều bụi bặm. Một cái gật đầu thỏa hiệp cùng những yêu thương bỏ ngõ sẽ biết thấp lên muôn niềm tin nhiệt thành.

Ngày ấy, mọi tin yêu đều rực cháy như những cơn nắng mùa Hạ. Cả tôi với em đều đã từng khóc vì nhau thật nhiều. Đã từng thổn thức reo vui trước nhau. Từng ngây thơ tin rằng: “Giữa chúng mình không gì có thể chia cách, mình sẽ vì nhau mà trở thành một ai đó tốt hơn.”

Ngày ấy, mọi xúc cảm đều giản đơn và trọn vẹn.

Lí do cho những tình cảm trình nguyên ấy nếu có thì đó có lẽ chính là sự ngây ngô và chân thành.

Phải bé lại, quên hết những lo toan vật chất, những tính toán hồ nghi thì người ta mới có thể trọn vẹn mà tin tưởng một người. Từ niềm tin ấy, ta nhìn người qua lăng kính đầy bao dung. Bé lại để mà say nhau bằng bờ ngõ của lòng. Tình yêu đầu tiên, trong lòng người ta dựng lên rất nhiều ảo tưởng. Tôi thấy em đẹp nhất và không thể

thay thế. Thấy tiếng em trong những giọt mưa khế rơi, trong cơn gió lạnh vừa về. Tôi nhận ra em trong những lọn mưa thu vương trên mái tóc. Yêu một người có lẽ đơn giản chỉ là: “Đủ an toàn để có thể trọn vẹn niềm tin và thương mến.”

Ở tình yêu đầu, ta chưa biết lo âu. Ta chạm tới chiều sâu của sự thực qua những niềm tin có phần mơ mộng được tạo nên. Rằng cứ cho đi tất cả rồi tình cảm sẽ nồng nàn. Cứ trao tặng những triu mến thì cả hai sẽ nghe thấy trong những yên bình trong nhau. Ta cứ yêu cho thỏa những thồn thức đang làm chậm từng nhịp đập của cảm xúc. Chẳng cần biết mình sẽ nhận được những gì.

Khi quên mất bản thân mình, ta sẽ nhìn thấy người đối diện ở một nơi nào đó sâu kín nhất trong họ. Bỏ mặc những hoài nghi, bỏ mặc những băn khoăn xa cách, người ấy cũng đến thẳng với ta. Để rồi chỉ có một phần đẹp đẽ nhất được trái tim lưu trữ lại cho những niềm tin. Để ta với họ biết nâng đỡ nhau đi qua những bất công, buồn bã của tháng ngày. Cùng nhìn về phía trước. Mỗi cử chỉ, lời nói trên môi nhau bỗng trở thành mật ngữ của sự an toàn, tin tưởng.

Dù đôi bàn tay còn chưa biết nắm lấy.

4.

Đếm những ngày xa nhau. Nước mắt cả tôi với em có lẽ đã rơi rất nhiều. Gặp lại nhau giữa muôn vàn khoảng trống, con tim tôi đã nghẹn lại.

Ở bên ấy, em giờ vui hay buồn? Đi qua nhau, tôi mong trái tim em còn nguyên vẹn. Chúng ta nên tin rằng, ý nghĩa cuối cùng của cuộc sống đó là:

- Can đảm bước tiếp và trân trọng những điều tốt đẹp đã từng xảy ra.

Tình yêu đầu không bao giờ trở về. Con người sẽ không bao giờ trẻ lại. Nhưng mà những mảnh kí ức thì vẫn cứ lang thang ngự trị trong trái tim. Điều ấy cũng có nghĩa. Khi ai đó đi qua ta người ấy sẽ

hóa thành một phần của tâm hồn ta. Tình đầu vì thế không phải để buồn mà là để cho ta biết gói ghém hạnh phúc cũ vào hành trang hôm nay, để ta trân trọng hơn những giá trị ở hiện tại.

VÌ CUỘC ĐỜI KHÔNG CHO TA CHỌN LẠI

Anh vẫn lặng lẽ ở trong tâm trí tôi suốt thời gian qua. Mùa đông mang anh trở về hình dung tôi trong một bản nhạc cũ, bản nhạc của mưa. Đó là cái đêm tôi nằm nghe những cơn mưa đang làm nghiêng cả khoảng trời, át từng nhịp thở của hai mẹ con tôi. Ánh sáng leo lét từ cột đèn đường hắt xiên vào căn phòng nhỏ, nhòe mờ trong mưa.

Tôi không ngủ được. Ở dưới quê, mẹ cũng đã thôi trách móc chuyện tôi li hôn với Duy. Nhưng tôi không về quê nữa, tạm thời là thế. Phần vì bản thân chưa thể chuẩn bị được tâm thế để đối mặt với sự quan tâm quá đáng vốn có của người nhà quê. Ngay cả những người thân hiểu mình nhất tôi cũng không muốn gặp.

Có lẽ tôi sẽ khóc, khi đang cố gắng mở lòng sẻ chia câu chuyện của mình. Nhưng không được, ai lại khóc khi mình đã có một đứa con cùng với rất nhiều va vấp trong cuộc sống. Với lại tôi cũng đã quen với nhịp sống nơi đất hà thành. Mỗi sáng thức dậy, quần áo trang điểm gọn ghẽ, xách cặp đến nhà hàng làm những công việc quen thuộc. Tối đến đón Bổng, hai mẹ con đi mua đồ về nấu những bữa cơm ngon.

Căn phòng rộng mười lăm mét vuông tôi và Bổng ở chưa khi nào nhuốm không khí buồn bã. Chỉ thỉnh thoảng có những đêm tôi bất chợt cảm thấy cô đơn. Những đêm như đêm nay...

Tôi khẽ đắp tấm chăn áp vào người Bổng, bước khỏi giường, đi nhẹ ra ban công châm thuốc hút và nghĩ ngợi về phận mình.

Tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi. Chừng đó đâu phải là độ tuổi mà người phụ nữ bắt đầu sửa soạn nữa, hơn thế lại lỡ một chuyến đò. Đơn thân không quá khó sống, nhưng cái cảm giác mỗi lần chạy xe trên phố tan tầm nhìn người ta có đôi có lứa hay những bạn nghe

bạn bè kể chuyện giận dỗi ghen tuông nhỏ nhặt vợ chồng, lòng tôi cứ hụt hẫng. Cảm giác đó kéo dài không lâu, có lẽ bởi tôi cũng đã quen và dần chai đi. Thế nhưng kì quặc thay, xúc cảm ấy cứ hay tái hiện, đeo bám theo một cách nào đó thật dai dẳng.

Tôi nhớ mình cũng từng có một tuổi trẻ. Cái thời con gái, yêu đương nồng nhiệt đủ vui buồn mừng giận. Thuở ấy, mỗi lúc yếu lòng tôi lại muốn tìm đến một người, người đó là anh. Cùng nhau ngồi ở một góc quán quen, đeo chung một chiếc tai nghe và cứ thế lặng lẽ, suốt cả buổi. Hai chúng tôi ngồi bên nhau, hoàn thành những công việc còn dang dở của mỗi người, thi thoảng lại chậm rãi liếc sang nhìn người bên cạnh, cảm giác yên ổn vô cùng.

Đôi lần phạm phải lỗi lầm, lại muốn tìm đến anh, kể với anh và nghe những lời quở trách (hình như cái này được gọi là “mắng yêu”), nghe để thấy có ai đang quan tâm tới chuyện mình một cách thực sự chứ không phải thỏa mãn tính tò mò. Nghe để cảm nhận rất nhiều dịu dàng từ sau những lời mắng yêu ấy. Và cuối mỗi buổi như thế, anh lại bù đắp và vỗ về bằng việc dẫn tôi đi đâu đó chơi. Khi thì đi xem phim, khi thì đi ăn uống ở một nhà hàng hạng trung. Ở bên anh luôn là hạnh phúc.

Bàn tay anh đã từng khiến cho tôi rất an lòng. Anh thương tôi. Thương những thói quen, tính tình hiện diện bên trong cô gái còn nhiều ngỡ ngàng. Thương là thương một cách lặng lẽ không thể hiện nhiều qua lời nói. Thương qua những hành động âm thầm và tất cả bao dung của suy nghĩ.

Nhiều lúc tôi vẫn hay tự hỏi bản thân: “Nếu gia đình không gây sức ép để tôi lấy Duy, nếu như ngày xưa tôi không mềm yếu, lẳng lặng mà bằng lòng đi theo một người đàn ông mà mình chưa hề có tình cảm thì bây giờ liệu tôi có hạnh phúc không, và cả anh nữa liệu bây giờ anh có hạnh phúc vì tôi không?”

Nhiều lúc tôi vẫn nghĩ về những điều tha thiết muốn làm cho anh

nhưng rồi lại vút bỏ suy nghĩ ấy đi hoặc đẩy nó sang miền ảo tưởng của lí trí. Ừ, tôi là con gái đã qua một đời chồng. Tôi đã quay lưng để anh lại với câu chuyện tình cảm đang còn xanh, tôi không có tư cách cũng như tư thế để nghĩ tới việc quay lại, nhìn anh mà mỉm cười.

Nhưng, nếu chỉ là nhớ thôi thì có được không...

Chẳng phải chờ đến định mệnh. Một ngày, anh lại gọi điện cho tôi. Qua một vài câu hỏi thăm, tôi với anh biết được người còn lại đều đang cô đơn. Anh nói với tôi rằng anh đang buồn. Hỏi tôi lấy chồng, tôi biết trong anh còn mang nỗi buồn gấp ngàn lần bây giờ, nhưng tôi lặng im.

Anh lại hỏi han tôi những câu chuyện thường ngày. Chúng tôi nói chuyện vẫn hợp như trước. Không đắn đo nhiều, tôi kể hết với anh những gì diễn ra trong suốt quãng thời gian tôi với anh tồn tại trong những khoảng trống không có nhau. Kể là vì tôi biết anh vẫn còn chân thành lắng nghe, chứ tôi không cố gieo vào bên trong bản thân mình một ảo mộng về anh. - Mình gặp nhau được không?

Cuối cuộc điện thoại, anh đề nghị. Giọng anh tha thiết.

- Vâng.

Tôi đồng ý.

- Chủ Nhật tuần này nhé! Thế là cuộc hẹn được sắp xếp.

Cuộc hẹn của những kẻ đã một lần lỡ làng sẽ diễn ra như thế. Chỉ đơn giản là hẹn gặp nhau thôi.

Người lớn cô đơn luôn cần được có nhau, để cho trái tim nhận ra nó đang thiếu một thứ gì đó. Bạn à, thứ mà trái tim thiếu chưa khi nào là cảm giác về một nhà hàng sang trọng, một bữa tiệc hoành tráng hay những màn tỏ tình cầu kì. Thứ trái tim thiếu đơn giản chỉ là hơi ấm, là tiếng nói của một người. Tiếng nói và hơi ấm ấy cất lên qua những lời lẽ và cử chỉ hết sức đơn giản, hoặc đôi khi là ngay

trong những lặng câm của ngôn từ. Tuy nhiên, tiếng nói ấy chỉ nghe được khi ta với người đã nhìn thấy tâm can nhau. Hoặc như cả hai cùng nhìn về một phía, cùng cầu mong cho nhau. Khi tiếng nói của con người đã làm thân kia cất lên, bản thân ta sẽ luôn thấy được những vì sao sáng đang thấp trên cao. Huyền diệu và long lanh. Không đủ để thấp sáng không gian nhưng ngược lại, ngôi sao luôn là thứ cần thiết cho những niềm tin.

Người lớn không sống chết để tin nhau. Nhưng họ vẫn để chừa một khoảng lặng đủ để cảm những tốt đẹp về nhau. Cuộc hẹn ngắn gọn với anh vì thế thối vào trong tôi những tươi vui, bông bột của thời xuân trẻ. À, mà tôi đã già đâu!

Sáng Chủ Nhật.

Anh tới đón và đưa tôi đến một góc quán nằm sâu trong một hẻm phố Hà Nội. Anh hỏi tôi sao không mang Bống đi theo. Tôi nói rằng mình chưa muốn cho con biết chuyện quan hệ của chúng ta.

Trả lời như thế, tôi thấy anh thoáng buồn.

Anh bây giờ rắn giỏi hơn nhiều. Từ cách nói chuyện cho tới ngoại hình.

Đôi bàn tay anh đã thêm nhiều thô ráp, thân hình có phần vạm vỡ hơn. Anh vẫn thích để kiểu tóc mái chéo gọn gàng, mắt anh vẫn tĩnh lặng như mặt hồ và có gì đó rất đổi bao dung.

Anh hỏi tôi rằng dạo này thế nào rồi, có ổn không. Câu hỏi cũ kĩ nhưng muôn đời vẫn biết gọi dậy những xúc cảm và tủi hờn của xa cách. Tôi nhận ra anh còn thương tôi. Từ trong giọng nói tới nét mặt. Dù con người có giỏi che giấu thế nào cũng chẳng ai có thể tắt đi âm thanh của hồi ức không bật ra thành tiếng nói của cơ thể.

Khi kể về “ngày ấy”, rõ ràng là những ghen ngào đang sản sinh trong không gian giữa tôi với anh, lan rộng ra và đặc quánh.

Có lẽ bởi cả hai không thể trả lời được câu hỏi: “Bây giờ thương

nhau để làm gì?”

Đột ngột, anh đặt đôi bàn tay lên tay tôi. Tôi cứ để nguyên như thế. Giống như là giữa hai chúng tôi vẫn còn nguyên vẹn những ngày đầu vậy. Thoáng chốc, tôi quên mất mình là ai. Trong nhiều trường hợp, lí trí sẽ là sai lầm. Hoặc có thể, ta hành động thế nào thì vẫn cứ luôn là người sai. Hôm nay gặp lại anh, tôi chọn hành động theo con tim. Để cảm nhận được môi hôn vội anh đặt lên má.

Khoảnh khắc ấy, tôi đã gục vào ngực anh mà nghẹn ngào khóc. Góc quán như lạ như quen. Tôi thở từng nhịp sâu, nói với anh:

- Em còn nhớ anh rất nhiều! Em xin lỗi vì những lựa chọn của em ngày hôm ấy.

Anh nhẹ nhàng bảo:

- Em không có lỗi. Những việc em làm, những lựa chọn của em, anh hiểu hết!...

Hôm qua, chúng tôi là những người đã từng dẫm đạp lên mộng ước của nhau. Chính xác hơn là tôi đã từng dẫm đạp lên mộng ước về tình yêu của anh với tôi. Thế mà bây giờ, tôi không màng hỏi lòng rằng liệu anh có còn nhận ra tôi sau chùng ấy lỡ làng của tuổi trẻ và duyên số. Sau bao nhiêu gian dối, lừa lọc mà hành trình của cuộc đời tấp vào nếp nghĩ.

Tôi không hỏi, tôi nghe tiếng con tim.

Những người lớn trong tôi và anh dẫn nhau tới nhà nghỉ. Xin đừng hỏi lí do tại sao!

Chúng tôi được định mệnh liệu trước là sẽ sai lầm trong nhau. Ngày hôm qua, chúng tôi sai lầm khi để mất nhau. Bây giờ tôi với anh lại sai vì gặp lại. Để cho trái tim xao xuyến, bồi hồi.

Xong việc, chúng tôi không đi thang máy mà cùng nhau bước xuống cầu thang.

Ra đến cửa nhà nghỉ, tôi bảo anh về trước đi. Anh gượng gạo cười như một sự thỏa thuận ngầm. Chúng tôi phải chia đường ở

cánh cửa này. Ở nhà con tôi đang khóc.

Qua gương cửa kính taxi, những ngọn đèn khuya nhập nhoạng một nỗi niềm buồn khó hiểu. Tôi tựa đầu vào ghế, sức nhớ lại trong ánh cười lúc nãy một đôi mắt ướt.

Và bây giờ đến lượt tôi cười.

Những người lớn như tôi, như anh vẫn hay sai nhiều lắm. Sai để lỡ làng và trưởng thành. Nhưng không phải bao giờ cũng có cơ hội để làm lại. Từ ô cửa kính, tôi nhận ra trời mới đổ mưa. Mưa bây giờ chẳng làm không gian hư ảo. Trên đường về nhà hôm nay, tôi tự hỏi lòng rằng liệu đường anh về có ướt. Chuyến taxi đêm nay tôi đi có điểm về nhưng là đi một mình.

Vì cuộc đời không cho ta chọn lại!

MÙA ĐÔNG QUÊN HẸN

Buổi chiều hôm ấy mùa đông còn mới. Lá bây giờ rụng nhiều hơn. Trong màu khói trắng đục, đông về phảng phất, len vào những tán cây. Khói trắng là khói từ những đống lửa đốt lá khô, mang thứ ẩm áp có lẫn tiếng mùa lay trở.

Tôi nhận ra mùa đông về theo cách đó.

Mùa đông vượt qua những xa xôi từ ô cửa sổ, xộc vào căn phòng nhỏ. Tôi xếp lại những chiếc áo ấm mùa cũ, nhận ra chúng vừa mới trở lại. Như mùa đông, theo mùa đông. Lấn trong chỗ quần áo đó là chiếc áo len màu đen viền tím Lãm tặng tôi, chỉ riêng chiếc áo này là cũ. Cũ quá chừng. Tôi sức nhớ lời hẹn của Lãm rằng cho tới mùa đông, Lãm sẽ dẫn tôi về Hà Giang quê anh. Anh sẽ nắm tay tôi đi trên con đường ngăn đôi vườn hoa Tam giác mạch nhiều màu sắc. Và có thể, đông sẽ mang tuyết theo. Anh bảo cảnh tượng đó thú vị, nhưng lạnh lắm. Khi ấy, tôi đã cười thật tươi:

- Em không sợ lạnh!

Vì ngày hôm ấy, tôi đã tin rằng việc đi bên cạnh Lãm rất ấm. Hoặc những người bản địa như Lãm sẽ có cách riêng để giữ ấm cho

chính mình trong mùa đông quê nhà. Cũng như giữ ấm cho người mà mình yêu.

Những lúc yếu lòng nhớ Lãm, tôi hay tự hỏi: “Tình yêu của tôi với Lãm có phải là mộng không?” Một giấc mộng đêm người ta vẽ vờ ra, rồi nhanh chóng lụi tàn khi ánh ngày vừa tắt.

Đã có thời gian, tôi trải qua nhiều thất vọng trong tình cảm. Và đêm tối trở thành của riêng tôi, không sẻ chia được. Trong đêm tối ấy, tôi đã từng giữ một niềm tin, rằng tình yêu nào rồi cũng trôi sang về những miền cảm xúc mang tên “đã từng” và “có lẽ”. Trôi về hướng của nỗi đau.

Gặp những con người mới mẻ, tôi hình dung ra những giới hạn. Nhưng riêng Lãm thì không.

Lãm thích đưa tôi đi chơi, bất cứ nơi nào mà hai chúng tôi nghĩ ra cũng như đủ khả năng. Tôi với Lãm từng dắt tay nhau trên bãi cát Cô Tô dài và trắng. Lãm cắn cho tôi từng miếng vỏ cua ghẹ, lấy phần thịt ngọt và mặn mòi đút tôi ăn. Biển Cô Tô khi ấy là biển của chúng tôi. Riêng hai chúng tôi! Chúng tôi cùng nhau mơ giấc mơ về tương lai rất gần và rất đẹp.

- Chúng mình sẽ mãi yêu nhau có phải không anh? Tôi hỏi Lãm, trong những ồn ào của biển.

- Đúng. Sẽ yêu mãi. Chúng mình sẽ yêu cho tới những ngày già!

Tôi với Lãm viết tên của chúng tôi lên một trái tim, giữa bãi cát dài và rộng. Hai chúng tôi khi ấy đều tin rằng sóng biển và những dấu chân người sẽ không mang thứ tình cảm mà chúng tôi khắc lên cát đi về hư ảo. Những tình cảm ấy sẽ tan hòa vào biển. Vừa bao dung, vừa ồn ào như những con sóng màu bạc.

Ngày xưa. Tức là cách đây chưa đầy một năm, cứ mỗi dịp cuối tuần, tôi với Lãm hay cùng nhau dọn dẹp nhà cửa. Căn phòng của tôi hoặc của Lãm. Lãm thích gội đầu cho tôi, thích việc lấy máy sấy làm khô những lọn tóc dài óng và thơm của tôi. Người đàn ông như

Lãm, không bỏ quên công việc nhưng lúc nào cũng có thời gian riêng dành cho người phụ nữ của mình, đó là người đàn ông mà đến cả trong mơ tôi cũng không tin là mình đang có. Cho nên tôi thương. Tôi hay sẻ chia cùng Lãm những hoài bão. Nơi giấc mơ Lãm, có tôi đứng chờ dang đôi bàn tay chờ đón.

Tôi thậm chí hiểu những yếu mềm trong Lãm. Là khi anh độc bước. Dù là đàn ông hay đàn bà thì cũng là con người thôi. Lẻ loi thì cần điểm tựa. Khao khát một tình yêu vô bờ bến, thậm chí mang hơi hướng ích kỷ, chiếm hữu một chút. Tôi cũng thế, tôi khao khát có một tình yêu trọn vẹn. Cả tâm hồn lẫn thể xác. Chúng tôi xếp sang ở cùng nhau. Một lần đi dự đám cưới tôi có đi giày cao gót tôi chẳng may bị vấp ngã, chân tứa máu. Lãm đã mắng tôi, bảo rằng không cẩn thận gì hết. Nếu không đi được giày cao gót thì lần sau đừng có đi. Tối hôm đó hai đứa chẳng ai nói với ai câu gì lảng lảng. Thế nhưng, sáng hôm sau thức dậy, việc đầu tiên Lãm làm là kéo chăn lên và xem đôi bàn chân tôi.

Giây phút ấy tôi biết, có một người đàn ông vì thấy tôi đau mà xót xa. Bởi vì anh yêu thương tôi, như hơi thở.

Tôi còn cần điều gì hơn tình yêu đó?

Có lần, Lãm nói với tôi:

- Hay là chúng mình đừng yêu nhau nữa! Tôi cười và nghĩ rằng Lãm nói đùa.

- Hâm. Sao lại bảo thế!

Và Lãm nắm tay tôi chặt hơn, ngay sau câu nói đó. Tôi cũng vững dạ hơn. Tôi chỉ biết rằng, Hà Nội này nếu không có Lãm thì sẽ chẳng còn vui nữa. Tôi sẽ phải quay lại với chuỗi ngày cô đơn. Mỗi khi buồn lại mặc thêm áo đi ra khỏi phòng. Có những đêm tôi ngồi bờ hồ, châm thuốc hút. Cứ ngồi thế, mấy tiếng đồng hồ. Hà Nội có mùa lạnh buồn. Thanh xuân của tôi không dưới một lần xô lệch giữa

mùa lạnh đó.

Tôi bây giờ hai mươi hai. Như một đứa trẻ phải lớn, tôi sống xa nhà. Như một chú chim phải tách đàn, những đám bạn tôi rồi tan hết. Chỉ nhắc về nhau trong những ngày lễ, các mối liên kết khác đi rất nhiều. Bạn thân, bạn quen cũng ngày càng thu hẹp lại. Thế giới của cô nàng hai mươi như tôi càng lúc càng nhỏ. Không lẻ loi, nhưng cô đơn. Những lần thất tình không ai biết. Những ngày áp lực học tập, bạn bè, tiền bạc xô vào khiến tâm trí trống rỗng chỉ muốn ngủ cho cạn những ngày mai, không thể chia sẻ cùng ai. Qua hết.

Là khi con người ta lớn. Con người ta độc lập, và trở thành một cá thể khác biệt. Sâu bên trong một cô gái đôi mươi là một người lớn biết khóc!

Tôi không muốn thế giới bé nhỏ và cũ kĩ như trước. Tôi có Lãm. Tôi không muốn Lãm đi.

Lãm đã từng bảo tôi như thế mà: “Chúng ta sẽ yêu cho tới những ngày già!”

Nhưng Lãm đi biệt, chỉ để lại hai từ “xin lỗi”. Nào bộ tôi như thể một phần mềm đồ họa, hai từ “xin lỗi” không có màu ấy thẩm thấu trong tôi muôn vàn ý tưởng và giả định.

Chưa bao giờ tôi níu kéo một người đàn ông như thế. Tôi bảo Lãm đừng đi, đừng bỏ mình tôi lại. Lãm chỉ im lặng. Tôi hay tự nhủ lòng rằng, đằng sau những im lặng đấy, chính Lãm cũng khóc. Và tôi không đành lòng buông. Tôi với Lãm phải bên nhau như xưa. Tôi với Lãm phải yêu nhau, để hạnh phúc mặc kệ bão tố ngoài kia. Tôi tưởng mình chỉ có hai sự lựa chọn khi ấy, hoặc là chờ Lãm níu Lãm về hoặc là chết đi. Thế thôi!

Nhưng sự thật, những lặng im vang âm vào vách thời gian luôn luôn có sức thôi miên đối với bất kì ai, bất kì cuộc tình nào. Bị thôi miên, con người quên và nguôi đi những gì đã từng là chân lí.

Hóa ra tôi vẫn phải sống, ngay cả khi không có Lãm. Lãm bảo tôi rằng chúng tôi phải xa nhau. Rồi không giải thích, không nói chuyện, cả hai chúng tôi rời xa nhau.

Một thời gian sau, tôi nghe tin Lãm sang Pháp du học. Đó là thành quả của bao nhiêu cố gắng nơi Lãm. Nhà anh không có điều kiện, tự Lãm kiếm tiền dành dụm và đi. Lãm muốn đến thành phố tráng lệ của những mộng ước. Đến không phải để hưởng thụ mà là để học hỏi, bằng tất cả sức trẻ và chí cầu tiến của mình. Đường Lãm đến với mơ ước xa xôi đó, có ngả nào mang theo khát vọng nguyên khôi mà Lãm đã từng để rơi vào những đồng cảm nơi tôi?

Rồi nghe đâu, Lãm có người yêu tại quê nhà. Tôi hơi sốc nhưng không cố tìm xem hai người bọn họ yêu nhau từ bao giờ. Tôi chỉ biết người con gái đó đang chờ Lãm về.

Mùa đông Hà Giang, nơi có con đường ngăn đôi cánh đồng hoa Tam giác mạch ấy là mùa đông của hai người họ. Cái lạnh mang tuyết về cho họ những mùa chờ đợi nhau.

Tôi quên mất cả cách hận một người. Trạng thái trống rỗng luôn mang sức công phá tới tâm hồn khủng khiếp hơn là những dằn vặt và đau khổ. Bởi vì sau dằn vặt, khổ đau, vết thương con người ta sẽ lành bởi một ấm áp khác, phù hợp hơn. Nhưng mà những trống rỗng thì không được làm lành theo cách như thế. Trống rỗng làm cho con người ta quên cả cách yêu. Đó là chặng đường dập tắt những cảm xúc vụt lên, để không khỏi khổ đau.

Từ một giấc mơ tới cái buông tay nhẹ bằng cách nhau có mấy đâu! Từ một bến đỗ trở thành một kẻ đi bên lề cũng là khoảng cách chẳng xa xôi gì.

Mà tôi thì cứ ngốc nghếch yêu mãi, suốt những ngày tháng đó. Khi biết sự thật cũng chẳng thể hận cho cam.

Rồi có những đêm lạnh, băng quơ nhớ một người. Tôi lại hỏi

lòng: “Tình yêu ấy sao có những khoảnh khắc tươi đẹp đến thế?”

Thường là tôi sẽ khóc ngay sau đó. Ừ, tôi vẫn có thể khóc ngay sau đó. Nước mắt cuốn trôi những mùa đông.

SÓNG TRÊN SÂN THƯỢNG

Tôi không nghĩ im lặng là một thứ ngôn ngữ. Thế nhưng, chúng ta vẫn có lúc muốn nói với nhau rất nhiều điều, từ trong những im lặng.

Hình như dở dang sản sinh ra từ đó.

Lần nhận ra Thụy ở cửa hàng quần áo, tôi đã lặng im chẳng nói. Tôi nghĩ Thụy biết tôi đang nhìn mình. Chúng tôi nhìn nhau. Hình như phút cuối cô ấy có gật đầu nhìn tôi và cười.

Tôi nhớ Thụy những buổi sáng hừng nắng.

“Chào cậu”

“Ai nhĩ?” “Tớ Khải.” “À, Khải...”

“Hình như sáng nay tớ vừa mới gặp cậu.”

“Phải rồi, tớ còn nghĩ là cậu không nhận ra tớ?” “Cậu sắp đi rồi phải không?”

“Hết hè cơ. Còn rất lâu nữa.” “Ừ, rất lâu...”

Tôi đã bắt chuyện với Thụy vào buổi tối hôm đó. Lần gặp sáng nay trên cửa hàng quần áo là lần thứ hai tôi gặp Thụy. Thụy từ biển đến. Thụy ở đây hết kì nghỉ hè, nhờ trong nhà một người bác. Cô gái ấy có dáng người nhỏ bé nhưng giàu sức sống. Nụ cười tươi như nắng sớm hạ. Ở Thụy, đặc biệt nhất là mái tóc. Mái tóc bông tựa những con sóng.

- Cậu có biết ý nghĩa của những con sóng không?

- Tôi hỏi Thụy.

- Tớ không. Chỉ biết là nó muôn đời vẫn ập vào bờ như thế.

- Rồi lại tan ra, phải không?

- Đúng rồi. Chỗ chúng tớ, những con sóng thường ập vào bờ rồi tan ra cho những đợt sóng mới nối tiếp.

Tôi nghe trong ba từ “chỗ chúng tớ” có điều gì thân thuộc. Là thế giới của Thụy.

Tôi muốn nói với Thụy rằng mái tóc cô ấy như những con sóng không bao giờ tan. Tôi thấy mái tóc đó giống như những khắc ghi mà con người ta thâu vào trí óc trong một giây nồng nàn của cảm xúc. Nhưng tôi đã giữ cho riêng mình bí mật câu chuyện về mái tóc và những con sóng.

Làm như thế, hai tuần Thụy ở lại đây sẽ dài hơn. Và tôi xem đó là một điều tuyệt vời...

Những ngày có Thụy, cuộc sống của tôi ở lòng thị trấn bỗng chốc vui hơn nhiều. Chúng tôi cùng nhau nghe những chương trình radio mà lâu nay tôi vẫn nghe một mình. Tôi gửi cho Thụy list nhạc gồm những bài hát mà tôi ưa thích. Tôi cảm nhận được rằng Thụy đang chăm chú. Con người ta đôi khi hay tỏ ra chăm chú trước những hiển nhiên rất đỗi tầm thường. Đó là khoảnh khắc mà người ta quan tâm một ai đó. Nhưng tôi không dám nghĩ là Thụy quan tâm tôi.

- Chắc là đã từng có rất nhiều người nói với cậu rằng ở bên cạnh cậu rất vui rồi, phải không Thụy? - Tôi hỏi.

- Không hẳn. Nhưng nếu là cậu nói thì tớ tin.

- Tối nay sang tớ chơi nhé. Tớ muốn chỉ cho cậu một điều rất đặc biệt.

- Ừm...

Tôi hẹn Thụy vào ngày cuối cùng cô ấy ở lại thị trấn. Buổi tối hôm đó, tôi đã cùng Thụy leo lên sân thượng nhà tôi. Góc sân ấy có cây sấu già đổ bóng. Lấp phía sau là ngọn đèn đêm chênh chếch, vàng vọt.

- Tớ muốn kể cậu nghe điều kì diệu thuộc về nơi này, của riêng tớ.

Tôi chỉ ngón tay về phía tán lá. Có những ánh đèn xuyên qua chúng. Phía sau nữa là đường chân trời. Vòng bên rìa đường chân

trời đó là những mái nhà xa.

- Đây là nơi mà người ta có thể khóc được. Nó rộng lớn, nhưng lại rất ấm.

- Hẳn là cậu đã từng khóc ở đây rất nhiều. - Thụy nhận định.

Tôi đáp lại Thụy bằng một nụ cười.

Đứa trẻ nào cũng cần có một sân thượng để khóc, tôi đã từng nghĩ thế. Không biết rằng liệu Thụy có từng nghĩ: Ai cũng cần có một bãi biển mênh mang sóng để hét lên?

Tôi nhận ra âm thanh của sự đồng điệu nơi mình và con người đối diện. Chúng tôi không còn là trẻ nhỏ, nhưng cũng chưa bị phong hóa của lo toan làm mòn đi nụ cười chân thành. Tôi sẽ nhớ mùa hè Thụy đến. Như một món quà...

Ngày Thụy đi, tôi đã không cố giữ liên lạc thường xuyên. Tôi nghĩ rằng điều ấy làm cho mình thêm nhớ Thụy. Quả là mâu thuẫn. Tôi chỉ biết rằng, người ta luôn cần lí do để có thể hỏi thăm nhau. Chẳng ai tự dưng lại vu vơ nhắn một tin cho người khác, gọn lỏn:

“Nhớ.”

Thụy mất hút khỏi thị trấn. Rất lâu sau đó, trong tôi không xuất hiện sự cảm mến nhanh chóng tới lạ lùng như lần gặp Thụy. Chắc là bởi vì con người ta ai cũng chỉ có một lần đầu. Đủ cho chúng ta hiểu được cảm giác nhớ một người như những ngón tay nhớ dòng nước nhẹ nhàng chảy. Trôi tuột... chẳng có lí do giữ lại. Chẳng có lí do gọi tên. Cũng chẳng lỡ xóa bỏ khỏi tâm trí.

Tôi loay hoay với nỗi nhớ thật lâu. Cô gái có mái tóc như sóng. Cô gái duy nhất mà tôi thấy đủ gần để kể câu chuyện về sân thượng cho những đứa trẻ. Tôi loay hoay chờ một sự tình cờ nào đó. Tôi viết những trang thư không gửi.

Nhưng thời gian qua. Phải rồi, mọi thứ đều sẽ qua. Như những con sóng cũ kĩ vừa bị thay thế bởi những đợt cuộn trào mới.

Tôi gặp lại Thụy khi cả hai chúng tôi đều đã là người lớn.

“Người lớn”, theo tôi là một kẻ đã bắt đầu tự lập, phải đối mặt với những vấn đề hôm nay ăn gì, ngày mai đi đâu hay đại loại thế. Chúng tôi nhận ra nhau. Mặc dù những chàng trai, cô gái của bảy năm về trước đều đã trở nên rất khác.

- Tớ vẫn còn nhớ mùa hè năm ấy. - Tôi gợi mở.

Thụy cười. Thật kì lạ, tôi có cảm giác như nụ cười ấy chỉ dừng lại ở đôi môi. Như một thứ xã giao mà cô thu ngân nhà hàng hôm nay phải thế.

- Tớ thấy bản thân “người lớn” là những cá thể tẻ nhạt. Họ phải giữ phần trẻ con của mình lại. Giữ những đợt sóng, bờ cát và cả mái...

Suýt chút nữa tôi buột miệng nhắc đến mái tóc Thụy... hóa ra lâu nay hình ảnh đó vẫn in trong tôi. Quay sang phía Thụy, tôi thấy khuôn mặt người con gái đối diện như một mặt hồ tĩnh lặng. Thời gian xa cách, hay là sự trưởng thành đã làm cho con người ta thôi bớt những hồ hởi của cảm xúc?

Cuối cùng thì Thụy cũng đã tiếp lời tôi.

- Cậu nói rất đúng. Nhưng người lớn cũng thú vị lắm đấy!

Thụy nắm tay tôi. Trong một giây, tôi có cảm giác rằng chúng tôi không còn là những đứa trẻ năm ấy nữa. Chúng tôi chưa quen nhau. Hiện tại, chúng tôi gặp lại nhau hai con người rất khác. Phút gặp lại này chỉ làm lóe lên chút mơ hồ về sự an toàn. Sự an toàn mơ hồ...

Thụy rủ tôi lên sân thượng của căn nhà cô ấy mới mua hồi đầu năm. Chúng tôi cùng nhau chạy trên những bậc cầu thang như những con người đang rơi trong vô thức.

- Ở đây không có tán sấu của cậu. Cũng không có ánh đèn. Đây là thành phố. Không được yên bình như ở thị trấn. Hoặc có chăng,

đó là thứ yên bình ngẫu tạo.

Thụỵ đặt tay tôi vòng qua cổ cô ấy.

- Ôm tớ đi...

Chúng tôi vào lòng nhau. Ấm áp này không phải ấm áp người quen. Nó đánh thức trong lòng con người ta những đợt sóng. Nó làm làn môi muốn tấp vào nhau, hết đợt này đến đợt khác. Và từ từ, chúng tôi nhận ra mình muốn nhiều hơn những chiếc hôn. Hoặc mình tôi mới kịp nhận ra.

Đêm hôm đó, phòng ngủ của Thụỵ thấp ánh đèn màu vàng nhạt. Đủ để chúng tôi nhìn thấy cơ thể của nhau. Mềm mại, xô nhau từng đợt. Chúng tôi như những con sóng nhớ bờ, lạc ngoài khơi quá lâu. Vô định quá lâu. Có những đêm nhớ nhau nhưng rồi chôn vùi. Bởi vì vẫn cô đơn nên không thể quên hết.

Dưới ánh đèn vàng nhạt. Tóc Thụỵ xõa. Tắm đệm không có giọt máu nào chảy. Tôi sớm nhận ra, Thụỵ đã là đàn bà. Từ rất lâu. Thụỵ rất thuần thực, cô ấy thậm chí không cố che giấu điều ấy.

- Căn nhà là kết quả của sự đánh đổi. Tớ muốn sống như một cô gái tự chủ, mạnh mẽ. Nhưng thực tế với ý muốn của mỗi người không bao giờ đi với nhau như một cặp vẹn tròn.

Tôi nhận ra nỗi buồn sâu thẳm từ trong mắt Thụỵ.

Nhưng cô ấy tuyệt nhiên không rơi một giọt nước mắt. Có lẽ cô ấy đã khóc một mình trên sân thượng vào những đêm trước. Rất lâu trước khi tôi đến. Có lẽ cô ấy đã từng nhớ sóng đến cháy lòng. Như tôi từng nhớ cô ấy. Như những trang thư không gửi của tôi. Hôm nay chúng tôi gặp lại nhau, những trang thư cũ nhòe mờ. Sóng tan trong ánh đèn phòng ngủ. Những người lớn gặp lại không phải là để hét lên hay là khóc, có chăng là để giải phóng một thứ gì đó... giải phóng thứ mà chính người lớn đó đã thiếu suốt bao tháng ngày. Thật buồn cười, nghịch lí của người lớn!

Lúc chia đường, Thụỵ nói với tôi rằng hi vọng tôi với cô ấy sẽ còn

gặp lại.

Không hiểu vì sao, sau câu nói ấy tôi thấy mình vừa đánh mất một thứ gì rất quan trọng. Có một phần nào đó của cơ thể tôi vừa mới chết đi. Khi rơi ra khỏi cơn yêu, người ta thường nhận ra mình sai. Tôi với Thụy thì càng sai nhiều hơn.

Tất cả những giọt nước mắt không thể rơi trong tôi đang kết đọng lại thành một nỗi buồn. Tôi biết ngày không bao giờ trôi về hướng của những cũ xưa. Tôi không thể trở lại.

Ngày xưa ấy, có đứa trẻ một đêm nhớ sóng!

PHẦN BA

ÁO MẶC LẠI

Huyền kém tôi một tuổi nhưng đã kết hôn. “Đã” hay “đã từng” thì cũng như nhau, trong trường hợp của Huyền.

Lần đầu ngủ lại phòng tôi, Huyền đã uống tới say và nói yêu tôi. Tôi cười, thầm nghĩ tới chuyện cô ấy nói với một vài người đàn ông khác cũng vẫn những lời như thế.

Sáng hôm sau, Huyền là người dậy trước. Dưới hơi sương của bình minh đang vỗ về cơn ngái ngủ, tôi thấy bóng Huyền. Không phải cô gái của những buổi hẹn mặc váy thật ngắn. Trong đôi mắt tôi cũng chẳng phải là ấn tượng về cái cách cô ấy hút thuốc lá, đá lười đảo điếu thuốc qua bên tay thuận để châm lửa - thật gợi cảm. Tôi nghĩ tới những điều khác. Tôi tự hỏi: “Còn chút hiền thực nào nơi Huyền, sau chừng ấy đổ vỡ?” Và tôi đã thấy bữa sáng Huyền chuẩn bị thật ngon.

Ấn tượng lạ lẫm ấy thoát hiện lên trong tâm trí rồi nhanh chóng dày thêm về nồng độ, bám lấy tôi suốt buổi sáng sớm hôm đó.

Bỗng dưng tôi buồn. Vì một thứ gì đó không lí giải được. Chỉ biết, sau khi Huyền ra về tôi vẫn nghĩ về cô ấy. Nghĩ tới câu yêu mà Huyền nói:

“Kiểu đàn ông như Khôi, Huyền rất thích. Không so đo chuyện nhỏ, biết nhìn về tương lai và phấn đấu cho tương lai đó. Lại thêm một chút bản năng nữa.”

Khi ấy, Huyền nhếch môi cười, nhưng tôi cảm nhận được chút thành thật từ sau vẻ ngoài sắc lạnh ấy. Nỗi thương vốn dĩ là thương mơ hồ, thế nhưng tâm trí ai rồi cũng sẽ có lúc lắng lại để định vị niềm

thương. Và tôi lắng lại trong suy nghĩ về Huyền. Bỗng dưng tôi tha thiết muốn biết về câu chuyện cũ Huyền từng trải qua. Về người chồng cũ của cô ấy. Chúng thuộc về quá khứ, với Huyền. Ồ, hẳn cô ấy đã có những đêm mắt ướt nhoe, những cố gắng vùng vẫy, và sự lờ lạng khi ấy đã khiến nữ tính trong Huyền chai sạn, hoặc bị giấu đi đâu đó sau vẻ bề ngoài “trông hợp lý”. Có thể như thế lắm chứ.

Nhưng sau đêm đầu tiên đó, Huyền tuyệt nhiên không bao giờ nói lại với tôi một lần rằng cô ấy yêu tôi.

Huyền chỉ nói là “thích”, đôi lúc. Đôi lần, Huyền kể cho tôi một cách lấp lửng về người cũ của cô ấy. Câu chuyện đó bao giờ cũng được Huyền kể với giọng điệu kiêu giống như một tiếng thở dài. Chỉ có điều, tôi không đoán định được, đó là tiếng thở dài tiếc nuối hay chán ngán.

“May mà hồi đó chưa có với hấn ta một đứa con.”

“Mọi mối quan hệ giữa Huyền với người đó trở nên gay gắt cũng là cái may. Gay gắt để mà bước ra khỏi cuộc đời của nhau.”

Huyền hay nói “may” khi hồi tưởng về cuộc hôn nhân đã qua đó. Huyền gọi chồng cũ là “nó”. Phải rồi, đôi lần tôi có để ý trên tấm lưng Huyền những vết sẹo trông giống thứ gì đó cứa vào. Tôi nghĩ nhiều về điều đó, thật sự đôi lần cũng muốn nói với Huyền, nhưng rồi im.

Tôi tự hỏi: “Huyền có bao giờ tiếc nuối câu chuyện cũ kia không?” Hỏi chỉ để hỏi mà thôi chứ tôi không bao giờ tìm cách trả lời câu hỏi của mình. Nó quá mơ hồ và cá nhân. Những lúc nghĩ ngợi như thế, tôi chỉ âm thầm nhìn sang Huyền. Nếu đó là khi hai đứa đang ngồi gần, tôi có thể sẽ ôm cô ấy.

Có những tình cảm cứ lớn theo quán tính của bản năng và cảm lạnh của ngôn từ như thế, trong tôi. Thi thoảng, tôi rủ Huyền đi cùng trong một vài bữa tiệc của nhóm bạn thân. Huyền hỏi tôi “làm thế không thấy ngại à?” Tôi chỉ lắc đầu và cười, không đáp.

Đến một ngày, Quỳnh rủ tôi đi cafe cuối tuần. Quỳnh là bạn thân

của tôi.

Quỳnh nhắc tới Huyền. Cô bảo tối hôm nay mình gặp nhau chính là vì Huyền.

- Đạo này cặp với con đây hả?
- Sao lại gọi thế?
- Thì gái có chồng rồi còn đi ve trai.

Tôi im lặng. Nhấp li cafe đắng ngắt nghĩ vẩn vơ:

“Sao nhiều khi người ta cứ hay bị lôi cuốn tới nghiện một thứ chưa chát thế này”. Là Quỳnh lo cho tôi, từ trong giọng điệu của Quỳnh, tôi cảm thấy có điều gì đặc biệt, gần giống như là một sự cảnh báo.

Quả đúng thế, Quỳnh kể những điều cô ấy biết về Huyền, Quỳnh biết về Huyền nhiều hơn những gì tôi biết. Về cuộc li hôn của Huyền, chuyện chồng Huyền là ai, sống ở đâu. Quỳnh nói rằng, cô ấy hi vọng chuyện của tôi với Huyền đơn giản chỉ là những cuộc vui, bảo tôi nên bước ra khỏi trước khi mọi thứ lún quá sâu.

- Mình chấp nhận chuyện ấy thì sao.

Tôi cắt ngang mạch kể của Quỳnh bằng một câu hỏi.

- Chuyện gì? - Quỳnh hỏi lại.
- Quá khứ của Huyền.

Tôi cười và đáp. Ánh mắt của Quỳnh khi ấy như muốn nói sao Khôi bắt cần tới như thế cơ à? Quỳnh bảo tôi:

- Có thể ngày mai họ sẽ về với nhau. Chuyện nhà họ, làm sao Khôi biết hết được. Khôi không nên đùa cợt với tuổi trẻ của mình, không nên đánh đổi hạnh phúc của mình lấy những cuộc vui chông chênh như thế.

Buổi sáng hôm đó, không gian bao trùm lên góc quán tôi với Quỳnh ngồi rõ ràng có thứ không khí của bất đồng quan điểm thấm vào.

Tôi muốn tiến lại gần thế giới của Huyền hơn một chút. Là thế

giới thực của cô ấy, với tất cả những niềm yêu và nỗi hận. Chứ không phải sự im lặng cố làm cho mọi sự trở nên yên ả - như lúc này. Tôi hỏi Huyền:

- Người ấy thế nào?
- Ai cơ? - Huyền hỏi lại tôi.
- Người cũ của em. - Tôi bảo.

Huyền lắc đầu bảo tôi quan tâm làm gì. Tôi biết, Huyền bây giờ cũng chẳng muốn nghĩ tới ngày mai. Hoặc “ngày mai” với Huyền là công việc, là kiếm tiền. Phụ nữ (và cả cả đàn ông) hiện đại nhiều người như thế, hoặc mang nếp nghĩ như thế. Ừ, cuộc sống ném cái rành mạch rạch ròi vào nếp nghĩ khiến con người ta nghĩ tới tiền như một phương tiện gần như công hiệu cho mọi tình huống. Và họ nghĩ rằng “kiếm tiền” là tiền đề cho mọi thứ.

Con người dần mong vào sự an yên hơn là sự bình yên. Nghĩa là cuộc sống này nhiều biến động lắm! Huyền của tôi muốn tôi gạt những thứ thuộc về xưa cũ mà thương cô ấy - trong ngày hôm nay đây thôi. Cô ấy muốn được an lòng.

Lúc ấy, chúng tôi đang nắm tay nhau đi trong một thành phố lạ. Ít nhất thì thành phố này cũng lạ lẫm với không gian cũ kĩ, nơi có người chồng và những câu chuyện chẳng vui của Huyền.

Ừ. Giá như người ta có thể sống một phần tuổi trẻ của mình một cách nồng nhiệt và vô tư, như thể không có ngày mai, như thể tất cả mọi thứ đều tươi mới. Và mọi lỗi lầm, ta gạt bỏ hết, để nhìn thẳng vào mắt nhau, hòa vào nhau trong lát cắt mỏng manh của thực tại. Thế thì mọi thứ sẽ đơn giản và dễ chịu hơn biết bao nhiêu!

Tôi chợt nghĩ thế. Và rồi nhận ra mình đang thỏa hiệp với sự “dễ chịu” đó. Tôi quên mục đích của mình lúc đầu, tôi muốn bước vào thế giới của Huyền. Hình như người trẻ chẳng bao giờ bình yên, một phần lí do cho chuyện đó là bởi vì chính người trẻ hay cầu mong vào sự an yên. Trên con đường tìm đến an yên, người ta dễ thỏa

hiệp và đánh rơi nhiều thứ thuộc về mục đích và giá trị. Để rồi nửa vời với tất cả. Neo đậu tâm hồn vào thứ gì đó không ràng buộc.

Một buổi sáng, Huyền nhắn tin cho tôi, bảo rằng có việc gấp phải về dưới quê.

Tôi hơi lo lắng. Hai từ “dưới quê” mà Huyền nhắc gợi trong tôi những ý niệm mơ hồ, xa xôi. Là lẽ làng của Huyền. Là nơi có gia đình cô ấy nữa. Niềm thương của Huyền, nước mắt của Huyền đều sản sinh ra từ nơi chốn mà với tôi là xa xôi ấy. Không phải tôi không muốn về với Huyền, nhưng nếu tôi về thì sẽ với vai trò gì đây.

Hai ngày sau Huyền lên. Cô ấy gọi điện bảo tôi ra khách sạn. Ở đó, chúng tôi lao vào nhau như chưa từng. Lúc mọi thứ đạt được cảm giác thỏa mãn cũng là lúc Huyền khóc. Nước mắt rơi nhiều, ướt cả ngực tôi.

Tôi hỏi:

- Huyền làm sao cứ nói Khôi nghe mà. Huyền nói với tôi:

- Rồi mai, Khôi cũng sẽ đi có phải không. Vì Khôi tin rằng Huyền mạnh mẽ, có thể vượt qua mọi thứ. Để rồi ngày nào đó Khôi với Huyền gặp lại gật đầu chào nhau nói rằng bản thân vẫn tốt...

- ...

- Hôm qua Huyền về chịu tang mẹ. Huyền không là đứa con không có cha nữa. Đúng hơn là cha Huyền đã theo người đàn bà khác. Ngày hôm qua ông ấy cũng về.

Nói rồi Huyền với túi xách lấy một con búp bê rất cũ mà tôi linh cảm như nó thuộc về kí ức.

Huyền nói tiếp:

- Đồ chơi của Huyền hồi bé đấy. Hôm đám tang mẹ Huyền, bố cũng đến. Ông ấy đưa cho Huyền thứ này. Ông ấy vẫn giữ, sau bao tháng năm, giữ suốt đến ngày hôm nay.

Tôi ôm Huyền chặt hơn một chút. Tất cả những kiên cường, bất cần của Huyền trong giây phút này bỗng chốc mỏng manh vô cùng.

Là vì sau những đổ vỡ, chấp vạ, niềm tin nơi con người ta thực khó để sáng rõ. Là vì sau những tháng ngày tự thương lấy mình, con người ta nhận ra trái tim tha thiết cần điểm tựa. Để rồi biết sợ sự ra đi từ người khác. Và, những con người tưởng chừng đã mất hút khỏi cái vòng trách nhiệm của nhau vẫn cứ mang theo nhau, bằng một cách nào đó.

Con người luôn phải thể hiện một diện mạo hợp lí. Nhưng họ đồng thời cũng sống với con tim. Mâu thuẫn ấy khiến họ nhiều khi im lặng. Nhưng, trong im lặng niềm thương vẫn sống.

Sáng sớm, Huyền lay tôi dậy và nói với tôi rằng cô ấy sẽ đi. Cô ấy muốn báo trước để tôi biết để tôi khỏi hụt hẫng.

Tôi hỏi:

- Đi đâu?

- Đâu cũng được, miễn là rời khỏi nơi này, em muốn đi khỏi đây!

Tôi giữ lấy bàn tay của Huyền, nhìn vào đôi mắt và nói với cô ấy:

- Ở lại đây, được không?

Tôi muốn kể Huyền nghe câu chuyện về một nơi chốn xa lạ của tâm trí, ở đó mọi thứ đều vẹn nguyên như cái sống động của thực tại. Nơi chốn đó không có những sự thỏa hiệp làm rơi cả niềm tin. Ở nơi chốn đó, con người ta sống theo tiếng nói của niềm thương, ánh mắt nhìn nhau không còn phải ngụy tạo. Và những chiếc áo rơi xuống giường trong đêm mê sẽ được mặc lại ngay ngắn. Những bữa sáng người dậy sớm nấu sẽ được người ăn cảm nhận mà biết chút chân tình còn sót lại.

Mà đâu cần phải kể nữa. Tôi nghĩ Huyền hiểu bởi vì tôi thấy Huyền vừa nở một nụ cười rất bình yên!

HOA XƯƠNG RỒNG CUỐI ĐÔNG

Buổi sớm mùa đông nhẹ nhàng đổ ánh nắng dịu xuống khóm Xương rồng ngoài ban công nhà Thụy. Từng nếp, từng nếp Xương rồng căng mọng. Trong nắng mới nguyên khôi của đông, không gian

nhìn từ khung cửa sổ phòng Thụy trông ra bỗng chốc tươi trẻ đến lạ.

Thật trái ngược với tâm trạng Thụy lúc này. Ủ dột. Có muôn nỗi băn khoăn cứ cuộn và siết lấy tâm trí, chặt đến mức chẳng thể nào thoát ra.

Sáng nay trên con đường ra hiệu sách ngoài ngã ba điểm hẹn, Thụy vô tình trông thấy Hải. Không phải đi một mình như mọi khi mà là cùng một người. Hải cười thật tươi, nụ cười ấm và hiền ấy có lẽ Thụy chẳng bao giờ xóa ra khỏi tâm trí được. Thụy với Hải cũng từng thuộc về nhau đấy, mới đây thôi! Vậy mà chỉ một độ im lặng, mọi cảm giác sâu đậm từng tồn tại bỗng mất hút. Nhẹ bẫng như chưa từng.

Điều làm Thụy ngạc nhiên có lẽ chính là người con gái ngồi phía sau lưng Hải. Là Mai. Nét mặt Mai hiền thật hiền. Trông sao mà khó chịu. Giây phút ấy, Thụy như người mất hồn. Không biết Hải đã nghĩ gì trong những ngày lặng im giữa niềm thương còn đọng đầy của Thụy. Tại sao Hải lại vội vàng bước đến bên Mai, chứ không phải một người con gái khác.

Hay tất cả những gì Hải nói từ trước đến nay chỉ toàn là dối trá. Có được gì đâu, tại sao phải cố gắng đánh lừa tất cả những nhạy cảm của nhau. Gắng gượng đi bên nhau bao tháng ngày.

Không, có lẽ trong Hải còn điều gì khác nữa. Nhưng điều gì thì Thụy không biết. Tất cả những gì Hải để lại chỉ còn là nỗi buồn, là cảm giác trống vắng. Và, một khóm Xương rồng rất xanh bên thềm mùa đông.

Thụy nhớ câu nói của Hải:

- Dù thế nào thì chúng ta cũng phải kiên cường mạnh mẽ. Như khóm Xương rồng gai góc sống không lá này. Em cứ chờ mà xem, rồi một ngày bọn chúng sẽ nở hoa.

Lời khuyên trong câu nói ấy bây giờ hóa ra lại cần thiết cho Thụy.

Cô phải kiên cường mạnh mẽ để mà quên chính cái người nói cô nghe điều ấy. Quên đi.

Thụy uống rất nhiều bia, mặc dù cô uống không được tốt cho lắm. Để say, để khỏi miên man suy nghĩ. Và để quên.

Nhưng sao nước mắt giàn giụa. Những giọt nước mắt ẩm lăn dài thật dài. Thụy không lau bởi vì việc tự mình lau nước mắt với việc để cho nó thản nhiên chảy đều trên má thực ra cũng không khác nhau là mấy. Với lại con người một khi đã cố để say rồi, thì còn đối lòng làm gì nữa. Cứ khóc đi, cho thỏa niềm nhớ. Tỉnh rồi thì mình quên, phải rồi. Thụy nhủ lòng như thế.

Buổi sáng Chủ Nhật của Thụy trôi qua như thế. Ngày hôm ấy, những giọt nước mắt đã che đi cái ngọt ngào của mùa đông đang về gõ cửa. Chỉ cảm nhận được cái lạnh. Nỗi nhớ Hải lại còn cào thêm. Thế đấy, khi một người đang ở trong cơn yêu, mọi nỗ lực gạt bỏ hình bóng người cũ đều sẽ trở nên vô ích. Dù thực tại có phũ phàng thế nào thì khi hoài niệm đẹp đẽ vẫn còn, con người vẫn cứ nhận ra nhau.

Với Hải, Mai là người đến trước. Đến trước là để bước bên lề cuộc sống của Hải, chứ từ xưa tới giờ, Hải với Mai chưa từng xuất hiện cảm giác yêu đương gì.

Hải kể với Thụy như thế. Và, bản thân cô cũng cảm nhận được điều ấy, bằng tất cả nhạy cảm phụ nữ.

Từ ngày Hải chuyển từ Quảng Ninh xuống Thái Nguyên để được sống cạnh Thụy tới nay cũng đã được ngót ba năm. Hai người trước đó quen nhau trong một chuyến phượt. Mọi thứ tình cảm nảy sinh đều nhẹ nhàng, giống như hơi thở. Chỉ đơn giản là gặp rồi nhớ nhung, một chút. Hải xin số điện thoại cùng địa chỉ trang cá nhân của Thụy. Và rồi cứ thế sẽ chia trò truyện. Lặng lẽ bên nhau qua rất nhiều ngày.

Hải quê gốc ở Bắc Giang. Sau khi rời giảng đường đại học, anh

rời quê hương xuống Quảng Ninh, tỉnh thành có bốn thành phố để tìm kiếm một thứ gì đó tươi sáng cho tuổi trẻ của mình.

Kì lạ thay cái niềm tin có phần nông nổi của tuổi thanh xuân. Thuở ấy, trên vai Hải vồn vện chiếc balô với gần một triệu bạc. Chỉ đủ tàu xe và đóng thêm một tháng tiền phòng. Cậu định bụng sẽ không xin trợ cấp từ gia đình, bởi vì bản thân bố mẹ cũng không ủng hộ chuyến đi này của Hải cho lắm.

Làm sao mà người lớn có thể đồng thuận những nông nổi đang sục sôi trong trái tim lớp trẻ. Nhưng, có những nông nổi mang dáng hình hoài bão. Những hoài bão như thế rất đổi cô đơn và khao khát lắm một nơi neo đậu.

Hải nói với Thụy:

- Những thành phố luôn đa dạng và đông người. Chính vì thế, những người ở đây rất khó để tìm thấy nhau, nếu lỡ lạc mất một lần. Đường chiều cứ vội. Dưới ánh sáng mặt trời thì cái vội vã ấy có vẻ náo nhiệt và tươi vui đó. Nhưng ẩn sâu trong một nhịp sống rất trẻ kia lại là một nỗi cô đơn rộng lớn.

Có lẽ vì nỗi cô đơn rất rộng trong lòng thành phố vội vàng kia mà Hải với Thụy cần nhau.

Một thời gian sau thì nói lời yêu. Những chuyến xe đều đặn nối liền giữa hai thành phố dần khiến cho Hải với Thụy trở nên quen lười.

Thi thoảng, giữa những buổi gặp mặt, Thụy lại thấy Hải đi ra ngoài, nghe điện thoại của một người con gái nào đó. Có lần Hải bảo:

“Cô ấy tên Mai, một cô gái cùng quê với anh, cũng xuống Cẩm Phả để tìm kiếm thanh xuân của mình ở đó. Chúng anh ở gần đây trọ nhà nhau. Mai là người mà anh có thể thi thoảng hỏi thăm. Gặp nhau có thể chào và mỉm cười. Giữa lòng thành phố vội vã, một mối quan hệ như thế cũng đã là đáng quý lắm.”

Rồi ngập ngừng, Hải tiếp:

“Nhưng mọi thứ chỉ dừng lại ở đó. Chưa bao giờ đi xa hơn.”

Câu nói cuối cùng của Hải, Thụy tin. Cô nghĩ, yêu mấy thì yêu chứ đừng bao giờ nên trói buộc và cấm đoán nhau. Bởi người ta thương yêu là để giấu nhau vào nỗi nhớ, mà biết quan tâm lo lắng. Chứ không phải để trói đôi chân nhau lại, ngăn tầm rào không cho người kia đến với xứ sở của cảm giác tự do.

Với lại, Thụy cũng cô đơn, cũng cần Hải như Hải cần cô. Tháng ngày phía trước rất dài và rộng, nếu có thể tựa vào vai nhau mà bước tiếp. Những giấc mơ cùng phần đấu, những khó khăn cùng đương đầu thì đó hẳn là một thứ hạnh phúc đáng để trông mong.

Một thời gian sau, Hải tìm cách nộp đơn xin vào làm cho một công ty du lịch ở Thái Nguyên, để có thể được ở gần bên Thụy. Đó cũng là một quy luật tự nhiên của tình cảm thôi. Nhưng điều lạ là ở chỗ, chính Mai cũng chuyển đến Thái Nguyên theo Hải.

Có lẽ tình cờ Hải bảo:

- Mai có kể với anh là dạo này công ty cô ấy dưới đó không được ổn cho lắm. Có những người bị nợ công tới sáu tháng. Với lại, gia đình cô ấy cũng đang có chuyện không vui. Có lẽ đây là lúc mà Mai muốn tìm một điều gì đó mới mẻ hơn cho mình.

Thụy bảo:

- Cũng phải.

Xa xăm nhìn nền trời, nơi có những cánh chim đang sải cánh bay, Thụy thầm nghĩ: “Có khi nào giữa những bầy chim kia bất chợt có một chú chim lạc đàn. Lạc để kiếm tìm và sát nhập vào một đàn chim khác. Khi đó, hẳn là bầy chim mới kia sẽ có một sự xáo trộn nhẹ. Nếu chú chim mới mạnh mẽ và cá tính, rất có thể một cuộc tranh đấu sẽ phải diễn ra thôi.”

Người trẻ vào đời cũng giống cánh chim bay theo đàn thôi. Gió trên cao lớn lắm, phải khép nép tựa vào nhau. Phải bao bọc và cảm thông lẫn nhau. Gặp nhau thì gật đầu cười thân ái. Cuộc sống cô

đơn với nỗi buồn đã đủ rồi mà.

Ngày Hải về Thái Nguyên, trong Thụy là hạnh phúc.

Mà, hạnh phúc thực sự thì bao giờ cũng đi kèm với nỗi sợ mất nhau. Cái đó gọi là Bất an. Mai mang tới bất an cho Thụy, mặc dù bản thân cô ấy chẳng có lỗi làm gì.

Lâu dần, Thụy hiểu được thứ cảm xúc tồn tại nơi Mai về Hải. Nó được gọi là Yêu thầm. Mai yêu Hải nên âm thầm bên Hải. Nhưng tình cảm của Hải lại hướng về người khác đó là Thụy.

Buồn lắm cái cảm giác mà tình yêu đến khi trái tim ai đó không ngóng đợi. Có gì đâu, người đối diện là người mang tới cho ta niềm vui, lôi ta ra khỏi những chông chênh hụt hẫng của tháng ngày. Vậy thì ta thương, ta yêu.

Tình cảm của Mai cũng đẹp. Thụy không giận mà chỉ thương cô ấy.

Nhưng cho tới ngày Hải đột ngột quay bước, không nói một lời nào thì Thụy nghĩ khác. Tại sao trong sự im lặng của ba người lại có nhiều điều được giấu giếm như thế.

Hải với Mai, một người mà Thụy từng yêu hết mực, một người Thụy từng xem như em gái thì bây giờ trong Thụy, cả hai đều đáng căm giận. Mùa đông lạnh về, họ ôm nhau. Họ đi bên nhau trên con đường cũ Thụy với Hải đã từng. Những quan tâm động viên, những suy tính về tương lai, phải giấu đâu cho hết. Khi Thụy cứ cố xóa mãi chẳng được. Đứng bên thềm tuổi trẻ, tình yêu sao mỏng manh quá đổi. Hạnh phúc bỗng chốc vụt mất như chưa từng. Thụy thực sự không muốn tin rằng cuộc sống này tồn tại lắm hoang mang như vậy.

Ba năm có ít gì đâu. Có phải không, những con người đã từng là bến đậu trong nhau.

Một buổi sớm Chủ Nhật, Mai đến gõ cửa căn phòng nhỏ của

Thụy.

Đôi môi Mai cười, gương gạo. Trong đôi mắt Thụy, con người trước mặt sao quá nhiều giả dối.

- Đến đây làm gì? Thụy hỏi, lạnh nhạt.

Mai vâng vâng cái quai túi xách đang đeo, cố làm như đang bình tĩnh lắm:

- Anh Hải muốn gặp chị, lần cuối.

Thực sự Thụy không muốn gặp lại bất cứ ai trong số Mai và Hải. Không muốn nhớ gì cả. Thụy quát vào mặt Mai:

- Các người định hành hạ tôi đến bao giờ?

- Em xin lỗi chị...

- Lừa dối, che mắt nhau bao ngày rồi quay sang nói xin lỗi. Chị nghĩ em trơ trẽn quá rồi đó Mai.

Khuôn mặt Mai đỏ lên, mắt cô rơm rớm như muốn khóc.

- Anh Hải chưa từng yêu em. Trước đây cũng thế, bây giờ cũng vậy. Anh Hải luôn lo cho chị, chưa bao giờ muốn chị đau khổ.

Thụy liếc sang phía Mai. Hai người phụ nữ ấy nhìn vào đôi mắt nhau.

Mai chậm rãi nói tiếp:

- Anh Hải chia tay chị, không nói một lời là vì anh ấy không muốn chị vương vấn hay đau khổ. Anh ấy hiện đang bị nhiễm độc Silic. Chắc là sẽ không chữa được. Anh ấy không muốn em kể với chị. Là em sai, em đã bảo anh Hải “có thể cho em bên anh những ngày cuối được không”. Và...

Thụy sửng người.

- Em nói sao.

Cả hai cô gái ấy đang nghẹn ngào. Là vì tình yêu của họ dành cho cùng một người. Là vì những gì họ mới nhận ra nơi nhau. Kì lạ thay cái giây phút mà con người ta bắt đầu nhìn nhau. Từ đôi mắt, từ những chân thành, cảm thông và đồng điệu. Tiếng nói của trái tim

được cất lên.

Qua lời kể của Mai, Thụy biết được rất nhiều điều mà bao lâu nay Hải giấu. Đó là những ngày Hải đi theo một người bạn, làm công nhân thời vụ tại công trường khai thác than để có một khoản vốn vào đời. Là ước mơ nhỏ của Hải về một mái nhà, có Thụy, có Hải và những tiếng cười vui. Rất lâu những tháng ngày vui mình vào trong lao lực, Hải biết mình bị ảnh hưởng khí độc. Một phần là chủ quan, chữa trị qua loa nên tới lúc đi khám, bệnh đã gần như không thể chữa được nữa.

Hải xa Thụy lặng lẽ. Đó là lựa chọn của một người rất thương, rất yêu. Nhưng Thụy, những triệu chứng của Hải thậm chí cô còn không quan tâm để biết... yêu thương cho nhau có mấy, tháng ngày bên nhau có bao nhiêu. Thế mà Thụy chỉ nghĩ cho mình, chỉ nghĩ về những thất hứa, dần vật, khổ đau.

Ở bên nhau chẳng quý trọng, tới khi xa lại nghĩ đó là nỗi đau, lại trách nhau, hận nhau. Tại sao mà chúng ta cứ phải yêu theo cách thức như thế. Tại sao Thụy phải thế. Tất cả muộn rồi.

Mùa đông bao trùm xuống Thụy nơi có những đôi mắt ướt.

Một ngày nào đó cuối đông, Thụy nhìn ra ô cửa thấy bên những nụ hoa Xương rồng đã chúm. Đó là một ngày không lâu sau sự ra đi của Hải. Hôm ấy, Thụy đã mời Mai đến nhà làm cơm.

Thụy hỏi Mai:

- Em đã ổn chưa?

Mai cười. Nụ cười còn gượng gạo nhưng đã có phần tươi tỉnh hơn so với vài tuần trước:

- Em ổn.

- Nào. Cho chị biết. Em thực sự chưa ổn. Nhưng xem kìa, Mai. Khóm Xương rồng nhỏ Hải trồng bên hiên bây giờ đã hé nụ rồi đó.

- Thế sao chị. - Có một chút rạng rỡ hiện lên trong Mai.

- Nào. Bây giờ, dù thế nào thì chị em mình cũng phải vui vẻ bước

tiếp. Dù thế nào thì chúng ta cũng phải kiên cường mạnh mẽ. Như khóm Xương rồng gai góc sống không lá này. Em cứ chờ mà xem, rồi một ngày bọn chúng sẽ nở hoa.

ĐOẠN CUỐI NỖI CÔ ĐƠN

Nhưng đúng là người ta làm cho em buồn.

Người ta thậm chí không nhìn vào mắt các em.

Người ta hỏi:

“Bạn ổn không?”

Các em đáp:

“Ổn”

“Nhưng các em biết, các em thực sự không ổn. Và người ta không biết điều đó.”

- Nick Vujicic, trong bài chia sẻ với các bạn học sinh trường Pottville Beach.

Hành trình của nỗi cô đơn, đó là chặng đường loay hoay giữa những nỗi niềm riêng mang vào khao khát hòa nhập.

Chúng ta là một con người riêng biệt, không hề giống với bất kì ai trên trái đất này. Chúng ta có hoài bão riêng, có sở thích, sở trường riêng. Và cũng có những góc khuất lặng lẽ một mình không giống bất kì ai.

Chúng ta khác biệt trong nụ cười và giọt nước mắt. Sự khác biệt đó quy định xu hướng hành động của chúng ta. Trong một đám đông, sẽ có người thích những bông hoa bên hiên, có người thích những tờ tiền xanh đỏ. Có người nhạy cảm đặc biệt trước chữ viết, họ tìm ra sự giao cảm tuyệt vời với thế giới qua con chữ. Số khác lại bị lay động bởi những ánh cười, những cái chạm tay.

Những nỗi niềm luôn sản sinh từ niềm thích cùng với xu hướng hành động. Buồn biết mấy cái cảm giác nhận ra mình khác biệt nhưng chẳng cách nào vượt qua nỗi sự khác biệt đó.

Thay đổi bản thân theo lời người khác không phải là giải pháp.

Nếu cứ thay đổi hết niềm thích, thói quen và góc độ của yêu thương, rồi thì chúng ta sẽ còn lại gì. Quê hương ta yêu thương những tấm áo sặc sỡ sắc màu, bản thân ta sẽ còn lại gì nếu rũ bỏ niềm thương ấy? Ta đam mê một lĩnh vực riêng, đam mê đó cuốn ta vào những nhịp bước hồ hởi của tuổi trẻ. Người ngoài bảo ta dại khờ, ta tin người ngoài và rũ bỏ niềm yêu của mình. Và rồi, ta sẽ còn lại gì sau hành động rũ bỏ kia?

Và có ai dám chắc rằng kẻ đối diện cũng như chính bản thân mình không có những phút bất lực trước sự cô đơn. Nỗi cô đơn sản sinh từ cá tính riêng, hiện hữu trên gương mặt bằng nụ cười xuề xòa kèm với câu nói:

- Mình ổn!

Ổn là vì không muốn phải giải thích nỗi buồn. Ổn là vì những băn khoăn trong lòng kia, nó “riêng” quá. Là vì ta muốn sống như một người bình thường giữa đám đông ngoài kia.

Hành trình của nỗi cô đơn. Đó là khi chúng ta không nhìn vào mắt nhau.

Chúng ta thấy đâu đó vết tích của áp lực trên khuôn mặt người đối diện. Chúng ta đại khái hỏi:

- Bạn có ổn không? Họ nói:

- Tớ ổn.

Và rồi chúng ta lặng im, không buồn nhìn họ thêm một lần nữa. Sự vô cảm, tự thương tự yêu đã xâm lấn tâm trí ta. Việc kiếm tiền và những toan tính trở thành cái thước mà chúng ta đo lường giá trị bản thân. Sống với những cái thước như thế, nụ cười ta thôi hiền. Những lời hỏi han thôi chân thành. Và ánh mắt chẳng còn ngôn từ nữa.

Rồi một ngày quay đầu nhìn lại, nhận ra khoảng trống của bản thân. Rồi một ngày ai đó hỏi chính ta:

- Cậu ổn không? Ta trả lời:

- Ổn.

Nhưng bản thân ta biết, mình thực sự không ổn.

Và người ngồi cạnh không hề biết điều đó.

Và hành trình của nỗi cô đơn kia, bao giờ thì kết thúc? Để ta thôi mong chờ những quan tâm để rơi. Thôi loay hoay trong những bước chân tiến gần với âm thanh đồng loại. Phải chăng, điểm cuối của cô đơn nằm trong chính trái tim này.

Là âm thanh lao xao từ đáy mắt. Là những lời yêu thương bỏ ngỏ, những cầu mong về một người khác. Là lòng chung thủy cùng nỗ lực níu giữ một tình cảm, một mối quan hệ mà ta cho là đẹp đẽ. Là những quan tâm, thương yêu tự nhiên như hơi thở.

Khi người khác bảo rằng họ đang “rất tốt”, liệu rằng chúng ta có thấy họ đang buồn. Điểm kết của cô đơn là khi ta cảm thấy nhau ngay giữa những lời chưa nói. Khi ấy, chỉ một nụ cười thôi cũng sẽ đem lại nhiều ấm áp lắm!

MỘT SỚM XẾP LẠI

Là lá rơi, hạnh phúc đôi khi phải phó mặc cho gió xoay. Ở đời không phải cứ khổ quá là có thể buông.

Hạnh khuyên tôi dứt khoát mà bỏ Thắng đi. Tôi chỉ biết cười trừ, rồi nói lảng sang chuyện khác.

Thắng hình như vẫn qua lại với người đàn bà ấy. Hôm qua, Thắng lên Bà Triệu tìm tôi và nói với tôi lời xin lỗi, rằng Thắng sẽ sửa đổi, Thắng sai rồi.

Con tôi lớn rồi, nó đã mười tuổi. Hôm qua, nó thức dậy giữa đêm và hỏi rằng có phải tôi đang khóc không? Ôm con vào lòng tôi gạt tủi hờn mà vỗ về nó:

- Mẹ không. Mẹ không sao. Cu tí ngủ đi.

Sau bao nhiêu vô tâm lừa dối, tôi với Thắng còn lại gì cho nhau để mà quay về. Tôi rời quê về nhà Thắng từ năm mười tám tuổi,

sống cho gia đình nhà Thắng. Còn gia đình tôi bao năm vẫn nghèo xơ nghèo xác. Mẹ lại đang bệnh, thì cũng chính vì mẹ tôi bệnh mà Thắng vẫn chơi bời, vô tâm cho nên tôi mới quyết dứt áo ra đi.

Bây giờ quay về thế nào. Hay buông bỏ, thì con tôi sẽ ra sao? Tôi chỉ còn biết trách phận đàn bà, trách đôi tay mình quá nhỏ bé, không che chở được những thương yêu mình có được.

Là lá rơi, hạnh phúc đôi khi phải phó mặc cho gió xoay. Ở đời không phải cứ khổ quá là có thể buông. Có lẽ nên như thế, những giọt nước mắt phải học để nuốt vào trong. Con tôi lúc này đã ngủ say, tiếng thở đều đều...

Hà Nội mùa này có những cơn mưa đêm rả rích. Mưa hát những lời điệp khúc của thời tiết làm bóng tối chốc lăm tâm tư hơn. Những ngày này tôi hay thức dậy giữa đêm. Và miên man nghĩ về những mẩu chuyện đứt đoạn và không có hồi kết.

Cu Tí đã về với ông ngoại. Mẹ tôi bảo, Thắng thỉnh thoảng xuống, đòi mang cu Tí về trên thành phố nhưng nó không chịu. Thắng bé nhanh chóng hòa nhập với bọn trẻ ở quê, với những bãi cát trải tuổi thơ bên cánh diều, trận bóng. Và những buổi trưa câu rô đồng. Làm sao không thương được, đêm thành phố ngược nhìn lên trời không thấy sao. Quả trứng gà thì sinh ra từ tử lạnh. Làm sao mà vui?

Từ bao giờ, Thắng biết thương vợ thương con, để mà mãi miết kiếm tìm như thế?

Tôi còn nhớ lần sinh cu Tí, là tôi một mình lên bệnh viện. Hai vợ chồng đã ra ở riêng cho nên mọi sinh hoạt phải tự mà liệu, không nên phiền bố mẹ chồng. Mà nhà ngoại ở dưới quê thì càng xa xôi. Thắng thì vẫn bạn với những thú bạn công tử. Sau giờ làm, Thắng bạn ngồi quán bia, bạn đôi câu chuyện. Thi thoảng có đêm tụ tập bạn bè cùng nhau hút cỏ, ngồi cười cười khóc khóc. Ở thành phố, thanh niên nghĩ về cỏ như thanh niên làng nghĩ về thuốc lá.

Người thành phố biết nhau nhưng không tỏ nhau. Biết là biết trong những mối quan hệ của công việc, biết trong những mưu sinh cuộc sống. Họ vẫn minh thật, họ luôn tôn trọng sự riêng tư của người khác, chẳng bao giờ đi quá sâu, hỏi han quá kĩ như người quê mình, bởi có hỏi thì cũng thời gian đâu mà buồn mà bàn. Nhưng chính sự rộng rãi trong các mối quan hệ và cái sự chùng mực trong việc quan tâm những riêng tư của người khác đâm ra làm người thành phố cô đơn.

Đêm thành phố thì buồn. Nỗi buồn không sâu khổ. Man mác, lay mình xào xạc tựa vết chân đi trên vùng lá của nỗi trống vắng.

Đứng trước âm thanh xào xạc ấy, đám thanh niên bỗng thấy ứa cái cảm giác ngời hút cổ rồi cười. Và đêm bớt buồn hơn. Vì khi say thì cũng chẳng có nhiều thứ phải nghĩ như khi tỉnh. Và còn một lí do nữa làm đêm không buồn, đó là: “Con người ta nhiều khi gần nhau trong những cảm giác khoan khoái có phần trụy lạc.”

Hay cả chuyện đi gái nữa. Tôi nghĩ Thắng vẫn chưa rời được những thú vui ấy. Cũng như tôi, chưa quên được những ngày một mình ở viện sinh cu Tí.

Rồi lần tôi có thai đứa con thứ hai, lần này cũng tự mình lên viện. Tủi lắm, nhưng cũng đã hơi quen. Thế rồi bác sĩ báo rằng con tôi không giữ được, có thể do quá trình mang thai tôi đã sử dụng nhiều cafe, kết hợp với cảm giác stress thường trực và ăn uống không điều độ. Tôi gọi điện cho Thắng và thông báo:

“Con mất rồi!”

Lần này Thắng vẫn bận.

Mở cửa sổ, bên ngoài trời vẫn sáng. Ở các giường khác, mọi bà bầu đều có chồng đi chăm. Tôi cảm nhận được thứ hạnh phúc nảy nở trong ánh mắt họ nhìn nhau, cái giây phút mà biết bao nhiêu hi vọng được thấp lên, trong tiếng khóc của những sinh linh bé nhỏ.

Cũng phải, thế giới đâu có chịu cô đơn theo một người bao giờ.

Đúng thật, khi ở lâu trong cái khổ, người ta sẽ dần quen với nó. Không một cá thể nào có thể sống mà thiếu đi dấu hiệu của đồng loại, lớn dần, con người ta sẽ mang vào hành trang cuộc đời thêm những trách nhiệm, những ràng buộc. Phải ẩn nhẫn, học cách mà quen với những nỗi đau để làm tròn trách nhiệm mình mang.

Tôi sống với Thắng mười năm. Thuở yêu đương lạnh nhạt, có những đêm Thắng nhận được cuộc gọi, anh ta dậy và nói phải đi ngay. Thắng nói bây giờ anh dậy chuẩn bị cho cuộc hẹn gấp với đối tác vào sáng mai tại Đà Nẵng. Mà nào có thấy Thắng chuẩn bị gì. Anh ta dường như còn không để tâm tới chút nhạy cảm đàn bà còn lại nơi tôi. Hồi nãy, tôi có để ý điện thoại của Thắng, lúc có cuộc gọi. Tên người gọi là Thúy, cái người đàn bà thi thoảng vẫn gọi Thắng nửa đêm. Người đàn bà thi thoảng vẫn nhắn cho Thắng đôi lời ngọt ngào mà tôi chưa bao giờ dám mở ra đọc cho hết.

Đơn giản bởi vì tôi nghĩ bây giờ bỏ Thắng thì đi đâu? Ở quê nhà, bố mẹ tôi vẫn đang rất ổn, vẫn đang tin là tôi hạnh phúc vì lấy được chồng giàu sang. Và thứ nữa, tôi không muốn nhận ra một sự thật rõ rệt, rằng Thắng có người khác. Có những lúc con người ta gặp phải một sự thật rõ ràng rành rành, mà tâm trí vẫn chỉ lướt qua những hiện thực về sự thật ấy, chứ không muốn dừng lại lâu.

Khi khổ đau nhiều quá, con người ta muốn nghĩ tới cái gì đó tươi vui hơn, tốt đẹp hơn. Như nụ cười của cu Tí. Hay ánh sáng bên cửa sổ phòng sản phụ vẫn thấp mỗi ngày.

Cuối giờ chiều, mẹ chồng gọi điện nói rằng muốn gặp tôi.

Tối hôm đó, bà có mặt tại Bà Triệu, tôi với bà gặp nhau ở một quán cafe lạ nằm sâu trong một con hẻm tôi chưa từng ghé.

- Mẹ con ở dưới nhà, bây giờ có khỏe không? - Mẹ chồng tôi hỏi.

Khuấy khuấy li cafe đen, tôi gượng gạo cười và đáp:

- Con cũng chưa biết như thế nào nữa mẹ ạ. Nhà con dưới quê

cũng đang cố gắng chữa trị.

Bà mẹ chồng nhìn tôi với ánh mắt thương cảm. Bà lấy trong ví ra một xấp tiền, dúi vào tay tôi:

- Con cầm lấy, về mà chữa chị cho bà. Rồi nghĩ về chuyện thằng Thắng, nghĩ về những điều tốt đẹp còn lại mà trở về với nhau.

Tôi cầm xấp tiền mà mẹ chồng đưa. Tôi không thể không cầm. Sinh mạng mẹ tôi cần những đồng tiền này, còn đôi bàn tay tôi thì quá nhỏ bé. Tôi đã không khóc, nhưng cảm giác lúc đó thật sự rất bất lực.

Mẹ chồng tôi thở dài, nói tiếp:

- Những ngày qua bố mẹ bạn làm ăn quá. Thằng Thắng thì từ xưa vốn dĩ đã được chiều chuộng, lớn lên càng khó bảo. Là bố trẻ con rồi mà chẳng biết nghĩ gì hết. Mà chuyện mây gió làm sao có thể đổi lấy chuyện vợ chồng cho được. Đàn ông đi mỗi lại về con ạ.

“Đàn ông đi mỗi lại về”, tôi không tự ái trước câu nói đó của mẹ chồng. Tôi hiểu, tôi với bà cũng đều là đàn bà như nhau thôi. Mà Thắng, sau bao ngày vui mây vui gió liệu đã nhận ra sự tồn tại của tôi, nơi góc bếp của căn phòng anh gọi là nhà? Tôi cố nghĩ xem “những điều tốt đẹp” còn sót lại nơi Thắng là gì, nhưng nghĩ không ra được. Người ta gọi tình nghĩa vợ chồng là tình nghĩa của những người thương bếp lửa sớm khuya. Nhưng Thắng có tiền ăn cơm quán, đâu cần bếp lửa làm gì.

Mà nghĩ là nghĩ thế, chứ tôi lúc này gần như không có quyền quyết định. Tôi nói với mẹ chồng.

- Mẹ đợi thư thư, con ở đây làm một thời gian. Thi thoảng về thăm mẹ con dưới quê. Đợi cho mọi sự khá hơn con sẽ về.

Nét mặt mẹ chồng tôi thoáng nghĩ ngợi. Nghĩ thế nào mà bà bảo tôi:

- Mẹ thấy thằng Thắng nó bắt đầu hối hận rồi đấy con ạ. Con hãy vì cái tổ ấm mà rộng lượng với nó.

Tôi run run đặt những ngón tay lên bàn tay mẹ chồng đang để trên bàn, nói:

- Dạ. Con biết...

Trời dần trở lạnh. Những cơn mưa chuyển mùa làm cho đêm đông thành phố càng ồn ào.

Tôi mới trở lại thành phố được hai hôm. Sau gần một tháng trời ở nhà chạy chữa và chăm sóc mẹ. Cuối cùng, mẹ tôi vẫn không qua khỏi.

Đám tang mẹ, Thắng đến. Anh ta lặng lẽ thắp một nén nhang rồi đi, lủi thủi và cô độc. Có lúc tôi thấy hận Thắng đến thấu cả những giấc mơ. Nhưng rồi chẳng nghĩ cách trả thù. Có lúc tôi tự hỏi: “Có phải bản thân mình nhu nhược quá?” Nhưng rồi cũng cố mà gạt suy nghĩ đó đi. Hôm nay, tự dưng tôi thấy thương Thắng. Hẳn anh ta đã biết những suy nghĩ của người nhà tôi dành cho anh, anh ta khác quá nhiều so với vẻ hoạt bát thường ngày.

Đêm trước khi đi ngủ tôi hỏi cu Tí:

- Con có nhớ bố Thắng không?

Thằng bé lấm lét nhìn tôi, nó rúc đầu vào người tôi rồi nói rất khẽ: “Con nhớ...”.

Tôi vỗ vỗ lưng bảo nó ngủ đi.

Một đứa trẻ mười tuổi sẽ chẳng cần nghe hát ru.

Những người mẹ rồi cũng dần quên đi những lời hát. Tôi xa xăm nghĩ về khung cảnh mười năm sau. Làng tôi hóa phố. Đường rộng, gót người đến đi. Tôi ôm cu Tí vào lòng, khẽ hát:

*“Ai làm ra gió đưa mây
Gió lùa lửa bếp cho gầy chiều mưa
Lối về tắt những ngày xưa
Một sớm xếp lại cho vừa ngày ngô.”*

MÌNH YÊU NHAU NHÉ!

Một ngày, Tuệ đến thăm thị trấn nhỏ của tôi, mang theo nụ cười rất rộng của người con gái miền biển.

Ngày hôm ấy, chúng tôi yên lòng ngồi bên nhau, kể hết những sai lầm trong quá khứ, những nặng nề của hiện tại cho người đối diện nghe. Bản thân tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Thầm nghĩ, có lẽ hai con người đang chú ý tới nhau sẽ thương nhau vì những điểm chưa tốt, những sai lầm nhiều hơn là những cái đẹp, cái hay.

Trải qua một số va vấp của cuộc sống, tôi dần tin rằng sai lầm là một bước quá độ cần có cho tuổi trẻ và những người còn trẻ. Người trẻ không thể mãi thủ thế giữ mình, không nên ôm lấy khoảng trời chật hẹp hay mãi miết chạy theo một đám đông hỗn loạn, dẫm đạp lên nhau vì một vài thứ danh vọng phù phiếm được. Đừng sống vì thứ đám đông nói là đúng. Đừng gật gù với một lối đi cũ kỹ được vạch ra từ những người đã sống cái phần tuổi trẻ của mình cách đây nửa thế kỉ. Thế giới hôm nay khác với thế giới hôm qua. Và để nhận ra cái khác biệt ấy, ta phải sai. Phải bước bằng đôi chân của mình, dưới sự soi rọi của tất cả những nhạy cảm. Những người trẻ dám sai lầm và thất bại là những người trẻ dám đứng dậy, để trưởng thành. Là trưởng thành thực sự chứ không phải thái độ vuốt ve bản thân.

Tuệ đồng cảm với tôi trong nếp nghĩ đó, có lẽ vì thế nên chúng tôi có thể yên lòng ở lại trong một góc nào đó nơi tâm trí nhau với tư cách là “nơi chốn bình yên”.

Tình cảm chúng tôi cũng giống với nhiều người, bắt đầu bằng vài dòng tin nhắn trên Facebook, vượt qua những giới hạn của người lạ để hỏi han, quan tâm tới nhau. Đúng là một người ở xa thì luôn khó đoán định thế nhưng thói quen là thứ mà ta có thể phần nào nhận biết. Tôi hay bắt đầu nhắn tin, trò chuyện với Tuệ mỗi lúc tắt máy tính làm việc. Còn với Tuệ, đó là khoảng thời gian tan ca dạy.

Khi tâm trí mang nhiều lạc lõng, con người ta dễ cảm một ai đó hơn. Mà thời khắc cho sự lạc lõng trôi dạt thường là sau giờ làm việc, sau những cuộc vui. Người trẻ là thế, họ không yếu đuối nhưng chẳng đường của họ luôn có nhiều ngã rẽ. Họ cần định hướng trong những con đường phía trước. Họ ôm trong lòng nhiều hăng hái nhưng vì tất cả mọi thứ đều chưa định hình thế nên họ hay hụt hẫng bất chợt, cô đơn bất chợt và lạc lõng bất chợt.

Người trẻ hay ước được ngã đầu vào vai nhau. Người trẻ cần nơi chốn cho tâm hồn trở về, không phải để nghe dỗ dành mà là để yên lòng bước tiếp. Tôi cũng thế thôi. Tuệ xuất hiện trong khoảng tiềm thức lạc lõng của tôi và đó là lí do tôi thích cô ấy. Thích chẳng phải để ảo tưởng mà để tin.

Cuộc sống chẳng cho ta chắc chắn điều gì nhưng vẫn cần phải tin, phải yêu. Vì con người chỉ thực sự sống khi bản thân họ vẫn biết nhìn và hành động vì những điều tốt đẹp có thể xảy đến.

- Mình sẽ gặp lại nhau sớm thôi, có phải không?

Tôi bịn rịn hỏi Tuệ trước lúc bước ra cửa quán.

Cô ấy vẫn cười bằng nụ cười mang hương biển:

- Tất nhiên rồi.

Lời khẳng định của cô ấy có phần mang hơi hướng của sự trấn an. Tôi tiễn cô ấy ra bến xe, nhìn theo cô ấy từ phía sau. Mái tóc Tuệ dài, bước đi tự tin. Thế mà chẳng hiểu sao, tôi lại có cảm giác như Tuệ đang tan vào trong dòng người. Ý thức về sự mỏng manh khẽ cuộn trong tâm trí, bao phủ lên ánh nhìn của tôi đang dõi theo dáng lưng Tuệ.

Nắng chiều hôm ấy rơi rớt những âm thanh rất lạ.

Dạo này Tuệ cứ đi mãi.

Tôi biết được điều ấy của một vài mẫu chuyện đứt đoạn giữa tôi với Tuệ đồng thời qua những album ảnh Tuệ post lên trang cá nhân.

Khi thì phát quà ở một trại trẻ mồ côi. Khi thì đi dự khán một hội nghị dành cho những người làm tình nguyện. Có lúc lại là trên một con đường vắng, lẻ bóng mình cô ấy.

Trông cô ấy vừa dịu hiền, vừa cứng cỏi. Tôi có cảm giác rằng người con gái như Tuệ hoàn toàn có thể thích nghi với mọi bão tố nhưng đồng thời cũng có thể gục mặt lên lòng bàn tay để khóc ngay được - trong một góc tối nào đó.

Chúng tôi hay lựa lúc cả hai đều rảnh để gọi điện, nhắn tin với người còn lại. Tình cảm của chúng tôi hiền lành tới mức chẳng ai muốn làm phiền cuộc sống của ai. Có đôi lúc tôi cảm nhận sự hiền lành ấy thật giống với thái độ hời hợt, nửa vời. Nghĩa là ngay lúc này thì thương rất thương đó nhưng nếu như vài tiếng sau tôi có lỡ mất tích khỏi trái đất thì Tuệ cũng sẽ chẳng thể hay biết được. Rồi sau đó, Tuệ sẽ tìm những cách yếu ớt nhất để hỏi han về tôi, mọi thứ cứ thế nhạt đi, nhạt đi.

- Mà có hiểu cái cảm giác rất là thích một người nhưng lại chẳng tài nào tiến thêm một bước để giữ lấy họ cho riêng mình không?

Tôi hỏi Tú, thằng bạn thân tôi.

- Mà đang nhắc đến Tuệ đúng không? Tao thấy mày hèn lắm.

Tú thùng thảng đáp.

Câu nói ấy làm tôi suy nghĩ ghê gớm. Đúng là tôi hèn, rất hèn. Tôi cứ để cho mình tồn tại giữa vô vàn mỏng manh của niềm thương nỗi nhớ về một người mà lại chẳng thể nào can đảm tiến lại nắm lấy bàn tay của người đó.

Là vì cuộc sống của tôi vẫn đang bấp bênh mà. Hai mươi hai tuổi chưa phải là tuổi để một người đàn ông có thể sẵn sàng yêu. Thế nhưng độ tuổi đó cũng là khoảng thời gian mà con người ta khao khát được chia sẻ, được thuộc về cũng như sở hữu ai đó.

Bản thân tôi cũng rất mệt khi cứ hoài mang cái niềm tin một nửa như vậy.

Nhưng có điều này làm tôi yên ổn đôi phần: Niềm tin một nửa đó, tôi chỉ hướng về duy nhất một người, là Tuệ mà thôi!

Tôi với Tuệ gặp nhau lần thứ hai nơi ngõ nhỏ cô ấy sống. Ngõ nhỏ cách xa nhà cô ấy, gần nơi Tuệ làm việc.

Đó là buổi sáng, tôi tình cờ có một chút việc phải xuống Hà Nội. Tôi hỏi Tuệ bữa nay có rảnh không, cô ấy bảo có vậy là hai đứa vội vã ghé thăm nhau.

Nắng thành phố dịu dịu trải lên nền nhà, mềm mại và tinh khôi đến lạ kì. Căn phòng Tuệ sống nhỏ hơn tôi vẫn nghĩ. Trên bàn học là rất nhiều sách chuyên ngành về Tiếng Anh. Một góc tủ sách là những cuốn truyện tranh, truyện Naruto.

- Tuệ vẫn đọc truyện tranh sao?

Với một chút ngạc nhiên, tôi quay sang hỏi Tuệ. Tuệ lắc đầu cười:

- Tớ có thích, nhưng chỉ riêng bộ truyện ấy thôi!

- Có lẽ nó mang thứ gì đó đặc biệt.

- Nó là của bố tớ mua tặng nhân dịp tớ đạt học sinh giỏi huyện, năm lớp 3.

- Cậu hẳn là thương bố lắm đây. Ông có thường qua đây chơi không?

- Bố tớ mất rồi, đúng vào dịp cuối năm ấy...

Tuệ nói đến đây, câu chuyện giữa chúng tôi bỗng dừng lại theo một cách khá nặng nề. Giờ tôi mới để ý, những cuốn truyện kia đã cũ đến sờn mép.

Từ bên trong ánh mắt của Tuệ, tôi nhận ra người ta có thể mang theo tình thương của một người cha qua những cuốn truyện đã cũ.

Tuệ bảo với tôi rằng, bây giờ mỗi khi làm được việc gì đó tốt, cô ấy hay tự nhắc tin động viên chính mình.

Cả thế giới bạn hết rồi!

Có lẽ đã tới lúc mỗi người chúng ta nên dừng lại nơi phố chiều

tan tằm kia để ngóng chờ hình bóng của một ai đó. Có lẽ chúng ta nên xóa sạch đi những hồi ức khi đứng trước một con người mới. Để nhận ra họ là duy nhất và riêng biệt. Và rồi nghe họ từ trong chính những ngôn ngữ mà họ thể hiện - chứ không phải từ trong những kinh nghiệm và sợ hãi của bản thân ta.

Tại sao những ngày qua tôi luôn cảm thấy Tuệ thật gần.

Tại sao bao nhiêu ngày hai chúng tôi vẫn cứ xa xôi.

Vì tôi nửa vời. Mà sống nửa vời, thủ thế sẽ mệt lắm, đặc biệt là với người mà mình thương!

Tôi nhìn Tuệ với ánh mắt dò xét, cô ấy lặng quay đi như thể muốn tránh ánh nhìn trực diện từ tôi. Buổi sáng hôm đó bỗng dừng chậm lại có lẽ do thời gian đang đọng lại vào trong căn phòng tôi với Tuệ đang ngồi.

Chia tay Tuệ, tôi bắt xe bus nội thành đi gặp một người hẹn trước. Có cảm giác như gió sắp sửa cuốn đi cái cảm giác ban nãy.

Tan buổi chiều hôm ấy, trời mưa rất to. Lặn lội mãi tôi mới về được tới Thái Nguyên.

Nhìn tám ảnh tôi với Tuệ selfie cùng nhau được đăng lên mạng xã hội, Tú hỏi:

- Xuống gặp Tuệ, thế mà bảo đi công chuyện.
- Tình cò thôi mà.
- Thế đã làm ăn được gì chưa?
- Tú cười cợt như đang đợi một sự đồng tình nơi tôi.

Tôi không nhìn nó, hạ giọng đáp:

- Vớ vẩn.

Tú thôi không trêu tôi nữa. Tôi nhận ra một điều là, rõ ràng là mình thương Tuệ. Nhận định ấy đã được khẳng định lại quá nhiều lần trong tâm trí, vậy mà sao...

Điện thoại tôi bỗng rung lên, có một cuộc gọi từ Tuệ.

- Cậu có bị ướt không?

- À... tớ không.

Một cuộc nói chuyện dài được tiếp tục sau đó. Toàn chuyện vu vơ thôi nhưng lòng tôi tươi vui đến lạ.

Tờ mờ sáng hôm ấy, tôi bất chợt tỉnh giấc. Từ căn gác nhỏ hướng ra ngoài dãy đường, tôi nghe thấy tiếng của đêm. Tôi nhìn thấy những mơ hồ của bản thân từ trong ánh đèn xiên xẹo. Và tôi nhớ một người, là Tuệ. Tất nhiên rồi.

Hôm nay trời nhiều sao. Ngoài ô cửa kia là bầu trời của tôi, đồng thời cũng là bầu trời của Tuệ. Chỉ có một điều, không biết là cô ấy có đang ngắm sao như tôi. Có đang nhớ về một người như tôi đang nhớ.

Tôi cứ mãi loanh quanh trong câu hỏi tại sao ta không thể bước tới mà vẫn cứ duy trì một mối quan hệ không đi được tới đích? Tôi nhớ tới những hỏi han của Tuệ ban nãy. Và câu trả lời dần xuất hiện: “Là vì cuộc sống của tôi vui lên, ấm áp lên vì có Tuệ. Chỉ cần thế thôi, có chi mà phải suy nghĩ nhiều quá nữa.”

Từ ô cửa sổ, tôi nhận ra phía xa mặt trời đang dần hiện diện qua những mảng sáng.

Tôi nhắn cho Tuệ một dòng tin:

- Mình yêu nhau nhé, người thương của tớ!

NGƯỜI Ở LẠI

Anh còn em

Ở gần tiềm thức nồng nàn mùi hoa sữa

Đêm chia nửa

Dòng người trôi vô định về thu.

Lọn tóc nhuộm nắng

Còn trên vai em, cho dù

Hàng cây cũ đã nhiều mùa thay lá

Chọn rời nhau, chia đường. Trên vai là hành trang của muôn

chiều hồi hải

Lướt qua rồi, có lẽ đã lãng quên.

-Nguyễn Bảo-

Tôi tắt máy tính cùng với một vài thiết bị điện tử trong phòng làm việc, thu dọn đồ đạc vào chiếc cặp nhỏ, kết thúc một ngày ở cơ quan.

Chiều nào cũng vậy, cứ giờ tan ca là tôi lại ngồi nán lại nơi quán trà đá cạnh nơi làm việc, mua một vài tờ báo, ngồi đọc cho hết những mẩu tin quan trọng rồi mới ra về. Tám tháng ra trường, tôi dần quen với nếp sống mới, quen với Hà Nội. Cuộc sống luôn biết cách để xô vào lòng người ta những lớp sóng dồn dập. Thế nhưng, mọi lớp sóng đều tan ra khi ta hình thành được những thói quen thích hợp với những điều mình cần làm.

Tôi quen mua báo của một cậu bé bán rong mặc dù gần đây cũng có một vài tiệm báo. Vì một lí do nào đó mà hôm nay cậu bé ấy không đi rao báo như thường nhật. Tôi ngồi chờ cậu trong một vài suy nghĩ mông lung. Tôi cứ chờ, dù trong lòng đoán biết gần như là cậu sẽ không đến. Người ta chọn chờ đợi một điều gì đó đôi khi là vì thói quen, quán tính hơn là vì lí trí.

Lúc này, Hà Nội lát phát mưa bay. Giờ đang tan tầm. Dòng người xô ra ngoài đường. Không có một ai trong đám đông ấy là người thân của tôi cả. Tôi thoáng nghĩ thế. Có một chút trống vắng bất chợt ghé qua. Người ta dễ cảm thấy trống vắng khi chệch nhịp với thói quen, có lẽ thế. Những lúc như vậy, con người sẽ hay nhớ tới những thứ đã nằm cố định trong lòng như một quy luật tự nhiên của cảm xúc.

Tôi ngồi nhìn phố chiều mưa giăng, cảm nhận một chút nhớ nhung về Huệ khẽ xộc ra từ ngăn kéo nào đó của tiềm thức.

Muôn vàn câu hỏi lại bủa vây: “Vắng tôi bây giờ, Huệ có thấy

trống trải không?” Lâu không dõi theo nhau nữa, chẳng biết bây giờ Huệ có còn mang trong mình những ngây thơ dễ thương như trước? Không biết bây giờ gặp lại, tôi có còn cảm thấy mái tóc Huệ giống như những lọn mùa thu như ngày xưa tôi vẫn ngỡ.

Tôi ra trường, đi làm cũng được ngót tám tháng.

Cũng bằng ấy thời gian, tôi với Huệ chọn cách xa nhau để bắt đầu những điều mới mẻ bên trong mình. Hôm nay kí ức về kéo theo một nỗi buồn. Mơ hồ trong làn mưa bụi là cái cảm giác về sự lẻ loi đang bủa vây cái không gian mà tôi cứ ngỡ rằng mình đã làm thân.

Mối quan hệ hiện tại giữa tôi và Huệ luôn luôn là một dấu chấm hỏi đối với mọi người. Ngay cả tôi, đôi khi cũng tự hỏi: “Giữa tôi với Huệ là gì”

Chúng tôi đã từng yêu nhau. Tình yêu thời học trò ngây ngô và thuần khiết. Nhìn sang góc độ khác thì lại có phần giản đơn và thiếu thốn. Nếu như tình yêu được đo đếm bằng sự va chạm của thể xác, bằng độ đắt giá của những món quà cho nhau hay là bằng những giờ có nhau bên cạnh thì tôi nghĩ lượng tình cảm giữa tôi với Huệ rất gần với con số không. Chúng tôi đến bên nhau bởi cảm nhận được trong nhau sự thấu hiểu. Tâm hồn chúng tôi đều có một khoảng trống cần ai đó khóa lấp. Và kiểu quan hệ giản đơn khi ấy khiến chúng tôi hài lòng. Một tin nhắn chúc ngủ ngon. Vài lời động viên khi cần. Vài buổi hẹn đơn giản nơi quán ăn lề đường. Những thứ đó dưới vạt trời chung của chúng tôi đều mang dáng hình của hạnh phúc.

Rồi một ngày, cả hai chúng tôi cùng không hẹn mà dần trở nên lạnh nhạt với nhau. Lẽ thường, những mệt mỏi, bất an bao giờ cũng tìm đến khi các mối liên kết cố hữu bỗng chốc bị phá vỡ. Tôi với Huệ ra trường. Chúng tôi phải kiếm việc làm, lo toan cho cuộc sống riêng. Gia đình Huệ xin cho cô ấy vào làm ở một vị trí trong Đài

truyền hình huyện. Còn tôi, tự thân mang hồ sơ đi lên thủ đô bắt đầu tuổi trẻ của mình. Nhờ những kĩ năng và trải nghiệm đã cố gắng tích lũy, tôi dễ dàng xin vào làm truyền thông cho một công ty phát hành có tiếng. Cuốn theo vòng xoáy của tuổi đôi mươi, những mối liên kết cũ kĩ giữa tôi với Huệ yếu ớt dần.

Cho tới hôm nay, giữa hai chúng tôi không phải là cảm giác của người dưng. Tuy vậy, những nòng nân đã thôi ru giấc yêu đương. Lâu dần sau những ngày xa cách, điều còn được duy trì giữa chúng tôi cũng chỉ là một vài lời nói hỏi thăm đứt đoạn, vụng về mỗi tuần. Tệ hại hơn là khi tần suất ít ỏi ấy mỗi chốc một giảm dần. Có cảm giác như mối quan hệ này đang dần được bao phủ bởi một màn sương mờ. Sương mỗi lúc một dày làm cho không gian giờ chỉ là một trời trắng xóa.

Giờ phút này. Tôi với Huệ không còn một lời động viên cho nhau. Không thể dành cho nhau hàng tiếng đồng hồ chỉ để vu vơ đôi điều diễn ra trong cuộc sống thường nhật nữa. Tháng năm thì dài. Mất đi một người không chết được. Làm việc chệnh mảng, thất nghiệp mới chết.

Thấm khuyên tôi:

- Hãy thử yêu một ai đó, ngay lúc này.

Đó là một lời khuyên tồi đối với tôi bây giờ. Thấm là đồng nghiệp mới của tôi. Cô ấy xuất hiện trong tâm trí tôi với cái tên: “Người để kê ca” và tôi nghĩ rằng mình xuất hiện trong tâm trí cô ấy cũng với một cái tên tương tự.

Tôi với Thấm quen nhau không cầu kì. Làm việc cùng môi trường, tiếp xúc và thân. Việc trở nên thân với một người đôi khi chỉ đơn giản như là một hơi thở. Có điều, ở trong hơi thở ấy, người ta cần nhận thấy sự an toàn. Không có ai thích sự độc bước, vậy nên nếu nhận thấy ở đâu đó có người lắng nghe mình với một dáng vẻ

chứa đựng sự an toàn, người ta sẽ sẻ chia. Và những điều phù hợp sẽ ở lại và tích tụ để trở thành chất kết dính giữa hai tâm hồn.

Dĩ nhiên Thẩm không biết về Huệ, vậy nên cô nàng mới cho tôi lời góp ý như vừa rồi.

Tôi hay kêu ca với Thẩm về cái sự “một mình” của mình ở thành phố này. Một mình trong bữa cơm bụi. Trong buổi cafe, xem phim cuối tuần. Trong niềm thích thú đối với những công việc được giao và cả những công việc chính tôi nhận trách nhiệm cáng đáng. Tôi kể với Thẩm thế giới của những hôm dậy sớm, mặt trời lùa ánh hồng chần dất trên bãi trời xa xôi. Về những lớp sương quện gót chân chờ nắng lên. Nói chung là rất nhiều thứ thuộc về thế giới của riêng tôi. Nhưng Huệ là điều duy nhất không thể chia sẻ.

Mặc dù câu chuyện về Huệ luôn là điều hiện hữu rõ nét nhất mỗi khi mà trống vắng chợt đến.

Một ngày, tôi nhìn thấy tấm ảnh Huệ chụp chung với một người con trai khác được đăng lên Facebook. Tay người con trai đó vòng qua eo Huệ, hai mái đầu ghé vào nhau. Đôi môi Huệ tươi rói những hạnh phúc và nồng nàn. Chính tôi với Huệ còn chưa bao giờ thân mật như vậy. Tôi thấy ghen ghen ở cổ. Tối đó, Huệ gọi điện cho tôi:

- Em có người yêu mới rồi.

Cô ấy vẫn còn nghĩ tới sự dối theo nơi tôi và báo với tôi thông tin ấy.

- Anh cũng vừa thấy. Hơi ngỡ ngàng một tẹo.

Chúng tôi lại nói với nhau đôi câu chuyện vu vơ có phần vui tươi, bỏ lửng cái khoảng trống rất rộng vừa được tạo ra ban nãy, có lẽ cả hai (hoặc riêng tôi) đang cố gói ghém nó vào lòng.

Sau cùng, Huệ bảo:

- Cả anh nữa, nhớ phải sống và làm việc thật tốt. Anh phải thật

hạnh phúc thì em mới yên tâm.

Câu nói ấy được cất lên từ một người sắp ra đi. Tôi chỉ biết trả lời Huệ. “Anh ổn, em yên tâm. Hãy trợn vện với những gì mình đang có, anh không trách gì em hết. Tạm biệt em.”

Lúc trước, kết thúc mỗi cuộc nói chuyện điện thoại, chúng tôi không bao giờ nói “tạm biệt”.

Giờ thì khác rồi.

Tôi đi ngoài đường, trời vào xuân lạnh se lạnh sắt. Mưa phùn lất phất bay ướt hết cả mặt.

Về đến nhà tôi mới phát hiện ra, lẫn vào trong những giọt mưa phùn là nước mắt của tôi, nóng hổi, lăn dài trên má. Cảm giác về Huệ bây giờ nghẹn ngào vô cùng. Tôi lau mặt. Nước mắt không chảy nữa. Đêm trống trải đến tột cùng. Cảm xúc tôi cứ vờn nhau trong khoảng trống của đêm, hỗn độn không thể định vị.

Sáng hôm sau đến phòng làm việc. Thấm lập tức phát hiện điều gì đó không ổn xuất hiện trong tôi vào buổi tối ngày hôm qua.

Cô ấy hỏi:

- Nguyên làm sao?

Tôi chỉ nhìn cô ấy và cười như một cách ngắn gọn nhất để đáp lại. Có lẽ đôi môi tôi khi ấy đang khô khốc. Tôi nhận ra điều đó trong ánh mắt ái ngại của Thấm.

Gần cuối giờ làm việc, Thấm nhắn tin Facebook cho tôi:

- Tối nay rảnh không. Đi chơi.

Tôi gửi lại cô ấy cái biểu tượng mặt cười tươi rói như một sự đồng tình của vô thức. Đúng là vô thức thật. Vì bây giờ, tôi hoàn toàn trống rỗng. Chỉ biết được duy nhất một điều rằng nếu trở về căn phòng một mình khi đêm xuống, tôi sẽ trống vắng đến tận bờ mắt.

Lúc ra về, Thấm ghé vào tai tôi:

- Dù thế nào thì cậu cũng vẫn có tớ bên cạnh. Nhớ điều ấy!

Câu nói đó làm tôi nhẹ nhõm đi đôi phần. Phải, tôi còn Thắm - như một thực tại ở bên cạnh. Dù trong lòng không biết được rằng Thắm hiểu tôi bao nhiêu phần trăm. Chỉ thấy rằng việc có một người để kêu ca cũng tốt cho những khoảng trống.

Khi Thắm đếm giúp tôi tới li rượu thứ mười cũng là lúc tôi uống vào người đủ lượng hơi men để say. Thắm cũng đang say. Tôi mơ hồ nghĩ thế.

Bữa tối, sau một hồi đi lang thang trên con xe tôi mới mua hai tháng trước, tôi đã rủ Thắm về phòng mình uống rượu. Đó là lúc tiềm thức tôi lại nồng nàn. Tôi sợ cái cảm giác trở về một mình vào thời khắc này. Huệ như con tàu ngược hướng, lao vun vút sang bờ ảo ảnh. Tôi tự hỏi lòng:

“Giữa tôi với Huệ là gì?”

Một câu hỏi muôn thuở. Mỗi lần hỏi, tâm trí lại tự đưa ra những câu trả lời khác nhau. Khoảnh khắc này tôi thấy mối quan hệ giữa tôi với Huệ chẳng là gì cả. Dư ảnh còn lại bỗng chốc đẩy thứ tình cảm này về mé của rẻ rúng, khi mà nó được xếp song song với thực tại Huệ đang có. Một người đàn ông đang ghé mái đầu vào mái đầu cô ấy. Tay anh ta vòng qua eo cô ấy. Người đàn ông đó đang trọn vẹn với màn đêm của Huệ. Còn tôi với Huệ chỉ là những xúc cảm nhẹ nhàng, đơn giản. Tôi thấy mình trong quá khứ như một kẻ ảo tưởng khi đã mặc nhiên tin rằng trong cơn mưa đêm có tiếng thì thầm của tâm hồn Huệ. Bây giờ, tôi hoàn toàn đủ điều kiện để yêu Huệ theo một hình thái khác với lúc xưa. Nhưng không kịp nữa. Tôi biết là không kịp nữa... cô ấy đã gọi điện thông báo có người yêu. Đó là lời chia tay gián tiếp sau những chuỗi ngày tình cảm chúng tôi đổ màu héo úa.

- Không phải buồn vì cô ấy đâu!

Đột nhiên, Thắm quay sang nói với tôi.

Từ phía sau, tôi cảm nhận được vòng tay thắm đang luồn dần rồi đan vào nhau để ôm vòng eo tôi. Hơi thở cô ấy phả bên tai tôi ấm và như có điện. “Em yêu anh...”.

Tim tôi không đập nhanh mà giãn ra từng nhịp. Có cảm giác như tê cứng lại. Hoặc có thể là đang buông trôi. Cái ấm áp bất chợt của da thịt làm mặt tôi nóng lên. Tôi quay lại phía sau, giữ chặt má Thắm mà hôn. Tôi ghì lấy cơ thể cô ấy như sợ chính Thắm sẽ tan chảy. Thắm hôn tôi nồng nhiệt, tay Thắm bám lấy hai bên bờ vai tôi bằng tất cả sức lực của người con gái đang say. Trong giây phút ấy, cả thế giới là vô nghĩa. Khoảng trống trong khoảnh khắc đã được lấp đầy một cách tròn vẹn.

Nhưng cho tới lúc mà những chiếc cúc áo cuối cùng trên người được chính Thắm cởi ra thì tôi đã đẩy Thắm ra và hét lên: “Chúng ta điên rồi!”

Trong sự mơ hồ của hơi men, tôi không nhìn rõ khuôn mặt Thắm đang hiện lên những cảm xúc gì. Chỉ thều thào: “Cậu đi đi!”

Tôi tỉnh dậy vào sáu giờ sáng như một thói quen. Thắm đã đi. Không biết cô ấy đi từ bao giờ. Chiếc bàn đặt ở giữa gian phòng được sắp xếp lại gọn gàng. Những bừa bộn dưới mặt sàn cũng được dọn sạch. Chỉ còn hương vị của đôi môi Thắm là vương lại, tìm tôi như đang se sắt theo cái lạnh của mùa xuân Hà Nội.

Ngoài cửa sổ, nắng bình minh hắt vào gian phòng. Trong ánh nắng ấy, một giọt nước mắt chợt lăn ra trên má. Tôi không cố cảm lòng, cứ để những giọt nước mắt tự nhiên rơi. Tôi nghĩ về chuyện xảy ra ngày hôm qua. Nếu như lúc đó, chúng tôi không dừng lại thì có lẽ điều tồi tệ sẽ xảy đến với chúng tôi. Tôi nghĩ chính Thắm cũng sẽ hối hận khi tỉnh dậy bên vòng tay tôi cùng những điều đã mất. Cái đó sẽ là một trải nghiệm tồi tệ cho cả hai chúng tôi. Tôi sợ mất luôn

cả cô gái vẫn hay ở bên tôi nghe tôi kêu ca. Sự tình cảm này nhen nhóm những lợi dụng, hồ nghi, ích kỉ.

Câu nói hôm qua của Thắm vẫn còn văng vẳng phả theo hơi ẩm chạy bên tai tôi. “Em yêu anh”. Tôi vội lục tìm điện thoại, gọi cho Thắm:

- Xin lỗi cậu!

- Cậu nghĩ mình có lỗi sao?

- Hôm qua, cả tớ với cậu đều không được tỉnh táo cho. Tớ xin lỗi.

- Chỉ có cậu mới không tỉnh táo. Cậu nghĩ bấy lâu nay, tớ bên cậu đơn giản chỉ với tư cách “người để kêu ca” thôi sao?

- ...

- Tớ biết chuyện về cậu và Huệ từ rất lâu rồi. Xin lỗi vì đã giấu. Hôm nay tớ nói thật với cậu như thế. Tớ thích cậu! Bây giờ thì cậu có thể quên chuyện hôm qua giữa tớ và cậu.

- ...

- Tớ yêu cậu! Yêu cả những phút “một mình” trong cậu. Cả cái khoảng trống được để lại từ người khác.

Nhưng cậu biết đấy, tình cảm không thể gượng ép.

Hạnh phúc không đến từ những vồ vập, phải không. Thời gian qua, tớ được ở bên và lắng nghe cậu, như thế là đủ rồi. Hạnh phúc vốn dĩ chẳng hề phức tạp và quá xa vời. Với tớ...

- THÔI ĐỦ RỒI. Đừng nói nữa.

Muôn vàn câu hỏi rồi bời lên trong tôi. Trong một giây, tất cả những cử chỉ của Thắm bất chợt lữ lượt kéo đến công phá tâm hồn tôi. Kết thúc cuộc trò chuyện, tôi đã gắt lên với cô ấy.

Trời mỗi lúc một sáng thêm. Tôi dùng bữa sáng. Sắp xếp vật dụng cần thiết vào chiếc cặp của mình chuẩn bị cho một ngày làm việc.

Tôi đến cơ quan. Vẫn gặp Thắm. Mọi thứ dường như chẳng có gì thay đổi. Chỉ có ánh mắt chúng tôi nhìn nhau là khác.

Buổi chiều hôm đó, tôi lại mua những tờ báo của cậu bé bán rong quen thuộc. Ngồi nhâm nhi cốc trà đá, vẫn thấy ngoài kia mưa đang bay. Khoảng trống Huệ để lại rõ ràng là đang dần thu hẹp. Hình dung về Huệ không tan đi hẳn mà đã dần chuyển sang hình thái khác, không còn là những tháp thỏm, còn cao nữa.

Có lẽ mọi chuyện giữa tôi với Huệ cũng đã kết thúc.

Tôi lại nghĩ tới Thắm với vị trí “người để kêu ca” - như một thói quen.

- Chúng tôi hết rồi. Mọi chuyện đã kết thúc! Có tin nhắn của Thắm đáp lại ngay:

- Không, mọi thứ mới chỉ đang bắt đầu. Cậu hãy nhớ lại những gì mình nhìn thấy nơi dòng người trong giờ tan tầm.

- Một mớ hỗn loạn vô định và lạc lõng.

- Vậy trong đám đông mỗi chiều chỉ có vô định và lạc lõng thôi sao? Thế thì tôi đã sai rồi! - Giọng Thắm lạc đi.

Tôi nhận ra điều gì đó bất ổn.

Tiềm thức chợt bật lên thành tiếng:

- Không! Cậu không sai.

- ...

- Trong đám đông ấy, có cả dáng hình thân quen của cậu!... Tôi muốn gặp cậu ngay bây giờ Thắm à!

P.s: Người ta có lẽ sẽ phải mất nhiều lần buông tay cho tới khi tìm được bến bờ cuối cùng. Vậy chúng ta còn lại gì, sau những niềm yêu tha thiết đã buông trôi. Sau những lần chơi với trong mối quan hệ đang rạn nứt và sau cả những lần cố gắng can đảm để bắt đầu lại? Nỗi đau ư? Không! Mất mát ư? Đừng nghĩ thế! Những điều tốt đẹp dành cho nhau vẫn sẽ luôn còn lại. Người cần ở lại sẽ dứt khoát không ra đi. Cuộc chia xa với Huệ để lại cho tôi một câu chuyện đẹp trong tiềm thức. Những điều tử tế Thắm tặng tôi và niềm trân trọng

tôi trả cho cô ấy khiến tôi can đảm đón nhận một tình cảm mới, trong một nhịp sống mới.

Đừng lo lắng, khi ta bình tâm đón nhận tất cả những vui buồn đang xảy đến, ngày hôm nay sẽ là một ngày hạnh phúc.

MỐI TÌNH ĐẦU THỨ HAI

“Chị tôi từng bảo: “Nếu một người đàn ông hỏi họ anh là mối tình thứ mấy của em, hãy cứ trả lời là số hai. Bởi nếu ở tuổi này rồi mà em nói họ là tình đầu, dù có thật đi chăng nữa thì nghe vẫn cứ “sao sao” ấy. Còn từ ba trở lên thì thật là...”

Trích: Tình đầu, tình cuối, những mối tình

Có người thấy, ngoài mối tình đầu tất cả đều là tình số hai.

Tôi lại thấy ở những mối tình thứ hai ấy dáng dấp của tình đầu.

Ai rồi cũng sẽ vì yêu mà đau buồn, mà sợ yêu để rồi cô đơn. Từ trong nỗi cô đơn, ai rồi cũng sẽ lại rung động, để bắt đầu quên nỗi buồn đau cũ, để bắt đầu lại những cảm giác xưa cũ, những cảm giác của tình đầu.

Tình yêu là những dở lỡ. Người ta dở lỡ khi bên nhau, dở lỡ khi xa nhau và dở lỡ ngay cả khi đã lấy nhau làm vợ chồng. Trên thế gian đầy những rắc rối ngày người ta đến với nhau vì một trong hai mục đích: Hoặc là để xa nhau, hoặc là để dần vật đời nhau. Khoảng cách là mặt ngữ của trái tim, khi tình yêu không còn khoảng cách nữa cũng là lúc tình yêu xuất hiện những ích kỉ, hoài nghi. Nhưng, khi yêu mấy ai biết mà giữ cho nhau khoảng cách.

Con người thường xa nhau khi họ bắt đầu quá gần nhau.

Con người thường dần vật nhau khi họ đã thuộc về nhau, khi họ đã lấy nhau rồi.

Thì việc họ yêu nhau giống như chuyện hai người dẫn nhau đi trong một màn sương mờ. Sương mờ cho người ta mộng mơ nhưng cũng làm người ta lạc lối. Họ yêu nhau nhiều hơn khi họ quên đi lí trí

của mình. Quên lí trí để thấy rằng chẳng ai đẹp hơn người yêu mình, người mình yêu. Quên lí trí để tưởng rằng thế gian này chỉ có một người con gái, để nâng niu những xúc cảm đôi khi là ngô nghê.

Trong tình yêu, sự trọn vẹn hay đến từ những dở dang. Và cái màn sương trắng hư ảo kia hóa ra lại là nơi thăng hoa cảm xúc. Tiếc thay, nơi chốn mộng mơ ấy hay dẫn người ta đến những đau buồn.

Vì yêu thật tâm là sẽ đau buồn nên càng lớn thì người ta càng bớt thật thà trong tình yêu. Tôi thì thấy cái sự trưởng thành mang hình hài toan tính kia còn đáng buồn hơn nỗi buồn bị người ta phụ tình. Vì sự phụ tình ấy cũng chỉ là cảm giác mà thôi chứ chẳng có nỗi buồn nào lớn hơn nỗi buồn của một người không còn biết yêu nữa. Mà kẻ không trao đi thì sẽ chẳng bao giờ được nhận lại. Những thứ họ bảo họ nhận được chỉ là những ngộ nhận nơi họ thôi. Khi con người thấy họ cần phải lớn lên, khi họ toan tính nhiều hơn, đó là lúc họ quên những xúc cảm của tình đầu.

Ai rồi cũng sẽ có một lần yêu, một lần quên, một lần bắt đầu lại những cảm giác xưa cũ. Kẻ quên tình đầu là kẻ có thể yêu, có thể quên nhưng chưa thể bắt đầu lại những cảm giác xưa cũ. Cơn mưa đi qua trái tim họ không còn là những thì thầm của màn đêm. Tia nắng ban mai không gọi trong lòng họ những mộng ước nữa. Tâm hồn họ nhạt nhòa và vô vị. Con người dĩ nhiên cần trưởng thành nhưng đâu cần trưởng thành nhạt nhòa như thế!

Đừng trưởng thành theo cách mà người ta quên đi tình đầu. Đôi khi dại khờ không phải là dại khờ đâu. Toan tính hoàn toàn không phải là công cụ hữu ích mà thượng đế ban tặng cho những yêu thương. Bởi vì bản chất của toan tính đã không phải là yêu thương. Khi con người nhủ lòng phải nhớ những tính toán cũng là lúc họ quên đi những lần đầu. Khi họ không muốn vấp ngã, họ vấp ngã ngay từ phút đầu. Mỗi tình đầu luôn là mối tình đáng ghi nhớ.

Nếu những mối tình đến sau tình đầu nên được gọi là mối tình

thứ hai thì tôi nghĩ ta nên đến với tất cả những mối tình thứ hai với những xúc cảm như của tình đầu. Để trọn vẹn trong cảm xúc, hãy yêu như tình đầu.

Tôi mong nắng chiều sẽ gợn tâm hồn những người đang yêu những chơi vơi như lần đầu.

Tôi mong cơn mưa nhạt nhòa của cách xa trong quá khứ sẽ đọng lại để gọi nắng về làm hồn ta ấm áp, để rồi đón những cơn mưa mới mang lời thì thầm của nhớ thương.

Tôi mong người ta sẽ không phải tìm và phụ thuộc nhiều vào những cảm xúc bản năng nữa, họ còn có tâm hồn cơ mà. Tôi từng chứng kiến tâm hồn mình chết đi. Tôi từng chứng kiến và nghe thấy nhiều tâm hồn khác chết đi. Nhưng tôi tin cuộc sống không để cho ai đau buồn mãi.

Mối tình đầu thứ hai. Đó là khi ta bắt đầu những cảm giác xưa cũ nơi những tâm hồn mới. Ta bắt đầu những niềm tin từ trong muôn vàn dở lỡ. Mối tình đầu thứ hai là lúc ta hiểu rằng, tình yêu trước hết phải là tình yêu đã.

Ai rồi cũng sẽ một lần yêu, một lần quên, một lần bắt đầu lại những cảm xúc xưa cũ. Và tôi mong cơn mưa sẽ mãi chẳng đọng lại thành những nỗi buồn rơi rớt trong đêm...

HẠNH PHÚC HIỆN TẠI

Ngày tháng đó, tôi mãi loay quanh với câu hỏi: Khỏi có phải yên bình trong tôi không? Có yên bình nào đọng lại trong con người ta chỉ toàn tổn thương và mất mát như thế? Như hình dung Khỏi đọng lại trong tôi giữa những ngày hạnh phúc dần trôi sang miền dĩ vãng. Vậy mà tôi vẫn cứ yêu cậu ấy.

Vậy thì mục đích của những người đang yêu đâu phải là để kiếm tìm hạnh phúc. Chân thành yêu là khi con người ta biết trước sẽ có những khổ đau nhưng vẫn buông trôi theo quán tính của cơn say. Dẫu biết mình sai. Dẫu biết tất cả rồi sẽ lỡ làng. Đừng trách những

người đang trong cơn yêu là “cổ chấp”. Cũng đừng hỏi tại sao họ ngốc nghếch như thế. Bởi vì mọi quán tính, niềm tin và niềm thương đều cần thời gian để bắt đầu.

Mọi sự chia li đều cần có thời gian để dịu lại.

Bây giờ thì chưa.

Bởi vì gió mùa đang về. Tôi còn cào nhớ. Những ngọt ngào xưa cũ ồn ào trong tiếng mưa, ngân nga khúc hát lành lạnh. Có âm thanh nào đó cuộn lên trong tôi. Khỏi bây giờ thật giống với một cơn mưa rơi giữa thực tại. Thoáng hiện để rồi thấm vào lòng đất rất nhanh. Mất hút chẳng thể nào tìm kiếm. Và còn lại tôi với những dư vị của mưa vì nỗi nhớ cũ mà trở nên hoang hoải. Cảm giác ấy dễ khiến con người ta tủi thân bật khóc.

Doãn hỏi tôi:

“Phương cứ mãi nghĩ về một người không còn tồn tại như thế có một không?”.

Tôi chỉ trả lời như một đứa thất thần:

- Một gì hả cậu.

Những lúc thế này, Doãn thường im lặng. Có rất nhiều thấu hiểu và bao dung hàm chứa trong cái tĩnh tại của Doãn. Cậu ấy là người duy nhất có thể ngồi rất lâu để nghe tôi kể những mẩu chuyện vu vơ về một con người đã xa mà chẳng chút phàn nàn. Nhưng bạn biết đấy, cái yên ổn trong khoảnh khắc thực tại chưa khi nào có thể khóa lấp cho hết những trống vắng sản sinh từ phần kí ức đã từng là hạnh phúc.

Khải của quá khứ là người mà tôi gọi với cái tên: “Người thương.” Người thương hay người yêu cũng thế. Kí ức yên bình về Khải gắn liền với những ngày đầu tôi đặt chân tới đất Hà Nội để theo đuổi ước mơ của mình. Tôi muốn làm một người họa sĩ.

Không đơn thuần là một người thích vẽ, họa sĩ là người đủ nhiệt thành cũng như nỗ lực để đặt nhịp sống của mình vào những gam

màu, những bức tranh. Sự khác biệt đó giống như là sự khác biệt giữa “ý thích” và “ý muốn” vậy. Thích đơn thuần là thấy hay còn “muốn” là khi trong lòng tồn tại nhiều khao khát, cũng có khi là những động lực thôi thúc đến cháy lòng nữa.

Tôi gặp Khải tại một phòng tranh nhỏ trên con hẻm K. thuộc đường Nguyễn Thái Học. Ở đó, tôi đã kể cho anh nghe về sự kì diệu của những gam màu, về những điều thôi thúc bên trong một con người đang cầm cọ.

Tôi nói với Khải về sắc vàng ấm áp của mặt trời, tình yêu, hạnh phúc trong những bông hướng dương Van Gogh đã vẽ. Kể về muôn vàn bí ẩn đằng sau những bức tranh đắt giá hàng đầu của Picasso. Rằng cái đẹp của một bức tranh đôi khi chẳng thấy được bằng mắt mà cần sự cảm nhận sâu lắng, một bức tranh đẹp cũng phát ra những âm thanh riêng, bản thân một tác phẩm hội họa đã hàm chứa cả một thế giới trong đó.

- Nhiều khi người ta chẳng hiểu Picasso vẽ gì, thế nhưng mỗi cảm nhận có được đều có thể gây nên sự kinh ngạc.

Tôi kết luận.

Ẩn sau những trạng thái mỏng manh và cuốn hút luôn là những sự thật chẳng thể nói lên thành lời, chẳng thể nhìn thấy bằng đôi mắt. Chân lí ấy ai cũng hiểu thôi. Nhưng phần lớn mọi người vẫn hay quên những gì mình đã hiểu.

Khải mỉm cười nhìn tôi. Cậu ấy nói tôi không đơn thuần là một nhân viên trông phòng tranh. Nghe câu nói ấy, tôi có cảm giác như mình vừa gặp được một vị cứu tinh. Là Khải, không ai khác. Người nhận ra những giọt trong trẻo tồn tại nơi tôi giữa sa mạc cạn khô của sự nhàm chán.

Khoảnh khắc đó, tôi đã thầm nghĩ tới chuyện:

“Có nên san sẻ những bông bột, những niềm yêu của mình cho người đàn ông này không?”

Đó là một suy nghĩ thật buồn cười. Khi mà tôi với Khải mới chỉ gặp nhau được ít phút. Nhưng may thay, tôi vẫn còn rất trẻ để tin vào những việc buồn cười như thế.

Tôi tặng Khải bức tranh sơn dầu mà tôi đã vẽ về chân dung của cậu ấy. Tôi muốn đôi mắt Khải là biển xanh, muốn không gian xung quanh Khải là ấm áp của lửa và đường như Khải hiểu ý muốn đó của tôi.

- Tớ có đẹp thế này không? - Khải hỏi tôi, ánh mắt Khải ngờ vực.
- Có chứ. Cậu còn đẹp hơn nữa.
- Tớ biết. Những cảm xúc mới mẻ luôn làm con người ta ngộ nhận về nhau!
- Vậy nghĩa là cậu đã ngộ nhận về tớ trước.
- Không phải thế! Tớ không có ý đó.
- Vậy thì cậu cũng hãy cứ tin đi, rằng bức tranh này là vẽ về cậu, cho riêng cậu.
- Tớ có thấy.

Chiều lao xao buồn. Đâu đó cuối chân trời, những vàng hồng đang tranh chỗ với nền xanh. Tôi với Khải cùng nhau ngồi bên ô cửa sổ, xa xăm nhìn theo những tia nắng cuối ngày. Chúng tôi ngồi đó, trong không gian của những bản tình ca nhẹ nhàng cất lên từ chiếc Radio đã cũ, thì thoảng nói với nhau một vài câu đứt đoạn nhưng hàm chứa bên trong là sự yên bình của những kẻ đã thỏa hiệp lòng nhau.

Khi những ánh đèn xiên xẹo từ trên cao bắt đầu hắt xuống Khải đã dịu dàng ôm lấy tôi. Bỏ mặc ý thức về thời gian cũng như không gian. Tình cảm của chúng tôi đang trôi trải về dải đất của những xúc cảm hạnh phúc.

Và tôi bất chợt nghĩ: “Làm sao chúng ta cứ phải kiếm tìm. Tình yêu bắt đầu ngay trong chính khoảnh khắc mà con người ta đành

lòng bỏ quên thế giới để yên bình trong vòng tay nhau.” Dĩ nhiên, mọi thứ đều có lí do. Ở bên Khải, tôi thấy cái phần con người thực nhất của mình được trân trọng, những nét vẽ, những ý niệm mang nhiều say mê. Và những tháng ngày lạc lõng cũng vì thế mà dịu đi rất nhiều.

Có Khải, tôi không còn phải đắn đo về cái vội vã của phố chiều. Không phải suy nghĩ nhiều về những ánh mắt nhìn mình khang khác. Tôi không phải dùng tâm trí nơi những điều bản thân chưa làm được hay những thiếu sót của tính cách nữa.

Có Khải, tôi nghĩ về ngày mai. Tôi yên bình vừa đủ để tạm quên những điều chưa tròn vẹn của tuổi trẻ, để tự nhiên mà sống với cái phần hăng hái vốn dĩ của bản thân.

Cho đến khi trái tim tôi nhận ra mình không thể thiếu một người thì cũng là ngày mà Khải ra đi vội vã như chưa từng xuất hiện.

- Đó không phải là niềm đau mà cuộc sống cố tình reo rắc lên bước đường của những người trẻ. Nó đơn thuần chỉ là mệnh lệnh của cuộc sống về sự trưởng thành và sự tự chủ.

Doãn nhận xét sự ra đi của Khải là như thế và tôi cũng bằng lòng với suy nghĩ đó.

Nhưng mà, tự chủ có bao giờ là đáng không khi mà ở trong sự tự chủ, những mối liên kết tưởng như bền vững bỗng chốc tan ra. Đứng trước những ngã rẽ con người ta đôi khi chỉ cần cất tiếng ới gọi, chỉ cần cố níu cố giữ bàn tay của người mà mình thương, chẳng màng tới những hụt hẫng và buồn bã mà người ấy có thể đem trả cho mình.

Tôi thấy người ta nói: “Người trẻ ngày càng thông minh hơn và hạnh phúc thì mỗi ngày một ít đi.” Điều đó có nghĩa là: “Những người trẻ đang coi những giả dối và toan tính là một thứ bản năng thiết yếu, thậm chí đại diện cho trí tuệ.”

Ừ, vậy thì phải ngốc đi một chút, để hạnh phúc hơn. Phải ngốc để biết trao nhau những bông bột. Để yêu thương trở nên đơn giản và thực chất hơn.

Cứ ngốc nghếch một chút đi. Để tin vào những hạnh phúc thuộc về xưa cũ.

Một ngày, tôi với Doãn vô tình gặp lại Khải trong một quán cafe nhạc nhẹ gần trung tâm thành phố. Tiếng nhạc cất lên từ những ngón tay của người chơi đàn hôm đó cứ như thể vọng lại từ tiếng Radio của nhiều năm về trước. Ngày hôm ấy, Khải đi cùng một người rất mới. Những cử chỉ họ trao nhau rất thân mật, quan hệ của họ rõ ràng là không giống với quan hệ của tôi và Doãn. Họ là người yêu, người thương - như chính tôi với Khải đã từng.

Tôi cố tình chào Khải để nhắc nhở nỗi đau mang hương vị hạnh phúc.

Khải bảo tôi:

- Người yêu mới cậu có vẻ khá điềm đạm và hiền lành.

Khi đó, Doãn đang ngồi ở dãy ghế bên tay phải cách đó chừng mười mét. Bây giờ, Khải dường như không còn đủ nhạy cảm để nhận ra tôi trong những quan hệ bình thường nhất. Khải đã khác.

Tôi bất chợt nhận ra mình cũng đã khác. Bình thản hơn trước đôi mắt đại dương của một người.

Không màng suy nghĩ tới chuyện: “Biển hôm nay có nổi bão không?”

Dẫu rằng tôi với Khải vẫn nhận ra nhau đó thôi.

Quay về bên người con gái của mình, Khải nói với tôi lời cuối:

- Dẫu gì chúng ta cũng phải sống cho hiện tại. Rồi Khải quay đi.

Tôi nhận ra mình đã quên mất không hỏi Khải rằng cậu có hạnh phúc không? Hỏi như thế có vô duyên không? Khi trót rời khỏi nhau, liệu người ta có thể quan tâm nhau lần nữa, trong những yên ổn của hôm nay?

Tôi không màng dẫn đo nữa, vì ở đây ghế bên kia có Doãn đang đợi.

Phải rồi. Ai cũng có một quá khứ nhiều khi là khó quên. Nhưng việc cần thiết là phải sống cho hiện tại.

BƯỚC VÀO THẾ GIỚI CỦA NHAU

Ở tuổi trẻ nồng nhiệt tâm hồn chúng mình đôi khi đã đi qua những đổ vỡ, mình từng hoang mang khi nghĩ tới việc bắt đầu lại cảm giác yêu thương nơi một người mới. Khó lắm để ta có thể yêu, có thể đánh rơi những dịu dàng vào trong bóng tối nhưng lại ngại việc xác lập một mối quan hệ.

Đôi chân giẫm lên những mảnh vỡ kí ức để đến bên nhau, có chắc rằng chuyện mới sẽ không tiếp tục hóa thành những mảnh vỡ?

Và vô tình, ta cứ sống như những kẻ nửa vời giữa nhau. Nửa vời trong lồng ngực của con tim, trong bối rối của lòng và trong những bờ ngõ của muôn bài ca mới mẻ.

Rồi em đến. Đánh thức giấc mộng mùa xuân đã ngủ vùi trong tôi.

Em nói tôi phải giữ gìn sức khỏe, nói tôi nghe về những cơn mưa ngày cũ đã chẳng còn vẹn nguyên mùi tươi mát.

Và như thế, mình bước vào thế giới của nhau.

Tình cảm có khi chỉ đơn giản như vậy thôi. Một câu quan tâm đặt vào đúng khoảnh khắc mà tâm hồn lạc lõng. Một cái nhích để tiến gần lại nhau và mở lòng. Để cả hai lặng mà nghe những cảm xúc về nhau. Để ôm ấp vào đêm một nỗi nhớ.

Chợt nhận ra, hai đứa mình đã cô đơn quá lâu rồi. Có những đêm tôi ước mình có thể ôm ai đó mà khóc.

Tuổi hai mươi, lòng người chất chứa nhiều nông nổi. Độ tuổi đó, người ta không thể tròn vẹn mà khúc hát đường xa thì cứ thúc giục người ta tiến lên. Tiến lên bằng niềm tin son trẻ.

Hai mươi tuổi, tôi thích nói “kệ” với những gì mình chưa thể thực hiện ngay được. Dĩ nhiên là vẫn quan tâm đến nó. Nhưng tôi còn

những mối quan tâm khác, cuốn hút hơn. Và cuộc sống thì luôn phải chọn lựa. Thế nên, người ta sống được, bình yên được phần nhiều là do biết cách buông và nắm. Phải đủ đại khờ để tin vào những gì mình nắm lấy. Cần phải biết yêu những thứ trong tầm tay để nâng niu thế giới nhỏ của bản thân, phải sống vì mình hơn là sống vì niềm tin của người khác. Bởi lẽ, người chịu trách nhiệm về bản thân ta nhiều nhất chính là bản thân ta.

Nhiều đêm, những điều chưa làm được thì nhau ùa về. Cảm xúc thả theo mưa. Không ít lần nước mắt định rơi. Những lúc như thế, chỉ cần một cái ôm thôi là đủ.

Thế giới của em cũng vậy. Đi qua những yêu thương ngày cũ, trong em còn lại khoảng trống.

Em giấu cơn mưa ngày cũ trong đôi mắt ướt. Tôi ngồi lại, lòng bỗng chốc lớn lên.

Ngồi lại gần nhau, ta bé lại để say nhau bằng bờ ngõ của lòng. Nắm lấy đôi tay, ta bỗng chốc lớn lên để đủ kiên nhẫn, dịu dàng, bao dung cho một tính cách khác. Những giấc mơ đêm hoang mang thôi ùa về. Mọi lo toan tất bật trong một nụ cười nồng ấm.

Trên đầu ngón tay, những thương nhớ lang thang. Cảm thấy một con người, một trái tim, một cá tính đang hiện hữu. Thế giới nhỏ của em nối lại với thế giới nơi tôi qua những ngón tay này.

Chúng ta sẽ vì yêu mà buồn, vì buồn mà sợ yêu. Để rồi, trong nỗi sợ hãi ta tin rằng hạnh phúc không tồn tại. Cho đến khi ta gặp một người. Chạm ngón tay vào thế giới của nhau. Tình cờ nhìn nhau với đôi mắt bao dung. Khẽ nở một nụ cười. Khoảnh khắc ấy, mọi hồi ức khổ đau sẽ thôi ám ảnh và dường như chẳng còn ý nghĩa nữa. Ta lại mở lòng, bước vào thế giới của nhau.

Gặp được nhau là một cái duyên và chúng ta nên vui vì điều ấy. Nếu như những nỗi đau cũ luôn để lại trong ta khoảng trống thì chính những niềm vui mới sẽ lấp đầy trống vắng đó trong ta, như ai

đó từng nói:

“Sự mất mát khiến chúng ta trống rỗng - nhưng hãy học cách không để sự đau khổ đóng lại nơi trái tim và tâm hồn mình”. Dưới đáy u sầu, dường như điều đó là không thể - nhưng những niềm vui mới đang chờ đợi để lấp đầy khoảng trống.

Khi duyên may đến, hãy cứ mở lòng, để bước vào thế giới của nhau!

CHUYỆN VỀ MƯA SAO BĂNG

Ban công mùa đông không có sao. Hôm nay không mưa nhưng thêm hè thì đang ướt. Là vì sương trên mái tôn kết lại và rơi xuống.

Nhớ lúc trước Vân từng nói với tôi rằng em cũng thi thoảng thức đêm. Nhưng Vân chỉ thích những đêm mùa hè trời khô và trong. Vào những đêm như thế, tầm mắt chúng ta mới có thể vượt qua hư ảo tầng không của bóng tối để phát hiện ra những vì sao phía cuối trời, vẫn yên vị nơi đó.

Có lần khi vừa tan phòng trà, Vân hỏi tôi:

- Anh có tin vào câu chuyện về mưa sao băng không?

Tôi vừa dắt xe vừa quay sang hỏi lại em:

- Câu chuyện và chàng trai nguyện thế chỗ cho ngôi sao sáng nhất trong bảy ngôi sao băng trên Thiên hà, để mong lấy lại sự sống cho người mình yêu?

- Đúng rồi, là nó!

Tôi bảo không. Nhưng dấu sao thì những câu chuyện lãng mạn từ truyền thuyết vẫn luôn ẩn chứa một ý niệm sâu sắc về cuộc sống thực tại. Như chàng trai trong truyền thuyết sao băng, anh ấy đã vì tình yêu của mình mà vượt mọi khó khăn để hái được vì sao sáng nhất nhưng lại không thể vượt qua nỗi sợ nóng vội của mình mà ném ngôi sao xuống trái đất khi thời gian chưa đến. Và cô gái không sống lại được còn chàng trai thì phải ở lại thế chỗ cho ngôi sao mà mình đã ném, rồi tự chàng mờ đi. Là vì mọi thứ đều xuất phát từ con

tim và niềm thương. Cả nhiệt huyết kiếm tìm những vì sao cho đến sự nôn nóng vội vàng để lỡ mất cơ hội làm cho người mình yêu sống lại. Là vì sau những lỡ làng, sau một lần chết đi, con người ta chẳng thể nào mà trọn vẹn hoặc sống lại được.

Đó là những gì diễn ra trong khoảng thời gian mà tôi với Vân bắt đầu thân.

Còn bây giờ, tôi không thể đoán định được rằng trong Vân liệu còn tin vào câu chuyện mưa sao băng như trước. Và đôi lúc nhớ da diết tiếng nói dịu dàng của em, tôi lại tự hỏi lòng rằng: “Bản thân tôi liệu có phải là một ngôi sao mờ nhạt, bông bột và ngốc nghếch không?”

Đúng thật. Tôi vẫn còn thương Vân, sau bao nhiêu giận hờn và chán nản.

Tôi còn nhớ rất rõ cái cảm giác lúc Lãm nói với tôi rằng Vân đã có thai với Nguyên. Tôi đưa thêm cho Lãm một ít tiền, bảo thêm vào mang Vân đi khám rồi nếu như buộc phải bỏ thì bỏ đi. Rồi sau dạo ấy, tôi, Lãm và Vân không bao giờ đi chung cùng nhau nữa. Bản thân tôi và Vân thì chẳng ai nói với ai được lời nào. Có quá nhiều che đậy, giả dối sản sinh ra từ những ánh mắt nhìn nhau, làm sao tôi với Vân có thể trải lòng cho hết!

Im lặng như thế, nhưng một tháng là quá ngắn để tôi có thể khẳng định rằng mình có thể nói tiếng “không cần” trước Vân. Giấc mơ chẳng đuổi, có khi nào quay về sau bao nhiêu hờ hững không?

Có một điều tôi biết, rằng con người ta sẽ chẳng bao giờ quên được nhau trong những khổ đau được ghi dấu sau cảm giác yêu thương. Khó khăn hơn, khi trong những trách móc vẫn còn vương lại chút thấu hiểu.

Tôi vẫn hay nghĩ về Vân.

Vân sẽ như thế nào, khi cả tôi và Nguyên cùng rời em mà đi? Có

lễ chặng đường phía trước Vân sẽ gói thêm một chút vụn vỡ. Tôi biết, Vân luôn tỏ ra kiêu hãnh và độc lập, nhưng sâu bên trong, em vẫn luôn cần một điểm tựa. Thậm chí em cần điều đó hơn những cô nàng yếu đuối. Mà điểm tựa đôi khi chỉ là vài câu mắng yêu, hay sự tĩnh lặng, thấu hiểu.

Lãm bảo rằng tôi vẫn còn yêu Vân nhiều lắm.

Tôi không cố giải thích. Vì cậu ấy nói đúng. Châm xong hai điều thuốc và hít một hơi thật sâu, tôi quay sang phía Lãm và bảo:

- Yêu cho lắm, nhưng cuối cùng cũng chỉ một lần lỡ làng là sẽ chẳng sao tìm thấy nhau nữa. Hoặc có thể, ngay từ đầu Vân không yêu tôi.

Lãm vỗ nhẹ vai tôi, khẽ nói:

- Có thể.

Tôi mơ hồ nghĩ về những phút giây bông bột nhất của cảm xúc. Hình như có lần Vân nói tôi là người duy nhất thấu hiểu cô ấy, nói rằng cô ấy thích kiểu đàn ông như tôi. Lục tìm trong kí ức, tôi nhớ mình còn lưu lại những dịu dàng và chở che mình từng có, trong cảm giác về Vân.

Vân gai góc còn tôi thì tử tế quá mức - theo nhìn nhận của mọi người xung quanh. Nhưng trước tôi, Vân chịu mở lòng. Và tôi nhìn ra những trẻo bên trong con người Vân. Tất cả đều tình cờ. Một mối quan hệ tốt đôi khi chỉ đơn giản là khi hai con người hiểu và trân trọng những gì tồn tại nơi đối phương. Nếu họ có khác nhau một chút thì đó sẽ là điều tuyệt vời cho niềm tin về giá trị của bản thân từng người. Tôi tin rằng mình có thể dung nạp thế giới của Vân, với tất cả những lỡ làng mà em đã trải qua. Tin mình có thể thấu về bề ngoài bất cần mà em giương lên với thế giới. Tôi hiểu, khi em không giải thích cũng đồng nghĩa với lúc mà em tin rằng câu chuyện của mình không phải là thứ cần phải nói trước đám đông. Người cần hiểu khắc hiểu. Tôi vẫn nhớ, Vân là cô gái của những

gam màu tối, màu của đêm, của tĩnh lặng và những ngôi sao xa mờ.

Vân nói tôi nghe rằng dạo này bố em ít về nhà hơn. Nếu có về, bố không lẫn ra ngủ như dạo trước mà chửi bới rất nhiều. Mà đó là lời của rượu. Của những lỗi lầm dật từ tấm thảm dĩ vãng. Bố Vân có tính hay ghen, nghe em kể, một lần đọc được tin nhắn của mẹ với cấp trên, bố đã vẽ ra chuyện để ghen. Thực ra bố Vân tìm đến rượu trước, có lẽ ông cảm thấy không vui. Rồi say, về nhà và xô xát với mẹ.

Hay là còn điều gì đang âm thầm diễn ra trong thế giới của người lớn mà Vân không thể biết hoặc chỉ có thể phỏng đoán qua muôn vàn lời đồn đoán hoặc những cái nhìn.

Đừng dạy những con người trót “sai lầm” cách để sống tử tế. Việc làm đó chẳng khác gì hành động lấy cái sai, cái lỗi và cái khổ của người khác để vuốt ve cái tốt đẹp của bản thân mình. Ta chẳng giúp gì được cho họ qua những “lời khuyên” như thế cả. Ta nào có hiểu họ. Điều đầu tiên và đôi khi là duy nhất có thể làm đó chính là cố mà nghĩ xem vì sao họ lại làm như thế. Hoặc nếu không thể thì hãy kệ họ đi.

Người trưởng thành không cần được dạy dỗ. Họ cần chút đồng điệu và đôi khi nghe người khác từ góc độ của sự đồng điệu. Hoặc nếu không thể hiểu, hãy để cho họ yên thân.

Nhưng đời không như thế. Những mâu thuẫn trong gia đình Vân lớn dần sau một vài hồ nghi, cãi vã. Tìm đến rượu, từ bao giờ bố Vân đã được coi là một con người bảo thủ cố chấp và có thể là độc ác.

Tôi từng hỏi Vân rằng “em có hay muốn được về nhà không”, và còn nhớ câu trả lời của Vân, em bảo: “Có, nhưng em về chỉ để khóc thôi!”.

Và Vân tìm cách để vượt qua những chán nản. Em biết uống rượu và hút thuốc. Em yêu nhiều và bản năng hơn trong chuyện tình

cảm. Mọi người bảo Vân thực dụng lắm nhưng tôi tin, Vân còn tin vào những câu chuyện cổ tích. Nhưng chỉ niềm tin đó nhập vào thực tế một cách không mấy duy lí. Vân mong có ai đó chờ đợi mình. Không cần phải thế chỗ cho ngôi sao băng sáng nhất mà chỉ cần dõi theo em, khẽ gật đầu và mỉm cười.

Còn tôi thì nhìn thấy Vân trong giọng hát của em. Tôi thích cách em thả hồn mình vào những nốt nhạc trong lúc tôi ngồi lẫn vào đám đông bên dưới, ồn ào tiếng hò reo. Tôi nhiều khi ước bản thân mình sẽ là người mà Vân mong. Tôi sẽ hạnh phúc về điều ấy.

Nhưng rồi chính Vân đã dối lừa.

Lãm vẫn luôn khuyên tôi đừng suy nghĩ nhiều quá. Bản thân Vân có những nhu cầu khác nhau. Mà trong hoang mang, chẳng mấy ai biết đâu là nơi neo đậu. Lãm nói rằng, mọi thứ là do duyên số cả đấy, cậu ta bảo hi vọng rằng cả ba chúng tôi vẫn xem nhau là bạn, như lúc trước.

Còn tôi, cho đến hôm nay vẫn cứ ngỡ ngàng không hiểu rằng Vân đã quen Nguyên từ bao giờ. Và tại sao chính Vân lại đánh đổi những đồng điệu nơi tôi và cô ấy lấy những cuộc vui chóng vánh.

Hoặc là cô ấy nghĩ rằng Nguyên tốt hơn.

Tôi đã từng khóc vì thương Vân, khi mà Nguyên buông cánh tay. Rồi cứ lặng lẽ dõi theo, dấu biết mọi thứ không bao giờ trở về như cũ được nữa.

Một hôm, Vân gọi điện nói muốn gặp tôi.

Tôi nhận lời. Ngày hôm đó, Vân rất xinh như cô gái có chất giọng ngọt ngào chuyên hát những bản nhạc trữ tình mà tôi vẫn biết. Tôi nhìn Vân, vẫn với những nghĩ suy cũ kĩ chưa hề thay đổi.

- Em còn tin vào truyền thuyết về mưa sao băng không?

Tôi hỏi.

- Đó là một câu chuyện lãng mạn. Nhưng thật ý nghĩa.

Vân nói. Và em thêm ngay: "Hôm nay em đến đây là để xin lỗi

anh!”.

- Nhưng tại sao lại xin lỗi.

Tôi nhìn Vân, nâng li cafe lên nhấp một ngụm.

- Không biết nữa. Em xin lỗi, vì tất cả những gì đã qua. Thực ra chưa bao giờ em xứng đáng với tình yêu của anh dành cho em cả.

- Em đừng nói thế. - Tôi bảo.

Rồi Vân nói rằng em muốn rời hẳn Hà Nội, thành phố nơi chúng tôi đang sống, ngay trưa mai thôi. Tôi hỏi Vân rằng em định đi đâu thì em trả lời, em muốn đi tìm một điều gì đó mới mẻ hơn, hoặc một nơi nào đó có thể bắt đầu lại chẳng hạn.

Sau cùng, Vân dặn tôi:

- Không biết bây giờ anh ghét bỏ hay là có còn chút gì về em không. Nhưng mà, sau này cứ quên em đi. Bởi vì mọi thứ chưa khi nào trọn vẹn. Và thời gian qua em chưa khi nào làm anh cảm thấy vui cả.

Sâu trong ánh mắt em là một lời cầu chúc dành cho tôi, về hạnh phúc.

Tôi giả vờ cười nhạt. Nắng chiều khô khốc. Tôi biết cảm giác này. Hình như tôi sắp mất Vân, chẳng thể níu. Tôi sắp mất đi một người mà mình chưa bao giờ có, sau bao nhiêu yêu thương, thù hận. Sau tất cả những hi vọng cùng nhỡ nhàng.

Tối đó tôi gọi Lãm sang nhà uống cùng.

Tôi bảo cậu ta rằng ngày mai Vân đi. Lãm gật đầu:

- Vân có nói với tôi.

- Lần này có lẽ sẽ không về nữa. Bắt đầu lại một chặng đường mới mẻ, cái đó cũng tốt có phải không?

- Thực ra cũng không tốt lắm. Ai rồi cũng mang theo những cũ kĩ từ quá khứ vào trong tâm hồn. Càng rũ bỏ càng cô đơn và lạc lõng mà thôi.

Như hiểu ý Lãm, tôi hỏi:

- Tôi phải làm gì?

- Nếu còn tình cảm, ông nên giữ Vân lại!

Giữ nhau lại, sau bao lừa dối. Giữ nhau lại, nơi những yêu thương còn chưa nói hết. Điều ấy mang ý nghĩa gì?

Gần trưa. Tôi thấy bóng Vân từ phía sau. Tôi chạy đến và ôm:

- Đừng đi.

Đó là bến xe Mỹ Đình. Vân định bắt xe ra Nội Bài.

- Em đang định ra xe. Còn 15 phút nữa là chuyến bay cuối cùng vào Sài Gòn cất cánh.

Tôi hỏi:

- Em đứng đây lâu chưa?

Vân không trả lời. Em quay lại, gục đầu vào tôi. Hình như Vân khóc. Hóa ra Vân đã đứng đây đợi tôi từ rất lâu. Mặc kệ việc có thể tôi sẽ không đến. Ừ, nếu tôi không đến thì Vân sẽ tiếp tục hành trình của mình.

Tôi bảo Vân:

- Ở lại Hà Nội nhé.

Bàn tay tôi, những ngón tay khẽ đan vào những ngón tay em.

Tôi bất giác nghĩ đến câu chuyện về mưa sao băng. Đầu đó trên nền trời có một ngôi sao mờ nhạt đứng cạnh sáu ngôi sao còn lại. Mờ nhạt vì những tình yêu đang cháy.

Tôi muốn kể cho Vân lắm, rằng bầu trời không chỉ đẹp vào những đêm mùa đông đầu. Bởi vì ngay cả khi chúng ta không nhìn thấy những vì sao thì chúng vẫn yên vị ở đó. Một người thật sự thương sẽ luôn cho ta một nơi chốn để về, sẽ còn chờ đợi ta. Hôm nay Vân chờ cho dù tôi không đến. Hôm nay, tôi tìm Vân sau bao im lặng lẻ làng.

Và quan trọng hơn, tôi không trông chờ ai đó sẽ thấu hiểu và sẻ chia cùng Vân. Bởi vì tôi sẽ làm điều ấy. Cả hai chúng tôi sẽ không đi lạc nữa, mặc kệ tất cả hạnh phúc lẫn khổ đau.

BONG BÓNG BẢY MÀU

Nhi rót sữa từ chiếc chén nhỏ vào li cafe nâu nóng của tôi, khuấy đều và bảo:

- Cậu không nên nhớ mãi một người như thế! Tôi vẫn trả lời Nhi bằng một câu cũ:

- Kệ tớ. Điều ấy vô hại!

Tôi cầm chiếc thìa nhỏ mà Nhi đưa, vừa tiếp tục khuấy, vừa nhìn ra phía cửa hứng nắng và trầm ngâm:

- Diễm vốn dĩ là người con gái tốt. Với lại, tớ không cần Diễm đáp trả, chuyện tình cảm đôi khi sẽ như thế!

- Sao cậu không đưa tay ra giành lấy điều mà mình trân trọng? Tình yêu là không nhường nhịn. Cậu càng không nên ngồi một chỗ mà cầu chúc cho một người hạnh phúc? Cậu là đồ hèn!

Tôi cười trừ. Tay phải, tôi vuốt vuốt màn hình điện thoại lật từng tấm ảnh cũ kĩ. Tôi lại lật tìm, những tấm ảnh tôi với Diễm chụp lại những lần hai đứa đi chơi chung. Nhớ ra, có lúc tôi từng nghĩ rằng Diễm sẽ là người cứu tinh cái thế giới của tôi. Diễm hiểu tôi trong từng cử chỉ nhỏ, miễn trọng những điều tôi nghĩ và luôn động viên ta hướng về phía trước. Thời gian ấy, Diễm là người duy nhất mà tôi muốn gọi những lúc cảm thấy không ổn.

Theo sự tịnh tiến của tuổi tác và thời đại, thế giới vội vã và phức tạp dần. Sâu trong lòng một thế giới phức tạp là những con người đang ngụp lặn. Họ nhiều lúc mong mọi thứ được đơn giản hóa đi. Họ nói “kệ” trước những tiếc nuối không trong tầm tay, người ta muốn tựa vai nhau những đêm buồn, muốn gọi và nghe giọng nói của nhau. Và tôi luôn nghĩ, Diễm chính là phước phận mà tôi may mắn có được trong cuộc sống này.

Tôi quay màn hình điện thoại về phía Nhi và hỏi cô ấy.

- Đẹp không?

Đó là tấm hình tôi chụp cho Diễm khi cả hai cùng đoàn phượt đi

lên Tà Xùa. Bức hình đó, mỗi lần xem lại là tôi lại nhớ mây. Trời hôm ấy lạnh và Diễm hôm ấy như là tia nắng.

Nhi gật đầu nhẹ để lộ vẻ hờ hững. Suốt buổi sáng hôm đó tôi với Nhi không nói chuyện với nhau thêm một lời nào nữa.

Điều duy nhất đọng lại trong tôi sau buổi sáng hôm ấy là những ca từ cất lên từ góc quán:

“Ngược thời gian, đi về nơi lòng chưa nhớ, chưa thương đi về nơi lòng chưa vương tơ vương, nếu ngày xưa mình không quen biết nhau, chẳng đón đau. Vì tôi biết, đó là riêng mình tôi cứ đơn phương, nhưng chẳng biết làm sao hết nhớ thương. Chấp nhận thôi, khi người chẳng thương tôi người ơi.”()*

Hay là tôi đơn phương yêu Diễm?

Những xúc cảm tưởng còn như mới. Tôi nghe rất nhiều dư âm trôi qua kẽ tay như dòng nước. Tôi không biết có nên gọi đó là nỗi đau, chỉ thấy rằng ẩn sâu trong dòng chảy dịu dàng là rất nhiều thứ đã đánh mất chẳng thể níu lại.

Lần ấy, Diễm kể với tôi:

- Em sắp về Bắc Giang. Chuyến này có lẽ em sẽ tìm đường xin vào một cơ quan nhà nước.

- Hà Nội buồn quá hả? - Tôi hỏi.

Diễm nói không phải Hà Nội buồn mà vì gia đình muốn em về. Bảy lâu nay cứ đi cạnh nhau gần quá nên tôi quên mất rằng trước mặt tôi bây giờ là một cô gái hai mươi hai tuổi. Với một cá tính như Diễm thì hai mươi hai không phải là tuổi để tan trong lòng phố nữa.

Hà Nội là nơi mà đôi khi người ta sống với nhau bằng những bản hợp đồng. Thành phố của những dòng người đông đúc, của những đêm một mình nhìn ra ánh đèn vàng vọt phía cửa sổ. Có lẽ cũng đã tới lúc Diễm tự hỏi lòng mình rằng em đang tìm gì nơi những tiện nghi chật chội kia?

Bố của Diễm muốn xin cho em vào làm trong một cơ quan nhà nước. Tôi nghĩ chuyện ấy khả thi, với năng lực của Diễm. Và đó không phải là một lựa chọn tồi nếu bản thân Diễm đã muốn yên vị. Tôi biết Diễm cũng như tôi, thích nghe tiếng gà gáy sáng, tôi biết Diễm nhớ tiếng bố hắng giọng trong đêm, nhớ tiếng đài của thôn phát những lúc bình minh vừa ló rạng. Nhưng tôi còn mơ nhiều. Tôi muốn ở lại, tiếp tục những việc mình đang làm và ngắm nhìn mặt trời sau những góc nhà cao giữa lòng thủ đô.

- Em cứ lựa chọn đi. Đi theo con đường mà em thấy đúng nhất!

Và Diễm đi thật. Em hẹn rằng khi nào xuống Hà Nội thì sẽ ghé thăm tôi. Buổi chiều chia tay của chúng tôi trong veo như những trạm xe rộn rã sẵn người đưa đón.

Những liên lạc của tôi với Diễm cứ thưa dần, thưa dần như cách cuộc sống lấp đầy dĩ vãng. Dù đôi lúc, trong cơn mưa đêm rơi, người ta vẫn nghe tiếng bão lòng thổi về một vài mặt người.

Đêm tôi nghe được tin Diễm có người thương, bảo chẳng còn âm ỉ nữa mà ào lên như sóng. Nhiều câu hỏi bật ra, cùng nhau chơi bản nhạc của vô thức và vô nghĩa. Tôi với Diễm chưa từng có nhau, nhưng hình như suốt một thời gian dài hai chúng tôi luôn coi nhau là những người bạn thân khác giới đáng quý nhất. Có lúc tôi cũng xa xăm nghĩ về một tương lai nhưng rồi vùi đi. Tôi nhớ có lần Diễm vu vơ kể về một người đàn ông nào đó, tôi cũng vờ như chẳng quan tâm. Tôi đơn giản cần mỗi khi buồn, tôi với Diễm sẽ gọi nhau. Cần những giờ ngồi cạnh nhau nơi ghế đá, gió hồ mùa đông tấp vào mặt cũng không lạnh. Tôi biết rằng nếu cố tiến lại, cả hai chúng tôi sẽ phá vỡ những hình thái cảm xúc bấy lâu vẫn luôn êm đềm cất và rất có thể chúng tôi sẽ chẳng khi nào tìm lại được quỹ đạo bấy lâu nữa.

Con người ta vẫn thường thích đối mặt với những chuyện quen thuộc bằng tâm thế vô lo. Có thể họ nghĩ rằng. Khi trân trọng nhau thì chỉ cần một ánh mắt, một hành động âm thầm thôi cũng là đủ.

Đêm hôm ấy đông về theo cái rét rất ngọt. Bàn tay tôi, một thời gian rất dài đã không đưa ra để nắm lấy bàn tay Diễm. Ghế đá hôm nay lạnh. Gió vẫn thổi, tôi muốn bấm số gọi điện cho một người nhưng lại thôi.

Tôi đánh rơi mất một phần nào đó của chính bản thân mình trong cái lạnh này. Những chén say cũng chẳng làm mọi thứ khá hơn.

Những mặt người tràn về thung lũng tôi, ngẫu nhiên hát. Tôi rơi trong mơ hồ. Nỗi nhớ loay hoay bước. Cứ thế, mãi tới sáng.

Rất nhiều ngày, tôi lãng phí sức khỏe của mình cho những khoảng trống để lại. Khoảng trống thì cứ lớn. Có rất nhiều mà lòng không hiểu, tôi đem treo hết nơi con nấc cuối ngày. Tôi nào biết việc cố gắng giấu một người vào nỗi nhớ thực chất chỉ làm cho nỗi nhớ thêm dài mà thôi!

- Cậu thấy Hà Nội hôm nay thế nào? - Nhi hỏi.

- Buồn!

Tôi đáp gọn lỏn. Tôi nghe tiếng Nhi nói nhỏ “cũng phải thôi”. Hôm đó, Nhi tặng tôi một hộp màu sáp và một cây bút chì, bảo rằng khi nào nhớ Diễm thì hãy thử lấy chúng ra làm giải pháp. Tôi nói cảm ơn Nhi và thầm cảm thấy nhẹ nhõm vì lần này Nhi không nói rằng tôi sai hoặc ngốc nghếch.

Và đêm hôm đó, sau khi hoàn thành những công việc cần làm thì tôi đã thử ngồi vẽ.

Tôi vẽ năm bức tranh nguyệt ngọc. Những hình ảnh hiện ra trong đầu được ghi lại một cách ngẫu hứng, chớp vá. Những bức tranh có sương trắng, có dáng người mờ ảo. Những bức tranh có nắng trót vót treo trên đỉnh nỗi nhớ. Có những nếp nhà êm êm và cánh chim xa tắp. Tất cả chúng như hòa thành một dòng trong tâm thức tôi. Có một ngẫu nhiên lạ kì đã xảy ra, đó là cả năm bức tranh, tôi đều vẽ hình những quả bong bóng xà phòng bảy màu bay lên

trời.

Đêm hôm đó tôi thiếp ngủ trong một giấc mơ bong bóng.

Sáng ngủ dậy thì nhận được cuộc gọi từ Diễm. Em nói rằng hai hôm nữa sẽ xuống thăm tôi.

Ngày Diễm trở lại Hà Nội tôi nhận ra một điều rằng em đã quyết định đi thật. Em nhắc tới người yêu của em. Tôi nhận ra trong từng cử chỉ của em rất nhiều điều chưa nói. Mỗi quan hệ giữa em với tôi có rất nhiều điều chưa kịp đặt tên.

Cuối buổi, em nói với tôi rằng cuộc sống đôi khi là phải lựa chọn. Tôi còn chẳng dám hỏi một tiếng rằng em có thương tôi, có bao giờ thương tôi. Trong những tháng ngày sẻ chia vui buồn lo nghĩ cho nhau, dành cho nhau những ủi an khi tâm hồn lạc lối. Cuối cùng thì giấu hết phía sau một lựa chọn mới.

Cảm giác ấy thật day dứt. Chẳng biết trách ai cả. Bóng nắng cuối ngày vẫn lay lắt nơi góc nhà vuông vắn.

“Cố phấn đấu rồi yên ổn và hạnh phúc nó cũng tới ấy mà!”.

Tôi dặn Diễm trước lúc em về.

Còn lại tôi với những bức tranh của mình. Nhi nói rằng cô ấy hiểu những bức tranh tôi vẽ, chỉ có một điều mà cô ấy thắc mắc là tại sao trong tất cả những bức vẽ này đều có sự xuất hiện của bong bóng.

Khi ấy, tôi với Nhi đang ngồi ở một quán nướng vỉa hè và đêm thì đang về theo cái lạnh.

Tôi trả lời Nhi đó là những chân thành chưa nói bao giờ cũng giống bong bóng vẽ.

Bong bóng nhiều màu sắc. Bong bóng không vỡ khi bay lên cao. Bong bóng chụp trong những đôi mắt biếc, biết âm thầm lo cho một người, biết cầu mong cho ai đó hạnh phúc. Tim biết đau khi dễ rơi mất nhau. Cảm xúc biết hát những bài ca ngọt lành như dòng suối.

Nhi nhoẻn cười bên ánh sáng từ ngọn đèn trong quán nhỏ và bảo tôi:

- Bong bóng vẽ liệu có buồn không?

- Không. - Tôi trả lời.

Trầm ngâm một lát, tôi giải thích thêm:

- Vì nó là từ đôi bàn tay tôi. Với lại, có những gửi gắm tất cả mọi người ai cũng hiểu, chỉ có điều chẳng ai trong chúng ta nói rõ ra mà thôi!

Lần này thì Nhi bảo rằng tôi đúng.

Tôi thấy vui hơn nhiều. Bởi vì hôm nay tôi đã không đi một mình ra ghế đá lạnh bờ hồ nữa. Cả tôi với Nhi đều cảm nhận được sức ấm nơi bếp than.

Cuộc sống là một chuỗi những lựa chọn. Buồn vui không trả cho hư vô. Bong bóng không trả cho ảo tưởng hay vụn vỡ. Và Hà Nội sẽ không trả cho tôi những cơn buồn. Tôi tin vào chiều mai, bóng nắng cuối ngày sẽ mang tôi nghe những nốt cảm xúc rất khác!

HẾT